

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

ဘရေကျွန်းမှ
ပဇ္ဇာရှင်

ချစ် :: ချစ် :: ဖွဲ့ ငါ့ ဝမ်း :: ဝန်း :: ရှိန် :: လှ

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

အရှေ့ကျွန်းမှပလ္လေ့ရှင်

(ခုတ်ယူပိုင်း-အတ်သိမ်း)

ဆရာအပိန့်

စားပွဲပေါ်မှ စားသောက်ဖွယ်ရာများကား အေးစက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ရဲသည် ကွေ့ဖုံးအား မယုံကြည်နိုင်စွာငေးကြည့်နေ၏။
ကွေ့ဖုံးက ...

“ကျွန်မတို့ဟာ ထူးဆန်းတဲ့အရပ်တစ်ခုကို ရောက်သွားကြပြီ။ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးကို ရှာတွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှည့်ဝင်းဖို့ အချိန်မတန်သေးလို့ စောင့်နေခဲ့ကြရပါတယ်။ အစ်ကိုရှမ်းကျုံးဟာ ယန္တရားအတတ်ပညာ တတ်မြောက်ထားတာကြောင့် ကျောက်အခန်းတစ်ခု ဖန်တီးပြီး မှင်စာလေးကို လှည့်စားဖမ်းထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးကို တစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်နေတာကြောင့် ကျွန်မ မောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့ရပါတယ်”
ရှောင်ရဲ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ညည်းက ကြွက်ပျင်းတစ်ကောင်လို အခွင့်အရေးသမား တစ်ယောက်ကိုမှ နှစ်သက်ခဲ့တာကိုး”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။ ကွေ့ဖုံးက ...

၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“အချိန်ကြာလာလေလေ ရှမ်းကျုံးဟာ သူ့ရဲ့အကျိုးအတွက် ကျွန်မကို အသုံးချခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိလာရပါတယ်။ ဆရာစကား နားမထောင်မိတာကိုလည်း နောင်တရလို့မဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီး မှည့်ဝင်းလာမယ့်အချိန်ကို စောင့်ရင်း ကျွန်မဟာ ဆရာသင်ပေးထားတဲ့ အသက်ခြွေလက်ဝါးသိုင်းကို ဆက်ပြီးလေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်”

ရှောင်ရဲက ...

“ညည်းက ဒီအတိုင်းလေ့ကျင့်လို့ တာထူးမှာလဲ”

ကျွ.ဖိုးက ...

“မဟုတ်ဘူး မမ ... ရှမ်းကျုံးက သူ့ကို မောင်းထုတ်ထားတော့ ကျွန်မ ကျေနပ်အောင်ဆိုပြီး ကျွန်မ သိုင်းလေ့ကျင့်ဖို့ လူငယ်လေးတွေကို ဖမ်းဖမ်းပြီး လာပို့ပေးပါတယ်”

ရှောင်ရဲက ...

“ညည်းကလည်း လက်ခံလိုက်တာပဲလား”

ကျွ.ဖိုးက ...

“သူက အတင်းထားသွားတာပါ။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကျွန်မ တောင်ကြားအပြင်ဘက်ကို သွားနေတုန်း သူက မြင်းလှည်းသမားကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာရင်း ပြဿနာပေါ်လာတော့တာပါပဲ”

ယင်ကျင်း ရောက်လာပုံမှစ၍ မှင်စာလေး လွတ်မြောက်

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၇

သွားပုံ၊ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးကိုလည်း ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီး ရှမ်းကျုံး သေဆုံးသွားရသလို သူမလည်း ဒဏ်ရာရကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရပုံများကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရဲ မချင့်မရဲဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ညည်းအဖြစ်ကလည်း နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ဒုက္ခခံခဲ့ပြီးမှ အကျိုးခံစားရခါနီးမှ ဒဏ်ရာရပြီး အသက်လုထွက်ပြေးလာရတယ်လို့ ယင်ကျင်းဆိုတဲ့ ဟိုခွေးကောင်လေးက စားပစ်လိုက်ပြီပေါ့။ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်”

ရှောင်ရဲ ဒေါပြနေသည်။

“ညည်း တော်တော်အသုံးမကျတာပဲ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ငါ့ကို ဘာကြောင့် စောစောစီးစီး လာမပြောရတာလဲ”

ဟု အပြစ်တင်နေသည်။ ကျွ.ဖိုးအတွက် ခံပြင်းခြင်းထက် အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးကို မရလိုက်သဖြင့် ယူကျုံးမရဖြစ်နေပုံရှိလေသည်။

သူမသည်လည်း အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးအား လိုချင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ကျွ.ဖိုးက ...

“ကျွန်မ မမဆီကိုလာတာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ မမသာ ကူညီမယ်ဆိုရင် မှင်စာလေးကို ဆုံးမနိုင်မှာပါ။ ပြီးတော့ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးရဲ့စွမ်းအားကိုပြန်ပြီး ရယူနိုင်မှာပါ”

ရှောင်ရဲ မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ...

၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ညည်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ကွေ့ဖုံးက ...

“ယင်ကျင်းဟာ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးကို စားပစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကသွေးတွေကို ဖောက်ထုတ်ပြီး ဆေးစီရင်လိုက်မယ်ဆိုရင် အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးရဲ့စွမ်းအားကို ပြန်ပြီးရယူနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ရှောင်ရဲ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ”

သူမ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

“ငါ့ရဲ့ညီမကို ဒါကြောင့်ချစ်ရတာ၊ ညီမလေး ဘာမှမပူနဲ့ မမဆီမှာပဲနေပါ၊ ညီမရဲ့ဝေဒနာတွေ သက်သာပျောက်ကင်းသွားအောင် မမ ကုသပေးမယ်”

ဟုလည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောလိုက်လေသည်။ ကွေ့ဖုံးကျေနပ်သွား၏။ ယင်ကျင်း၏လက်ချက်ကြောင့် သူမ အတွင်းဒဏ်ရာ ရခဲ့ပါသည်။ သူမသည် ဆေးကုပြီး ယင်ကျင်းနှင့် မှင်စာလေးတို့ အား ဆုံးမနိုင်ရန် ရှောင်ရဲထံ၌ လာရောက်အကူအညီတောင်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ယင်ကျင်းကို ဖမ်းဆီးပြီး အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးရဲ့စွမ်းအင်ကို ပြန်ပြီးထုတ်ယူဖို့ ညီမလေးတို့အကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ မမဖြစ်အောင် လုပ်မယ်၊ ကဲ လာ ... မမနဲ့လိုက်ခဲ့ဦး”

အရှေ့တန်းမှ ပကျွင် (ဒုတိယပိုဒ်) * ၉

ဟုပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထုလိုက်လေသည်။ ကွေ့ဖုံးလည်း ရှောင်ရဲနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရတော့သည်။

*

ဝါးနန်းတော်၏အနောက်ဘက်တွင် တောင်စောင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုတောင်စောင်းမှနေ၍ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားလျှင် လျှို့ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

လျှို့ထဲ၌ ကျောက်ဂူတစ်ခုရှိပြီး ယောက်ျားလေးများအား ဖမ်းဆီးကာ အကျဉ်းစခန်းအဖြစ် အသုံးချလေသည်။ ဝိညာဉ်နုတ်ဘွားဘွားလက်ထက်ကတည်းက အသုံးချခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအကျဉ်းစခန်းကျောက်ဂူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်နက်ရှိုင်းသော မြေကျင်းကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။ ထိုမြေကျင်းကြီးအနီးသို့ ရှောင်ရဲက ကွေ့ဖုံးအား ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြေကျင်းကြီးကား ရာဇဝင်နှင့် ဖြစ်သည်။ မြေကျင်းထဲ၌ ရောမမြေကြွက်ကြီးများ မွေးမြူထားပြီး သစ္စာဖောက်သူများ၊ အပြစ်ရှိသူများ၊ အမိန့်မနာခံသူများအား ထိုမြေကျင်းထဲသို့ ပစ်ခကာ ကြွက်စာကျွေးလေ့ရှိသည်။

ယခု ... မြေကျင်းရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ကွေ့ဖုံး မျက်နှာပျက်သွား၏။ ရှောင်ရဲက မြေကျင်းအနီး၌ အသင့်စုရုံးရောက် ရှိနေသော အနီရောင်ဝတ်မိန်းမကလေးအချို့အား လှမ်းပြောလိုက် လေသည်။

“တာဝန်မကျေတဲ့ အစောင့်ငါးယောက်ကို ခေါ်လာစမ်း”

မိန်းကလေးများသည် ချက်ချင်းပင် ဦးညွတ်အရိအသေပြု လိုက်ကြပြီး ဖမ်းဆီးထားသည့် အစောင့်မိန်းကလေးငါးယောက်အား ခေါ်ဆောင်လာကြလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးငါးယောက်မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေကြ၏။ ရှောင်ရဲရှေ့တွင် ခူးထောက်ကာ ငိုကြွေးတောင်း ပန်ကြလေသည်။

“သခင်မ ... ကျွန်မတို့ကို ချမ်းသာပေးပါ”

“ကျွန်မတို့ကို သနားပါ သခင်မရယ်”

“နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး သခင်မရယ်”

အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ကြသော်လည်း ရှောင်ရဲက တစ်စက် ကလေးမှ သနားခြင်း မရှိပါချေ။ စုရုံးရောက်ရှိနေသော အနီရောင် မိန်းကလေးများအား ဝေကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အားလုံး သင်ခန်းစာယူထားကြ၊ အမိန့်ကို မနာခံရင်၊ တာ ဝန်မကျေရင် ဘယ်လိုအပြစ်ပေးခံရမယ်ဆိုတာ တွေ့ရမယ်”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ဟူး’

လေတိုးသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အဖမ်းခံထားရသော မိန်းကလေးငါးယောက်မှာ ပြင်းထန် သောလေအရှိန်ကြောင့် မြေပေါ်လိမ့်သွားကြပြီး မြေကျင်းထဲသို့ တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြုတ်ကျသွားကြလေတော့သည်။

ကွေ့ဖုံး မကြည့်ဝံ့သဖြင့် မျက်နှာလွှဲထားလိုက်လေသည်။

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီ”

မိန်းကလေး ငါးယောက် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံများ ထွက် ပေါ်လာ၏။ မြေကြွက်ကြီးများ၏တိုးဝှေ့ပြေးလွှားသံ၊ မာန်ဖီကိုက်ခဲ သော အသံများလည်း ဝရုန်းသုန်းကား ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှောင်ရဲက ကွေ့ဖုံးတက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ညီမ ... မမကို ရက်စက်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ သူမသည် လူမဆန်စွာ ရက်စက် ပြီးမှ ရက်စက်သည်လောဟု မေးသည်မှာ ရယ်စရာကောင်းလှပေ တော့သည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ဒါ ... ဆရာ့လက်ထက်ကတည်းက စည်းကမ်းလေ၊ ညီမ လည်း သိပါတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ကွေ့ဖုံး မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

၁၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“မမက ဆရာစကားကို တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်ခဲ့တယ်။ ဆရာစည်းကမ်းကို လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့တယ်”

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ...

“အင်း ... ညီမကတော့ ဆရာစိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်နော်”

ဟု ပြောလေသည်။ ကွေ့ဖုံးက ...

“ကျွန်မ မှားပါတယ် ... ကျွန်မ နောင်တရပါပြီ မမရယ်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ဆရာက ညီမကို ဘာကြောင့် လိုက်မရှာခဲ့သလဲဆိုတာကို ရော ညီမ၊ သိသလား”

ဟု မေးလေသည်။ ကွေ့ဖုံးက ...

“ဆရာဟာ ကျွန်မကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်မ သတင်းကြားခဲ့ရတယ်”

ရှောင်ရဲက ...

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ညီမ ခိုက်ခဲ့တာကြောင့် ဆရာဟာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲခဲ့တာ၊ နောက်ဆုံး အသက်ပါသွားတဲ့အထိပဲ”

ကွေ့ဖုံး မျက်ရည်လည်လာလေသည်။

“ကျွန်မ ဆရာ့ကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ အပြစ်တွေကို ဝန်ချချင်ပါတယ်။ ဆရာ့မြေပုံ ဘယ်မှာလဲဟင်၊ ဆရာ့ကို ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ထားသလဲ”

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေဝှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၃

“ဆရာ့ကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ထားတဲ့နေရာ မမသိပါတယ်။ ဆရာ အိပ်ရာထဲလဲသွားတာကို ညီမ၊ မသိဘဲ ဆရာ့ကို ကြောက်ပြီး ပုန်းနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ”

“နောက်ပိုင်း ဆရာ့သတင်းကို ကြားတဲ့အခါ ညီမကိုလိုက် မရှာနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး သိုင်းလောကထဲထွက်ပြီး ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

ကွေ့ဖုံးသည် သူမကြောင့် ဝိညာဉ်နုတ်ဘွားဘွား စိတ်ထိခိုက်ကာ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လူမမာကြီးလုံးလုံးဖြစ်ကာ ကွယ်လွန်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း နောက်ပိုင်းတွင် ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

သူမသည် အန္တရာယ်မရှိတော့မှန်းသိလျှင် အချိန်ရလျှင် ရသလို ဟွမ်တောင်ကြားမှထွက်ကာ သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်။

ဝိညာဉ်နုတ်ဘွားဘွား၏တပည့် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကြောင့် သိုင်းလောကတွင် ရန်သူပေါများခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး သူမ ဒဏ်ရာရလာသောအခါ သိုင်းလောကသို့ သွားပြီး ဆေးမကုဝံ့ဘဲ ရှောင်ရဲထံသို့ အရဲစွန့်ကာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။ ရှောင်ရဲက ...

“အဲဒီအချိန်ကတည်းက ညည်း ငါ့ဆီကို လာသင့်တာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးကို အတူတူဝေခြမ်းယူလို့ ရတာပေါ့၊ ခုတော့”

“ကျွန်မ မှားပါတယ် မမရယ်”

ကျွန်းဖုံးက လေသံပျော့လေးဖြင့်ပြောရင်း ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“အင်းလေ ... ခုလည်း ယင်ကျင်းကိုဖမ်းပြီး ဆေးစီရင်လို့ရပါသေးတယ်၊ အချိန်မနှောင်းသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သစ်သီးရဲ့ မူလသဘာဝလောက် အစွမ်းထက်တော့မယ် မထင်ဘူး၊ နှစ်ယောက်ဝေခြမ်းဖို့ တောင် လောက်တော့မယ်မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။ ကျွန်းဖုံး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ကျွန်းဖုံး ... ငါဟာ ဆရာ့စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်တယ်ဆိုတာ ညည်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိ ... သိပါတယ် မမ”

“အေး ... ငါက ညည်းကို အပြစ်က ခွင့်လွှတ်မယ်၊ ဆေးကုပေးမယ်ဆိုတာကို ဆရာက တမလွန်ဘဝကနေ သိနိုင်မယ်ဆိုရင် ငါဟာ ဆရာ့စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား”

“ဟင်”

ကျွန်းဖုံး ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။ သူမသည် ရှောင်ရဲအား ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ရှောင်ရဲသည် အသက်ခြေလက်ဝါးသိုင်းကို ဆရာ့ထံမှ ပညာကုန်ရရှိခဲ့ပြီ သိုင်းပညာအရာတွင် သူမထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်နေပြီဖြစ်သည်။

သူမက ဝါးနန်းတော်မှ ထွက်သွားခြင်းသည်ပင် ရှောင်ရဲအတွက် အခွင့်အရေးဖြစ်စေခဲ့သည်။ သူမသာရှိနေလျှင် ဆရာဖြစ်သူက သူမအား ပိုချစ်၍ ပိုပြီးအခွင့်အရေးရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရဲသည် သူမအား မနာလို မရှုဆိတ်စရာအကြောင်း မရှိချေ။ သူမအား အမှုထားစရာ မလိုအပ်ပါ။ သူမ ရှိနေသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်၍ ဒုက္ခပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆကာ ကျွန်းဖုံး လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ... ရှောင်ရဲ၏ အေးစက်မာကျောသော မျက်လုံးများကို ကျွန်းဖုံး သတိပြုမိလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျက်လုံးများတွင် လူသတ်လိုသောအရိပ်အငွေ့များ ရှိနေကြောင်းလည်း နားလည်လိုက်၏။

ကျွန်းဖုံး တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားမိလေသည်။ ရှောင်ရဲ၏သဘောကား ယင်ကျင်းအား ဖမ်းဆီးပြီး သူမတစ်ယောက်တည်းအကျိုးအတွက် စီမံဆောင်ရွက်နိုင်ရန် မိမိအားဖယ်ရှားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သော်လည်း သူမသည် ဝေးရာသို့ ထွက်မသွားမိဘဲ ကြွက်တွင်းနှုတ်ခမ်းတသို့ ဆုတ်သွားနေမိကြောင်းအား သတိမထားမိလိုက်မိတကား။

ရှောင်ရဲက ...

“ဆရာ မကွယ်လွန်ခင် ညည်းကို ဝါးနန်းတော်ရဲ့ စည်းကမ်း အတိုင်း အပြစ်ပေးအရေးယူဖို့ မှာသွားတယ်၊ ငါဟာ ဆရာစကားကို နားထောင်ရလိမ့်မယ်၊ ညည်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ဟူး’

လေပွေလှိုင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ကွေ့ဖုံးထံသို့ တိုးဝင် သွား၏။

“မလုပ်ပါနဲ့”

ကွေ့ဖုံး အထိတ်တလန့်အော်ကာ ‘ကပ္ပာကယာ နောက် ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။ ဤတွင် ... သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေဟာနယ်ထဲသို့ ရောက်သွားပြီး ကြွက်ကျင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားလေ တော့သည်။

“အား”

ကွေ့ဖုံးသည် မြေကျင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားလေသည်။ ကွေ့ဖုံးသည် ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ အပေါ်ဘက်သို့ ခုန်တက်လိုက်

သော်လည်း မတတ်နိုင်ဘဲ ပြန်လည်ပြုတ်ကျသွား၏။

ကွေ့ဖုံးက ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။

ဝက်ပေါက်ကလေးနီးနီး ကြီးမားလှသော မြေကြွက်ကြီးများ သည် တရုန်းရုန်းဖြစ်နေကြသည်။

ကွေ့ဖုံးထက်အရင် မြေကျင်းထဲသို့ တွန်းချခံလိုက်ရသည့် မိန်းကလေးငါးယောက်ကား ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော မြေကြွက် ကြီးများ၏ကိုက်ဖဲ့မှုကြောင့် တစ်စစဖြစ်သွားချေပြီ။

မြေကြွက်ကြီးများသည် အလှူအယက်ဖြစ်နေကြပြီး အစာ ရသည့်တိုင် ကျေနပ်တင်းတိမ်ပုံမရချေ။ ကွေ့ဖုံးရောက်လာသောအခါ ... ကွေ့ဖုံးသည် နှာခေါင်းတရွံ့ရွံ့ဖြင့် ဝိုင်းအုံလာကြသော မြေကြွက် ကြီးများကို ကြည့်ရင်း ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့် မတ်တတ်ကပင် သတိ လစ်သလို ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ...

မြေပေါ်၌ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေသော အရာ ဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကွေ့ဖုံး ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုရွှေလက်စွပ်လေးမှာ ဝိညာဉ်နုတ်ဘွားဘွား ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသော လက်စွပ်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်နှင့်မကွာစွပ်ထားခဲ့ကြောင်း ကွေ့ဖုံး သိထားလေသည်။

၁၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဝိညာဉ်နတ်ဘွားဘွား၏လက်စွပ်သည် မြေကျင်းထဲသို့ အဘယ်ကြောင့် ရောက်ရှိနေရပါသနည်း။

ရှောင်ရဲသည် လူမမာဖြစ်သွားသော ဝိညာဉ်နတ်ဘွားဘွားထံမှ ပညာကုန်ရပြီးနောက် မလိုအပ်တော့၍ ဝိညာဉ်နတ်ဘွားဘွားကို မြေကျင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ကျွ.ဖုံး ဒေါသဖြစ်လာသည်။

ရှောင်ရဲမှာ သူမ မမျှော်လင့်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေတော့သည်။

“ရှောင်ရဲ ... ယုတ်မာလှချည်လား”

သူမ အော်ဟစ်လိုက်လျှင် မြေကြွက်ကြီးများ ဝရန်းသုန်ကား ဖြစ်သွားကြလေသည်။ နောက်ဆုတ်ထွက်ပြေးသွားသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ အလှအယက်ရှေ့တိုးလာကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

“သေကြစမ်း”

ကျွ.ဖုံးသည် စွမ်းအားရှိသမျှ ထုတ်ဖော်ကာ မြေကြွက်များအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ... အတွင်းဒဏ်ရာ ရရှိထားခြင်းကြောင့် သိုင်းပညာကို ထိရောက်စွာ အသုံးမပြုနိုင်တော့ပါ။

မြေကြွက်ကြီးများသည် ကြောက်လန့်စရာကောင်းအောင် သန်မာပြီး ရဲတင်းလှပေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၉

ကျွ.ဖုံးထံ အလှအယက်တိုးဝင်ကာ ကိုက်ခဲလိုက်ကြတော့သည်။

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံသည် မြေကျင်းထဲ၌ ဟိန်းထွက်လာ၏။ မြေကျင်းအပေါ်ဘက်၌ရှိနေသော ရှောင်ရဲက ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ပိတ်စာ

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရှောင်ရဲက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျွန်းဖုံးအား သူမ ရက်ရက်စက်စက် သုတ်သင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ယင်ကျင်းအား သူမတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးလို၍ ဖြစ်လေသည်။

အာယုဒဗ္ဗသစ်သီး၏ စွမ်းအားကိုသာ ရမည်ဆိုပါလျှင် သူမ တတ်မြောက်ထားသော အသက်ခြွေလက်ဝါးသိုင်းပညာနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်ပါက သိုင်းလောက၌ သူမအား မည်သူ ယှဉ်နိုင်တော့မည်နည်း။

ရှောင်ရဲ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၏။

ထိုစဉ် ... ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ရှောင်ရဲက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသော မိန်းကလေးများသည် လူတစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ရှောင်ရဲ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ...

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

အနီရောင်ဝတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ရှောင်ရဲ

ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဒူးထောက် ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“သခင်မရှင် ... ဝါးတောထဲကို ကျူးကျော်ဝင်လာသူ

ယောက်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“တော်တော်အတင့်ရဲပါလား၊ ဝါးနန်းတော်ကို ပမာမလုပ်လို့ရမယ်များ မှတ်သလား”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်၏။ ဖမ်းခေါ်လာခြင်းခံရသူကိုလည်း ဈေးကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ အစိမ်းရောင်အဝတ်

အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ယောက်ျားပီသသော ရုပ်သွင်ရှိသူ

ခါး၌ ငွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပလ္လေတစ်ချောင်း ချိတ်ဆွဲထားသည် တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူ၏ပုံသဏ္ဍာန်သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း လုံးဝမရှိ၊ တကြည်သောအသွင် ရှိနေ၏။

ရှောင်ရဲသည် ထိုလူ၏အသားအရေ အသွင်အပြစ်ကိုကြည့်ကာ ပြည်မမှလူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

ပိတ်စာ

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရှောင်ရဲက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျွေးဖုံးအား သူမ ရက်ရက်စက်စက် သုတ်သင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ယင်ကျင်းအား သူမတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးလို၍ ဖြစ်လေသည်။

အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီး၏ စွမ်းအားကိုသာ ရမည်ဆိုပါလျှင် သူမ တတ်မြောက်ထားသော အသက်ခြွေလက်ဝါးသိုင်းပညာနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်ပါက သိုင်းလောက၌ သူမအား မည်သူ ယှဉ်နိုင်တော့မည်နည်း။

ရှောင်ရဲ အကျေအနပ်ကြီး ကျေနပ်၏။

ထိုစဉ် ... ဆူဆူညည်အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ရှောင်ရဲက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသော မိန်းကလေးများသည် လူတစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ရှောင်ရဲ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ...

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

အနီရောင်ဝတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ရှောင်ရဲ၏ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဒူးထောက် ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“သခင်မရှင် ... ဝါးတောထဲကို ကျူးကျော်ဝင်လာသူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“တော်တော်အတင့်ရုံပါလား၊ ဝါးနန်းတော်ကို ပမာမခန့် လုပ်လို့ရမယ်များ မှတ်သလား”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်၏။ ဖမ်းခေါ်လာခြင်းခံရသူကိုလည်း ဖေဖေကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ယောက်ျားပီသသော ရုပ်သွင်ရှိသည်။ ခါး၌ ငွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပလ္လေတစ်ချောင်း ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူ၏ပုံသဏ္ဍာန်သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း လုံးဝမရှိ။ တည်ကြည်သောအသွင် ရှိနေ၏။

ရှောင်ရဲသည် ထိုလူ၏အသားအရေ အသွင်အပြင်ကိုကြည့်ကာ ပြည်မမှလူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

၂၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ကဲ ... ဘာသဘောနဲ့ ကျုပ် ပိုင်နက်ထဲကို ကျူးကျော်ဝင်လာရတာလဲ ... ပြောပါ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ အရှေ့ကျွန်းက ငွေပလ္လေ ကိုယ်ရံတော်ပါ။ အရှေ့ကျွန်းပိုင်ရှင်က ဖိတ်စာပို့ခိုင်းလိုက်လို့ ရောက်လာတာပါ”

ကားဆုံးလျှင် အနီရောင်ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုရိုသေသေပေးလေသည်။

ရှောင်ရဲ မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင်ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မပေါ့ဆဝံ့ပါချေ။ ပလ္လေရှင်သည် သူမ၏ဆရာ ဝိညာဉ်နုတ်သွားသွားနှင့် ခေတ်ပြိုင်သိုင်းထိပ်သီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

သူမဆရာကဲ့သို့ သိုင်းလောကမှာ ဇာတ်မြှုပ်ပြီး ယခု ပြန်ပေါ်လာသည်မှာ အကြောင်းရှိရမည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

ရှောင်ရဲက ဖိတ်စာကို လှမ်းယူလိုက်၏။

ငွေပလ္လေကိုယ်ရံတော်က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။ ဖိတ်စာဖတ်ပြီးလျှင် သူမ၏သဘောထား မည်သို့ရှိမည်ကို သိလို၍ စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှောင်ရဲ ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင်၏ဖိတ်စာမှာ မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ရှောင်ရဲကိုယ်တိုင်လည်း သိလိုနေ၏။

ဖိတ်စာထဲ၌ ...

သိုင်းလောကအရေး ဆွေးနွေးလိုပါသဖြင့် ငါးလပိုင်း ငါးရက်နေ့တွင် ထိုက်စန်းတောင်သို့ အရောက်ကြွလှမ်းခဲ့ပါရန် လေးစားစွာဖြင့် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

ပုံ ...

ဖန်စိမ်း

အရှေ့ကျွန်း ပလ္လေရှင်

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“သိုင်းလောကအရေး ဘာတွေများ ဆွေးနွေးမှာမို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ငွေပလ္လေကိုယ်ရံတော်က ...

“ထိုက်စန်းတောင်ပေါ်မှာ ဆရာသခင်က ကြေညာပါလိမ့်မယ်။ ဆရာသခင်ရဲ့ ဖိတ်ကြားမှုကို လက်ခံတယ်၊ လက်မခံဘူးဆိုတာ သိပါရစေ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ရှောင်ရဲ တွေဝေသွားသည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထား၍ ရမည့်ကိစ္စ တစ်ခုမဟုတ်ကြောင်း သူမ နားလည်ထား၏။

ယင်ကျင်းအား ရှာဖွေရန် သူမသည်လည်း သိုင်းလောကသို့ ထွက်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

အသက်ခြွေလက်ဝါးသိုင်းကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက် သိုင်းလောကတစ်ခွင်လှည့်လည်ကာ သူမ၏အစွမ်းကိုပြသရန် နဂိုကတည်းက ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ကောင်းပြီ ... ဝါးနန်းတော်ပိုင်ရှင် သခင်မ ရှောင်ရဲဟာ ထိုက်စန်းတောင်ကို လာခဲ့မယ်လို့ ပလ္လေရှင်ကို အသိပေးလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ငွေပလ္လေကိုယ်ရံတော်က ...

“စိတ်ချပါဗျာ ... ဝါးနန်းတော်သခင်မကို စောင့်ရှောက်ကြိုဆိုနေပါ့မယ်။ ဆက်ဆက်ကြွခဲ့ပါ။ ကဲ ... ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ရှောင်ရဲက ...

“ဒီကပြန်ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ဝါးနန်းတော်ရဲ့ စည်းကမ်းအရ မျက်လုံးကို အဝတ်နဲ့စည်းပြီး ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

ဝါးတောဝင်္ကံပါ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မသိစေလို၍ဖြစ်လေသည်။ ငွေပလ္လေရှင်ကိုယ်ရံတော်က သတောတူလေသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ”

ရှောင်ရဲက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီးလျှင် အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဝတ်နက်တစ်ခုယူလာကာ ငွေပလ္လေကိုယ်ရံတော်၏မျက်လုံးကို ဖုံးအုပ်စည်းနှောင်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ရဲက ...

“ကဲ ... မင်းပဲ လမ်းပြပေးလိုက်ပါ”

သူ၏ပခုံးပေါ်၌ ရှိနေသော ကြက်တူရွေးလေးအား အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် ...

‘ဂဲ’

ကြက်တူရွေးလေးက မိုးပေါ်သို့ ပျံတက်သွားလေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ကြက်တူရွေးလေးရဲ့ အသံကို နားထောင်ပြီး လိုက်သွားပါ”

ဟု ငွေပလ္လေကိုယ်ရံတော်အား ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ”

ငွေပလ္လေကိုယ်ရံတော်သည်လည်း ကြက်တူရွေးလေး၏ အသံကို နားစွင့်ရင်း လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ငွေပလ္လေကိုယ်ရံတော် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားတော့မှ ရှောင်ရဲက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်လေသည်။

“ယင်ကျင်းဆီက အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးရဲ့ စွမ်းအားကိုဖြုတ်ပြီး ရယူနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ထိုက်စန်းတောင်မှာ ငါ အစွမ်းပြလို့ရပြီပေါ့။ နာမည်ကြီးလှတဲ့ အရှေ့ကျွန်း ငွေပလ္လေရှင် အံ့ဩသွားအောင် လုပ်ပြလိုက်မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေတော့သည်။

***

ရန်ငြိုး

ချိုင့်ခွက်လှေကန်သင်း ပေါများသော တောလမ်းကလေး
ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ အရှေ့ဘက် မလှမ်းမကမ်းမြို့ကလေး
တစ်မြို့ ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယင်ကျင်း ခြေလှမ်းရပ်သွားလေသည်။

မှင်စာလေးက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးသည်။ ယင်ကျင်းက ...

“ကျွန်တော်တို့ တခြားလမ်းက ပတ်သွားကြရင် ကောင်း

မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူတွေရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်တော် မသွားချင်ဘူး”

“ဟေ့”

မှင်စာလေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ယင်ကျင်း ... မင်း ဘယ်လိုဖြောလိုက်တာလဲ၊ မင်းလည်း

လူထဲက လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က ...”

ယင်ကျင်း စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထား
လိုက်လေသည်။

မှင်စာလေးသည် ယင်ကျင်း၏ခံစားချက်ကို နားလည်လိုက်
သည်။

သူတို့သည် ရေတိုလူးအား ဆုံးမကာ မေနန်းအား ကယ်တင်
လိုက်သဖြင့် အားလုံးက ချီးကျူးခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော် ... သူတို့၏ရုပ်သွင်ကို တွေ့ရသောအခါ ကြောက်
လန့်တကြားဖြစ်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့အတွက် ယင်ကျင်း အတော်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
ကြောင်း ရိပ်မိထားလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“ယင်ကျင်း ... မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တ
ကယ့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်လား၊ လူဆိုးလား”

ယင်ကျင်း ချက်ချင်း ခေါင်းမောလာသည်။

“ဟာ ... ဘယ်ကဟုတ်ရမှားလဲ”

မှင်စာလေးက ...

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ”

“ကျွန်တော် မြင်းလှည်းသမားပဲ မဟုတ်လား”

ယင်ကျင်း၏စကားကြောင့် မှင်စာလေး ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။

၂၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယင်ကျင်းက ...

“ဦး ... ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း မြင်းလှည်းသမားတစ်ယောက်လို့ ခုထိ သဘောထားနေတုန်းပဲလား”

“ဗျာ”

“မင်းဟာ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သတိထားပါဦး”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ”

ယင်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“မင်းက မေနန်းကို လူဆိုးလက်ထဲက ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပြီလေ၊ မင်းသာ စိတ်ပါလက်ပါရှိမယ်ဆိုရင် ရှေ့လျှောက်အကူအညီပေးသွားနိုင်မယ်ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိဦးမှာ”

ယင်ကျင်းက ...

“နေပါစေတော့ဦးရယ် ... လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ဘီလူးတစ်ယောက်လို ကြောက်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

မှင်စာလေးက ...

“မင်းရဲ့ အဖြစ်က ထူးနေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို တွေ့စမို့ပါ။ အခုချိန်ဆိုရင် မင်းအကြောင်းပြောပြီး မင်းကို အံ့ဩနေကြမယ်၊ သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲက လေးစားတဲ့စိတ်တွေ၊ ချီးကျူးတဲ့စိတ်တွေ

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လောင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၂၉

ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားကြမှာပါ”

ယင်ကျင်း ဝိုင်သွားလေသည်။

မှင်စာလေးက ...

“မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါ ... ငါ့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဟာ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ကြောက်စရာမကောင်းဘူးလား၊ တွေ့စက မင်းရော ငါ့ကို မကြောက်ခဲ့ဘူးလား”

ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဦးက ဒီလောက် ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူး”

“ဟား .. ဟား .. ဟား”

မှင်စာလေး ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်းက ...

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ”

မှင်စာလေးက ...

“တွေ့စတော့ ဒီလိုပေါ့၊ အကြောင်းသိသွားတော့လည်း ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ ဝိဝါဒကွဲသွားတာပါပဲ။ အပြင်ပန်းရုပ်သဏ္ဍာန်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ အတွင်းအဇ္ဈတ္တက အရေးကြီးဆုံးပါ။ ဒါကို ခွဲခြားတတ်မယ်ဆိုရင် မင်း ဘာမှအားငယ်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ မင်းကိုယ်တိုင်က ဒီလိုဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ရတာလား၊ ကံတရားကြောင့် ဖြစ်လာရတာလားဆိုတာ

၃၀ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

လည်း ထည့်တွက်ဖို့လိုမယ်၊ ကိုယ်မှမတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား ကွာ”

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ မှင်စာလေးကို လည်း ကျေးဇူးတင်လိုက်မိလေသည်။

“ဦးရှင်းပြလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရှင်းသွားပါတယ်၊ ဦးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မှင်စာလေးက ...

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ကြားမှာ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာ မလိုအပ်ပါဘူးကွာ”

ယင်ကျင်း၏ရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြစ်လာလေသည်။

မှင်စာလေးသည် ယခင်က သိုင်းလောက၌ ထင်ရာစိုင်းခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု သိခဲ့ရပါသည်။ ယခုတော့ မှင်စာလေးသည် ပြောင်းလဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေချေပြီ။

ကောင်းမွန်သောလမ်းနှင့် အမှန်တရားကို အလေးထားသူ ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား။ ယင်ကျင်းအတွက် လမ်းပြကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာသည်။

မှင်စာလေးက...

“တို့က လက်ဗလာသမားတော်ကို လိုက်ရှာရမယ် မဟုတ်လား၊ သူက လူတစ်ယောက်၊ လူတွေကြားထဲမှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် လူတွေကြားထဲမှာ လိုက်ရှာ

အကျွန်းမှ ပလ္လောင် (ဒုဇာတ်သိမ်း) * ၃၁

ရမှာပဲ၊ တို့တစ်တွေ မြို့ထဲကိုသွားမယ်၊ ညအချိန်မဟုတ်သေးတော့ မင်းအတွက် သိပ်ပြီး အခက်အခဲမရှိနိုင်ပါဘူး”

ယင်ကျင်းက ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... လက်ဗလာသမားတော်ကိုတွေ့ရမှ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေ ငြိမ်းသွားမှာပါ၊ ဒါထက် လက်ဗလာသမားတော်ဟာ ရှေ့က မြို့ကလေးမှာ ရှိနေလို့လား”

မှင်စာလေးက ...

“သူ ရှိတယ်၊ မရှိဘူးဆိုတာ မသေချာဘူး၊ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီလူဆီကိုသွားပြီး သတင်းစုံစမ်းကြည့်တာပေါ့”

ယင်ကျင်းက သဘောတူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ...

နှစ်ယောက်သား သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် မြို့ကလေးဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်ကြလေတော့သည်။

*

နေမွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်သည်။

နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းနေသဖြင့် အပူဒဏ်ကို ရှောင်ရှားကြသောကြောင့် လမ်းပေါ်၌ လူရှင်းနေပါသည်။

ယင်ကျင်းနှင့်မှင်စာလေးတို့သည် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။ မြို့တွင်းသို့ ရောက်သွားပြီး မကြာမီ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ဆော့ကစား နေကြသည့် ကလေးငယ်များသည် ယင်ကျင်းတို့အား တွေ့မြင်သွား ကြလျှင် ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် မှင်စာလေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ မှင်စာလေးက ယင်ကျင်းကို ပြုံးပြလိုက်သည်။
“မင်းကို ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ငါက တကယ့်မှင်စာလေး တစ်ကောင်နဲ့ တူနေလို့ပါ”

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူ၏အသားအရေသည် လည်း သွေးရောင်ကင်းမဲ့ကာ ပြာနုနုနုနုဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အများအမြင်တွင် လူသေအလောင်းကောင်က လမ်းထလျှောက်လာ သည်ဟု ထင်စရာရှိမှန်း နားလည်ထားလေသည်။

လူကြားထဲ၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကြောက်စရာကောင်း သူများ အမှန်ပင် ဖြစ် နေပါတော့သည်။

“လက်ဗလာသမားတော်ကို အမြန်ဆုံးတွေ့မှဖြစ်မှာပါ”

ဟု ညည်းတွားနေရုံသာ ရှိတော့၏။ မှင်စာလေး ဦးဆောင် ခေါ်သွားရာနောက်သို့ လိုက်သွားရာ မကြာပါချေ ... အဖြူရောင်ဆေး သုတ်ထားသော အိမ်လေးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

မှင်စာလေးက ...

“ဒီအိမ်ပဲ”

ဟု ပြောသည်။ ယင်ကျင်းက ...

“လက်ဗလာသမားတော် ရောက်နေပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။ မှင်စာလေးသည် ခုန်ဆွခုန် ဆွဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သွားပြီး တံခါးခေါက်လိုက်လေသည်။

‘ဒေါက် .. ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ...

“ဘယ်သူလဲ”

မေးမြန်းသံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်သွားလေသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုလူသည် တံခါး ရှေ့၌ရပ်နေသော မှင်စာလေးကို မမြင်ဘဲ မလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်နေသော ယင်ကျင်းအား လှမ်းကြည့်ကာ အံ့ဩ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“မင်း ... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေးလေသည်။ ယင်ကျင်းမှာ ရုတ်တ ရက် မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေပါသည်။ မှင် စာလေးက ...

“ကျီတောင်း ... မင်းက ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

သူ၏စကားသံသည် အောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျီတောင်းဆိုသူက ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

၃၄ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

မှင်စာလေးအား ယခုမှတွေ့မြင်သွားပြီး ...

“ဟင် ... ခင် ... ခင်ဗျား”

မှင်စာလေးက ...

“ငါက မှင်စာလေးလေကွာ ... မင်း မမှတ်မိဘူးလား”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်၏။ သူ၏အသံက အနည်းငယ်မာကျော

နေသည်ကို ယင်ကျင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကျိတောင်းဆိုသူက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်
လိုက်သည်။

မှင်စာလေးကို မချီပြီး ပြုံးပြပြီး ...

“မှတ် ... မှတ်မိပါပြီဗျာ၊ မှင်စာလေး ... ခင်ဗျား ဘယ်ပျောက်
နေတာလဲဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။ မှင်စာလေး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါက နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လုံးလုံး သိုင်းလောကကို ကျော
ခိုင်းထားခဲ့ပေမယ့် ငါ့ရဲ့ရုပ်သွင်ကို ဘယ်သူမဆို တွေ့တာနဲ့ ချက်ချင်း
ပြန်ပြီးမှတ်မိသွားမယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးသားပါ။ ငါက မပြောင်းလဲဘူး၊
မင်းသာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတာ၊ ဆံပင်တွေ ဘာတွေ
ဖြူလို့ မင်း ဒီအိမ်မှာ နေသေးတာပဲ၊ ငါ့အတွက် ကံကောင်းသွား
တယ်၊ ငါတို့ကို အိမ်ထဲ မခေါ်တော့ဘူးလား”

ကျိတောင်းဆိုသူက ...

“ဝင်ပါဗျာ ... ဝင်ပါ”

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လောင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၃၅

ဟု ပြောလေသည်။ ချက်ချင်းပင် အိမ်ထဲဖိတ်ခေါ်ကာ
နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပေး၏။

“ယင်ကျင်း လာခဲ့”

မှင်စာလေးက ယင်ကျင်းကိုခေါ်ကာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။
ယင်ကျင်းလည်း လိုက်သွားရလေသည်။

ကျိတောင်းနှင့်မှင်စာလေးသည် ရှေးယခင်ကပင် သိကျွမ်းခဲ့
ကြပြီး ကျိတောင်းက မှင်စာလေးအား ကြောက်ရွံ့ပုံရသည်ဟု ယင်
ကျင်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။

ကျိတောင်းက ရေခွေးကြမ်းအိုးချပေးရင်း ...

“ခင်ဗျားမှာ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ ကျုပ်ကို လာရှာတာလား”

ဟု မေးလေသည်။ မှင်စာလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ ... မင်းကို မေးစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ”

ကျိတောင်းက ...

“ခင်ဗျား ဘာသိချင်လို့လဲ”

မှင်စာလေးက ...

“ငါ ဘာသိချင်သလဲဆိုတာ ခဏနေဦး၊ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်လုံ
တွေ့ခဲ့ကြသလဲဆိုတာ မင်းမှတ်မိသေးရဲ့လား”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျိတောင်း မျက်နှာပျက်သွားလေ
သည်။

“မှတ်မိပါတယ်ဗျာ”

မဖြေချင့်ဖြေချင် ပြော၏။ မှင်စာလေးက ယင်ကျင်းဘက် သို့လှည့်ကာ ...

“ဒီမြို့မှာ လက်ဗလာသမားတော် ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်က တွေ့ဖူးမြင်ဖူးချင်လို့ လာခဲ့မိဖူး။ တကယ်တမ်း တွေ့ရတာ က လူလိမ်ကျိတောင်းဖြစ်နေတယ်။ သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက် ဗလာသမားတော်ဆိုပြီး လူတွေဆီက ငွေတွေ တနင့်တပိုးယူပြီး ဆေး ကုပေးနေတာပေါ့။ ကျုပ်တောင် အစက သူ့အကြောင်း မသိဘူး။ လက်ဗလာသမားတော်အစစ်ရောက်လာပြီး သူ့ကို ဆုံးမလိုက်မှပဲ သူဟာ လူလိမ်ကျိတောင်းဆိုတာ သိခဲ့ရတာ”

ယင်ကျင်းသည် ကျိတောင်းကို တအံ့တဩကြည့်မိလေ သည်။ ကျိတောင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ဗလာသမားတော်ဟု ကြေညာပြီး ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် လိမ်ညာရဲသည့်အတွက် အံ့ဩမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျိတောင်းက ...

“ကျုပ်ဟာ အရင်က ဘာမဆို လိမ်ညာဖို့ဝန်မလေးခဲ့ပေ မယ့် အခု ဒီလိုမဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ”

ဟု မနှစ်မြို့သောစေသံဖြင့် ပြောလေသည်။ မှင်စာလေး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... လက်ဗလာသမားတော်က မင်းကို ဆုံးမသွားခဲ့ လို့ မဟုတ်လား၊ မင်းက အမှားကို ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး သူ့ဆီက

ဆေးပညာကိုတောင် နည်းနာယူခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား”

ကျိတောင်းက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ သူ့ဆီကရခဲ့တဲ့ ဆေးနည်းတွေနဲ့ ဒီမြို့မှာ ဆက်နေပြီး ရောဂါဝေဒနာရှင်တွေကို ကုသပေးနေခဲ့တာ ခုထိ အခြေတကျဖြစ်နေတာ ခင်ဗျားအမြင်ပဲ”

မှင်စာလေးက ...

“မင်းက လူလိမ်လူကောက် မဟုတ်တော့ဘဲ လူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့လည်း ဝမ်းသာစရာပေါ့။ ငါက မင်းဆီ ကိုလာခဲ့တာ လက်ဗလာသမားတော်အကြောင်း သိချင်လို့ပဲ”

ကျိတောင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျား ဘာသိချင်တာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“လက်ဗလာသမားတော် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိချင် တယ်”

ကျိတောင်းက ...

“ဒါတော့ ပြောဖို့ခက်တယ်၊ ဒီလူက လေပွေလိပ် လွင့်ချင် ရာကို လွင့်နေတာ”

မှင်စာလေးက ...

“မင်းပြောမှလား၊ မင်းများသိမလားလို့ ကျုပ် လာခဲ့တာပေါ့”

ကျိတောင်းက ...

၃၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

“ကျုပ်မသိဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဝမ်းလုံတော့ သိနိုင်တယ်”
သဲလွန်စတစ်ခု ရလာသဖြင့် မှင်စာလေး ဝမ်းသာသွားလေ

သည်။

“ဘယ်က ဝမ်းလုံလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ကျီတောင်းက ...

“စောရဝမ်းလုံပါ။ သူက နန်းတွင်းက ဆေးမြစ်တစ်ခုကို ခိုး
ယူလာပြီး လက်ဗလာသမားတော်ဆီမှာ ရောင်းချဖို့ လိုက်ရှာနေခဲ့
တာဗျ”

မှင်စာလေးက ...

“သူက လက်ဗလာသမားတော်နဲ့ တွေ့ခဲ့သလား”

“ဒါတော့ သူ့ကို မေးကြည့်မှပဲသိမယ်”

မှင်စာလေးသည် ကျီတောင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်း သေချာတယ်နော်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ကျီတောင်းက ...

“စိတ်ချပါဗျာ ... ကျုပ်ဟာ အရင်ကလို လူလိမ်လူကောက်

ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီကွာ”

လူက လေးလေးနက်နက် ပြောလေသည်။ မှင်စာလေးက

“ဒါဖြင့် စောရဝမ်းလုံကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်သလဲ ... ပြောစမ်း

ပါဦး”

ကျီတောင်းက ...

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လောင် (ဒုတိယအကြိမ်) * ၃၉

“သူက လက်ဗလာသမားတော်ကို ရှာတွေ့ပြီး ဆေးမြစ်
ရောင်းချနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ရွှေရွှင်နေမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် ထိုက်ယန်မြို့က
ငွေချိတ်လောင်းကစားဂေဟာမှာ တွေ့ရနိုင်ပါတယ်”

မှင်စာလေးက သေချာချာ မှတ်ထားလိုက်သည်။ တစ်ဖန်
ထိုင်ရာမှထကာ ...

“မင်းက ငါတို့ကို ကူညီလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်။ နောက်နောင်
မင်းဆီကို ငါ ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူးလို့ ကတိပေးတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျီတောင်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား
တော့သည်။ မှင်စာလေးနှင့်ယင်ကျင်းတို့ ပြန်ထွက်သွားကြသောအခါ
အိမ်အပြင်ဘက်သို့တိုင် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

လက်ဗလာသမားတော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စရလိုက်
သဖြင့် ယင်ကျင်းနှင့်မှင်စာလေးတို့ ဝမ်းသာနေကြလေသည်။

ကျီတောင်း၏အိမ်ကို ကျောခိုင်းထွက်လာရင်း လမ်းတွင်
ယင်ကျင်းက မေးလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ထိုက်ယန်မြို့ကို သွားရမှာပေါ့နော်”

မှင်စာလေးက ...

“ဒါပေါ့”

“တော်တော်ဝေးသလား၊ ဦး ရောက်ဖူးသလား”

“ရောက်ဖူးတာပေါ့ ... လေးငါးရက်ခနီးလောက်တော့

မယ်”

ယင်ကျင်းက ...

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးလောက်ရှာပြီး သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား ... ပိုပြီး ခရီးတွင်တာပေါ့”

မှင်စာလေး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ ... မင်းက မြင်းလှည်းသမားဘဝကို တမ်းတနေတုန်းပဲလားကွ”

ယင်ကျင်းလည်း မနေနိုင်ဘဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ထို

စဉ် ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူတို့နှစ်ယောက်ထက် ပို၍ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ယင်ကျင်းတို့ အရယ်ရပ်သွားကြလေသည်။ ကျယ်လောင်သောရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ... ရှေ့တွင် လမ်းပိတ်ရပ်နေသူ နှစ်ယောက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင် သူ၏လက်ချက်မိသွားသော ရေဘီလူးနှင့် မျက်နှာပေါက်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်ဟု ယင်ကျင်း ဖျတ်ခနဲ တွေးမိလိုက်သည်။

မှင်စာလေးကား ထင်ရာလုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ အပြုအမူသည် သူ့အား ဖော်ကားသည်ဟု ယူဆကာ

မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ ခါးထောက်ပြီး အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ... လမ်းပိတ်ထားကြတာက ဘာသဘောလဲ”

ထိုလူနှစ်ယောက်ကလည်း ရှေ့တိုးလာကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများ ခက်ထန်တင်းမာသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက်က ...

“ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လက်ချက်မိသွားတဲ့ ရေဘီလူးရဲ့ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေပဲ၊ ကျုပ်နာမည် ဝေဟိုး၊ သူက ဝေဝမ်း”

ဟု ပြော၏။ ဝေဝမ်းဆိုသူက ...

“ရေဘီလူးရဲ့ သတင်းကို ကျုပ်တို့ကြားလို့ ခင်ဗျားတို့နောက်ကို လိုက်လာတာ၊ ကံ ... သွေးကြေးဆပ်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ငါးမန်းစွယ်လက်နက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ဝေဟိုးကလည်း အလားတူလက်နက်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မှင်စာလေး မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက မင်းတို့ကို ကြောက်နေရမှာလား”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ရုတ်တရက် အပေါ်ခုန်တက်လိုက်ပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ မှင်စာလေးသာ အဆိပ်မိမထားဘဲ အတွင်းအားကို အသုံးချနိုင်မည်ဆိုလျှင် ဝေဟိုး၊ ဝေဝမ်းတို့ ချက်ချင်းခံလိုက်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

၄၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

မှင်စာလေးကိုယ်တိုင်လည်း သိုင်းပညာကိုစိတ်ရှိသလောက် အသုံးချ၍မရတော့သည်ကို မေ့လျော့နေ၏။ မှင်စာလေးသည် လျှပ် တစ်ပြက် ခုန်ထွက်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ၌ ပင် တွန့်လိမ်သွားပြီး ...

‘ဝုန်း’

မြေပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ပင် ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။ ဝှေ့ ဟိုးနှင့်ဝှေ့ယမ်းတို့သည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြ ပြီးမှ မြေပေါ်တွင် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ လူးလိမ့်ထရန် ဟန်ပြင်နေ သော မှင်စာလေးကိုကြည့်ရင်း ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား”

“ဟား .. ဟား .. ဟား”

ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“ငါက မင်းတို့ကို ကြောက်နေမယ်ထင်သလား”

ဟု အော်ငေါက်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် အားယူလိုက်ပြန်သည်။

ဤတွင် အလောတကြီး ရှေ့သို့ပြေးထွက်လိုက်ရာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ

‘ဝုန်း’

မြေပေါ် ဟပ်ထိုးလဲကျသွားပြန်လေတော့သည်။

ဝှေ့ဟိုးနှင့် ဝှေ့ဝမ်းတို့က ...

“လူစဉ်မမီဘဲ ဒီလောက်တောင် လူစွမ်းပြချင်နေတာ သိကြ သေးတာပေါ့”

“ချက္ခာ”

နှစ်ယောက်သား ရှေ့တိုးလာကြပြီး ဝိုင်းဝန်းကန်ကျောက် လိုက်ကြလေတော့သည်။ သူတို့က ငါးမန်းစွယ်လက်နက်များကို အ သုံးမပြု၍သာ တော်ပေသေးသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်လေသည်။

သို့မဟုတ်လျှင် ခုခံခြင်း၊ ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုနိုင်တော့သည့် မှင်စာလေးအတွက် အခြေအနေဆိုးသွားမည်ဖြစ်သည်။

ဝှေ့ဟိုးတို့က ကန်ကျောက်လိုက်သည်နှင့် ...

‘ဝုန်း’

“အား”

မှင်စာလေး၏စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝှေ့ဟိုးတို့က ...

“ခင်ဗျား အော်လိုလည်း ညှာမယ်မထင်နဲ့”

“သေဖို့ပြင်ထား”

မညှာမတာ ကန်ကျောက်ကြသည်။ မှင်စာလေး၏ရင်ဝကို ပင် ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်နှင်းချကြလေသည်။

ယင်ကျင်း ထိတ်လန့် သွားသည်။ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် နောက်လှည့်ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း မှင်စာလေးကို မထားခဲ့ရက်သဖြင့် မပြေးဖြစ်ပါတော့ချေ။ မှင်စာလေး မရှုမလှခံစေ ရသည်ကို မကြည့်ရက်သဖြင့် ...

“တော်ကြပါတော့ဗျာ ... မလုပ်ကြပါနဲ့တော့”

ဟု အော်ပြောလိုက်မိလေသည်။ မှင်စာလေးမှာ မရှုမလှ ခံလိုက်ရသဖြင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများပင် ယိုစီးကျလာကာ အသံထွက်နိုင်တော့ပေ။ မြေပေါ်တွင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြင့် မျက်ဖြူလန်နေပါတော့သည်။

ငွေဟိုးနှင့်ငွေဝမ်းတို့သည် စိတ်တိုင်းကျ နှိပ်စက်လိုက်ကြပြီးလျှင် ယင်ကျင်းဆီသို့ ဦးလှည့်လာကြလေသည်။

“မင်းကို ဆုံးမရမယ်”

သူတို့သည် မှင်စာလေးအား အနိုင်ရလိုက်သဖြင့် ယင်ကျင်းကိုလည်း အထင်မကြီးတော့ပါ။ ငါးမန်းစွယ်လက်နက်များကို ပြန်သိမ်းလိုက်ကြ၏။ ယင်ကျင်းက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေမိ၏။ ငွေဟိုးက ...

‘သေစမ်း’

ယင်ကျင်း၏ရင်ဝကို လက်သီးတစ်လုံး ထိုးသွင်းလိုက်၏။ လက်သီးထိုးချက် ဝိခနဲမြည်သွားရာ အရှိန်ပြင်းထန်လှကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။ ယင်ကျင်း၏ရင်ဝကို တည့်တည့်မတ်မတ် ထိုးချမိလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း၏နံရံများ ရှိုးကြေသွားလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

သို့သော် ... ယင်ကျင်းက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။ မိမိ မရှောင်နိုင်မှန်းသိ၍ ထိတ်လန့်ကာ အသက်အောင့်ပြီး တောင့်ခံလိုက်မိသည်။ မသိစိတ်ဖြင့် သက်သာလိုသက်သာငြား ပြုလုပ်မိလိုက်ခြင်း

ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် ... သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ ကိန်းအောင်းနေသော အင်အားကြီးမားပြင်းထန်လှသည့် အတွင်းအားလှိုင်းများသည် ရင်ဝ၌ စုစည်းဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ငွေဟိုး၏ပြင်းထန်သော လက်သီးချက်သည် ယင်ကျင်းအား ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့သည့်အပြင် အလွန်မာကျောသော ကျောက်စိုင်ကျောက်သားပေါ်သို့ ထိုးချမိလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

‘ဖြောက်’

အရိုးကျိုးသံများ ဝှက်ပေါ်လာသည်။ ငွေဟိုး၏လက်ချောင်းကလေးများ ရစရာမရှိအောင် ကျိုးပဲ့ပြီး သွေးခြင်းခြင်းနီရဲသွားလေသည်။

“အမယ်လေးဗျ”

ငွေဟိုး ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည်။ မီးခဲကိုင်မိသူပမာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားလေတော့သည်။

*

ငွေဟိုး မရှုမလှခံလိုက်ရလေသည်။ ငွေဝမ်း အုံ့သြသွားခြင်း

မှ ....

၄၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ရွှေကျုံးကိုသတ်တာ ဒီကောင်ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သံမဏိငါးမန်းစွယ်လက်နက်ကိုလည်း ပြန်လည်ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝှေ့ဟိုးခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ယင်ကျင်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသော်လည်း မိမိတွင် မည်သူမျှမယှဉ်နိုင်သော စွမ်းအား တစ်မျိုးရှိနေပြီး အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု တွေးမိသော အခါ အားတက်သွားလေသည်။ သို့တိုင် ...

“ယား”

ဝှေ့ဝမ်းက ငြာသံပေးကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက် လာသောအခါ ထိတ်လန့်သွားသေး၏။

မှင်စာလေး သတိပြန်လည်လာသည်။ ယင်ကျင်း တိုက်ခိုက် ခံနေရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း တွေ့မြင်သွားပြီး ...

“ယင်ကျင်း ... မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါသင်ပေးထားတဲ့ သိုင်းကွက်တွေနဲ့ ပြန်ပြီးခုခံပါတော့လား”

ဟု အားယူကာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။ ကြိရာမရဖြစ် နေသော ယင်ကျင်းမှာ မှင်စာလေး၏အသံကိုကြားရလျှင် ရှည်ရှည် ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ မှင်စာလေးသင်ပေးထားသည့် ခုခံ သိုင်းကွက်မှ သိုင်းတစ်ကွက်ကို အသုံးပြုလိုက်မိလေသည်။ ရှောင် တိမ်းဖို့အချိန် မရတော့သဖြင့် ခုခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ

‘ဝုန်း’

အရှေ့ကျုံးမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၄၇

ပြင်းထန်သော အင်အားကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဝှေ့ဝမ်း မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်လွှင့်လာသည့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် ဝင်ဆောင့်မိလိုက်သည့်အလား အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

လွင့်စဉ်သွားသည့်အရှိန်ကုန်၍ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား သောအခါ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးမရှိသည့်အလား ပျော့ရွေနေတော့ ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အရိုးအားလုံး ကြေမှု့သွားခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝှေ့ဝမ်း၏ဖြစ်အင်ကိုမြင်လျှင် ဝှေ့ဟိုးသည် မူးမေ့လဲတော့ မလို ဖြစ်သွားပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

*

‘အဟွပ် .. အဟွပ်’

မှင်စာလေး ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးနေ၏။ ချောင်းဆိုးလိုက် တိုင်း သွေးများပါလာသည်။ သူသည် အတော်ပင် အထိနာသွားလေ သည်။ ယင်ကျင်းသည် မှင်စာလေးအနီး၌ ဗျာများနေ၏။ မှင်စာ လေးက အားယူပြီးလိုက်သည်။

“သိုင်းပညာရဲ့အကျိုးသက်ရောက်မှုကို မင်း သိပြီမဟုတ် လား”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်းက မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေ

၄၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သော ဝေ့ဝမ်းကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ...

“လူသတ်ပညာပဲ”

ဟု ရွံမှန်းစွာ ပြောလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“ဒါဟာ အသုံးပြုတဲ့လူအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်၊ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မယ်၊ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတာဖြစ်မှာပေါ့”

ယင်ကျင်းက ...

“ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော့်ကြောင့် လူနှစ်ယောက် ဒုက္ခဓာတ်သွားခဲ့ကြပြီ”

မှင်စာလေး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သူတို့အတွက် ဘယ်သူကမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ရဲ့လက်တွေမှာ သွေးတွေစွန်းထင်းပေကျံနေတယ်လေ”

ယင်ကျင်း မျက်နှာလွှဲထားလိုက်လေသည်။ မှင်စာလေးက

“မင်းမှာ လိုအပ်ချက်တစ်ခုပဲ ငါမြင်တယ်၊ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အတွင်းအားတွေကို မလိုအပ်ဘဲ အလျှံပယ်အသုံးပြုမိတဲ့ သဘောကို ထိန်းချုပ်နိုင်လိုက်ရင် မင်း ဝမ်းနည်းစရာတွေ မကြုံရတော့ပါဘူး”

ယင်ကျင်းက စိတ်မဝင်စားချေ။ သဘာဝအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ဖောက်ပြန်နေသော သူ၏ဝေဒနာများ အမြန်ဆုံးကုသပျောက်ကင်းသွားပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၄၉

“မင်းက ကြောက်လန့်လွယ်တော့ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အင်အားတွေဟာ ပရမ်းပတာဖြစ်နေတာပေါ့၊ အသိဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်းပြီး ထိန်းချုပ်အသုံးပြုနိုင်အောင် လေ့ကျင့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ပြောစရာမရှိအောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ယင်ကျင်းက မှင်စာလေးအား ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မှင်စာလေးက ဆက်ပြောသည်။

“ဥပမာ မြောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးမယ်ဆိုရင် အသာကလေး ခုန်လိုက်၊ ကျော်လွှားလိုက်ရုံနဲ့ရတယ်၊ အဲ ... ချောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်မယ်ဆိုရင်တော့ အရှိန်ယူပြီး တအားခန်ကူးမှ တစ်ဖက်ကမ်းကို ရှေ့ပုတ်မယ်”

ယင်ကျင်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်တာနဲ့ ပိသောချိန်တစ်ထောင်လောက်ရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို မ၊ တဲ့အခါ အားစိုက်ထုတ်ရပုံချင်း တူပါ့မလား”

“မတူပါဘူး”

ယင်ကျင်း လွှတ်ခနဲ ပြောမိလေသည်။ မှင်စာလေး ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒါပေါ့ ... မင်းက ခွန်အားကို အားစိုက်သင့်တဲ့နေရာမှ စိုက်ထုတ်ရမယ်၊ မလိုအပ်ရင် မသုံးရဘူး၊ လိုအပ်သလောက်ပဲ သုံးနိုင်အောင် အောင် သတိနဲ့ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ရမယ်၊ ဒီလိုလုပ်နိုင်အောင်ပေး”

၅၀ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

လေ့ကျင့်ရမယ်”

ယင်ကျင်းက ...

“လေ့ကျင့်လို့ ရပါ့မလား”

ဟု မဝံ့မရဲဖြင့် မေးလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“ဘာကြောင့် မရနိုင်ရမှာလဲ၊ အဓိကကျတာက စိတ်တည်ငြိမ်မှုပဲ၊ ကြောက်လန့်နေလို့လည်း မရဘူး၊ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေလို့လည်း မရဘူး၊ စိတ်မလော့ရဘူး၊ စိတ်မပျံ့တပါလုပ်လို့လည်း မရဘူး၊ မိမိရဲ့စိတ်ဟာ ပကတိတည်ငြိမ်နေရမယ်”

ယင်ကျင်းက ...

“ဦးပြောသလို ကျွန်တော် တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု အားလျော့သောလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

မှင်စာလေးက ...

“ဘယ်သူမှမွေးကတည်းက တတ်လာကြတာမဟုတ်ဘူး၊ လိုချင်တဲ့စိတ်၊ ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြိုးစားမှ မျှော်လင့်သလိုပြန်နေနိုင်တာ၊ မင်းက ဘာမှမလုပ်ရသေးဘဲ အားလျော့နေတာကိုး၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ မင်းကို ငါ လမ်းညွှန်ပေးမှာပေါ့”

သူက အတွင်းအား ထုတ်ဖော်ပုံ၊ လိုအပ်သလို အသုံးပြုပုံများကို အသေးစိတ်ရှင်းပြလေသည်။ ယင်ကျင်းက စိတ်မပါသော်လည်း နားထောင်ရင်း တဖြည်းဖြည်းစိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

မှင်စာလေးပြောပြသည့် စကားများကိုလည်း သေသေချာ

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၅၁

ချာ မှတ်သားထားလိုက်မိတော့သည်။ မှင်စာလေးသည် ယင်ကျင်းနားလည်သဘောပေါက်သည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြပြီးမှ မျက်လုံးမှိတ်ကာ အနားယူလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ မှင်စာလေးသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပင် အမှုမထားဘဲ မိမိအကျိုးအတွက် လမ်းညွှန်ပေးရှာသည် မဟုတ်ပါလား။ မှင်စာလေး ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို မကြည့်ရက်တော့ပါ။

“ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးငှားပြီး ထိုက်ယန်မြို့ကို အမြန်ဆုံးအရောက်သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်မိလေတော့သည်။

***

အစွမ်းအစ

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်သို့ ရွေ့လျားသွား၏။ ညနေ ဆည်းဆာအချိန် ရောက်လုနီးပြီဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းသည် မှင်စာလေးကို ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေသည်။ သူက ထိုက်ယန်မြို့ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခရီးနှင့်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုက်ယန်မြို့သို့သွားရန် မြင်းလှည်းတစ်စီးငှားရမ်းခဲ့သော်လည်း မရခဲ့ပေ။ မြင်းလှည်းသမားများသည် ကြောက်လန့်တကြားငြင်းဆန်ကြလေသည်။ မတတ်သာသည့်နောက်ဆုံး ယင်ကျင်းက ခြေလျင်ခရီးနှင့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မှင်စာလေးအား ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေစဉ် ...

‘ခွပ် .. ခွပ် .. ခွပ်’

အနောက်ဘက်မှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ယင်ကျင်း ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ... မြင်းလှည်းတစ်စီး ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ယင်ကျင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒီမြင်းလှည်းနဲ့ လမ်းကြိုလိုက်သွားလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ချက်ချင်းပင် လမ်းပေါ်သို့ထွက်ရပ်ကာ ...

“ဟေး ... ဟေး”

လက်ငွေယမ်းပြရင်း အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မြင်းလှည်းသည်လည်း တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသည်။

“ဟေး ဟေး ... လမ်းကြိုလိုက်ခွင့်ပြုပါဗျာ”

ယင်ကျင်းက အော်ပြောလိုက်လေသည်။ မြင်းလှည်းကား အရှိန်လျှော့မသွားဘဲ လမ်းပေါ်၌ ရပ်နေသည့် ယင်ကျင်းထံသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် တိုးဝင်လာသည်။ ရပ်မပေးသည့်အပြင် ဝင်တိုက်လိုက်မည့်သဘောရှိနေ၏။

“လမ်းဖယ်လိုက်စမ်း”

မြင်းလှည်းသမား၏ ခက်သန်သော အော်ငေါက်သံလည်း ထွက် ပေါ်လာ၏။

‘ရွမ်း .. ရွမ်း’

ကျာပွတ်ကိုငွေယမ်းကာ ရိုက်ချလိုက်၏။ ယင်ကျင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ ကပျာကယာလမ်းဘေးသို့ ခုန်ဆင်းကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

‘ခွပ် ခွပ် .. ခွပ် ခွပ်’

မြင်းလှည်းသည် ဆက်၍မောင်းနှင်သွားလေသည်။ မြင်းလှည်းအဝေးသို့ရောက်သွားမှ ယင်ကျင်း မကျေမနပ်ဖြစ်လာလေသည်။

“တောက် ... ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ၊ လမ်းကြိုမတင်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ခုတော့ မြင်းလှည်းနဲ့ ဝင်တိုက်သေးတဲ့အပြင် ကျာပွတ်နဲ့တောင် ရိုက်သွားသေးတယ်”

ထိုစဉ် ...

“အား ... ကျွတ်ကျွတ်”

မှင်စာလေး၏ညည်းတွားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ယင်ကျင်း

က ...

“ဦး သတိရလာပြီလား”

မေးလည်းမေး၊ ပန်းပေါ်မှချကာ ကြည့်ရှုလိုက်၏။ မှင်စာလေး သတိမရသေးပါ။ ယောင်ယမ်းပြီး ညည်းတွားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်း သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ မှင်စာလေး၏အင်္ကျီလက်ဖောင်း စုတ်ပြနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြင်းလှည်းသမား၏ကျာပွတ်ဖြင့် အဖျားခတ်ထိသွားခဲ့ပုံရသည်။ ယင်ကျင်း ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ဟု ကြုံးဝါးကာ မှင်စာလေးကို ပန်းပေါ်ထမ်းပြီး မြင်းလှည်း

နောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

*

ယင်ကျင်းသည် ခံပြင်းသည့်စိတ်ဖြင့် မြင်းလှည်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားခဲ့လေသည်။ မြင်းလှည်းကို မိလိုသည့်ဇောဖြင့် အားကုန်ပြေးသွားမိခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ကဆောင်မိသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ခွန်အားများ တွန်းအားပေးလာလေသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေပွေတစ်ခုပမာ တစ်ဟုန်ထိုး ရွေ့လျားသွားတော့သည်။

‘ဟူး .. ဟူး .. ဟူး’

ယင်ကျင်း၏နားထဲ၌ လေတိုးသံများ တဟူးဟူးမြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ သစ်ပင်များသည် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အကယ်၍ ... လမ်းဘေး၌သာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့ပါက ယင်ကျင်း ဖြတ်ပြေးသွားသောအခါ လူလုံးသဲကွဲစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရမည် မဟုတ်ပါချေ။ ထို့အပြင် ... ဟူးခနဲမြည်ကာ ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရပြီး ရိပ်ခနဲ အဝေးသို့ရောက်ရှိ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရမည် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယင်ကျင်းကိုယ်တိုင်လည်း သူ၏အပြေးနှုန်း ကြောက်ခမန်း လီလီ လျင်မြန်နေသည်ကို ရုတ်တရက် သတိမပြုမိပါချေ။ ဒုန်းစိုင်းနှင့် သွားသော မြင်းလှည်းကို မိလိုဇောဖြင့် အားကုန်ပြေးသွားမိခြင်း ဖြစ် လေသည်။

ပြေးရင်းလွှားရင်း သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးလာသည်ဟု ခံစားလာရ၏။ ထိုပူနွေးမှုသည် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ ညောင်းညာခြင်း လုံးဝမရှိသည့်အပြင် တစ် ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာသည်။

ပြေးရင်းပြေးရင်း ငှက်များကဲ့သို့ လေထဲ ထိုးတက်ကာ ပျံပဲ သွားတော့မည်ဟုပင် ခံစားလာရလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကိန်းအောင်းနေသော ခွန်အားများသည် သွေး သားများနှင့် သဟဇာတမျှတစွာ ပေါင်းစည်းမိလာခြင်းဖြစ်သည်ကိုမူ ယင်ကျင်း မသိနိုင်ခဲ့ပါချေ။

နွေးထွေးသောအပူငွေ့သည် သွေးကြောများအတိုင်း လှည့် ပတ်သွားပြီး တစ်စထက်တစ်စ လျင်မြန်လာသည်။ ထူးခြားသော ခန္ဓာကိုယ်မှ စွမ်းအင်နှင့်စိတ်သည် တစ်သားတည်း ဖြစ်လာသည်။

ယင်ကျင်းစိတ်ထဲက ခြေထောက်မြှောက်မည်ဟု ကြံရုံရှိ သေးသည် ... ခြေကို မြှောက်ပြီးရုံသာမက ရှေ့သို့ သုံးလေးလှမ်းမျှ ပြေးပြီးသားဖြစ်သွားတော့သည်။

တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာခဲ့သည်ဖြစ်သော်လည်း မောပန်းနွမ်း

နယ်ခြင်း မရှိ၊ ခြေကုန်လက်ပန်းမကျသည့်အပြင် အပြေးနှုန်းပင် တစ်စ ထက်တစ်စ ပိုမြန်လာလေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ... အတန်ကြာပြေးသွားပြီသောအခါ ဒုန်းစိုင်းနှင့် သွားသောမြင်းလှည်းကို မိလာလေတော့သည်။ ယင်ကျင်းလည်း မြင်း လှည်းနံဘေးမှ ဖြတ်ပြေးကာ မြင်းလှည်းသမားအား ရန်တွေ့လိုက် ဟန် ပြင်လိုက်၏။

မြင်းလှည်းသမားသည် လေပွေပမာ မြင်းလှည်းနံဘေးသို့ ထွက်လာသော ယင်ကျင်းကို တွေ့မြင်သွားလျှင် ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟာ”

ဟု လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။ သူ၏လက်ထဲမှ ကျားပွတ် လည်း လွတ်ကျသွားတော့သည်။

မြင်းလှည်းသမား၏ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသော အမူအရာ ကိုတွေ့ရလျှင် ယင်ကျင်းသည် အပြစ်တင်မည့်အစား ပို၍ အံ့ဩထိတ် လန့်သွားစေရန် ပြုလုပ်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့မြင်းလှည်းနဲ့ လမ်းကြိုမလိုက်ရတော့ရော ဘာ ဖြစ်မှာလဲ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် အားစိုက်ကာ ဆက် ၍ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

‘ဟူး’

၅၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယင်ကျင်းမှာ မြင်းလှည်းရှေ့သို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။
သူက ဆက်၍ပြေးသွားရာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အဝေး
သို့ ရောက်သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။
ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဒုန်းစိုင်းနှင့်နေသော မြင်းလှည်းသ
မားမှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ပမာ ဖြစ်သွားရှာလေတော့သည်။

* * *

ဖန်ပီးအိမ်ရှင်

ည ...။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။

လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။ အေးမြ
သော ညလေများက သုန်သုန်ညင်းညင်း တိုက်ခတ်လာသည်။ မွှေး
ကြိုင်သော ည၏ပန်းရနံ့များ လွင့်ပျံလာလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် မှင်စာလေးတို့သည် တောအုပ်ကြီးတစ်ခုအ
တွင်းရှိ ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခု၌ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ညဘက် ရပ်နားလိုခြင်းမရှိဘဲ ခရီးဆက်လို
သည်။

သို့သော် ... ထိုက်ယန်မြို့သို့သွားရမည့်ခရီးလမ်းကြောင်းကို
ကောင်းစွာမသိခြင်းကတစ်ကြောင်း၊ ညဘက်ရောက်လျှင် ခန္ဓာကိုယ်
မှ စိမ်းဖန်ဖန်အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာခြင်းက တစ်ကြောင်းမို့
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကာ တောအုပ်ထဲ၌ အမှတ်မထင်တွေ့ရ
သော ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခု၌ ဝင်၍ရပ်နားနေလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

မှင်စာလေးမှာလည်း ကောင်းစွာ သတိရလာပြီဖြစ်သည်။
ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သလို အတွေ့အကြုံ
ကြွယ်ဝသူဖြစ်၍ သတိဝင်လာသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် သွေး
ကြောနေရာအချို့ကို ညွှန်ပြကာ ယင်ကျင်းအား နှိပ်နယ်ခိုင်းလိုက်လေ
သည်။

ယင်ကျင်းနှိပ်နယ်ရာတွင် အားစိုက်မထုတ်ဘဲ ခပ်ဖွဖွနှိပ်ပေး
ဖို့ ညွှန်ကြားပေးသည်။ ယင်ကျင်းကလည်း မှင်စာလေးခိုင်းသည့်
အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်လေသည်။

အမှန်တော့ ...

မှင်စာလေးသည် သူ၏ဒဏ်ရာကို အတွင်းအားဖြင့် ကုစား
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အတွင်းအားဖော်ထုတ်ရန် မဖြစ်
နိုင်သဖြင့် ယင်ကျင်း၏အတွင်းအားကို အသုံးချလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

ထမင်းတစ်အိုးကျက်ခန့် အချိန်ကြာအောင် နှိပ်နယ်လိုက်
သောအခါ မှင်စာလေး၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ အနိုးအငွေ့များ ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးပြိုက်ပြိုက်စိုရွံ့လာ၏။

ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ယင်ကျင်း စိုးရိမ်သွားသော်လည်း
မှင်စာလေးကား ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။ အပြင်ဒဏ်ရာ
များ တစ်မဟုတ်ချင်း သက်သာသွားသည့်အပြင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ ကိန်း
အောင်းနေသော အဆိပ်အချို့သည်လည်း မွေးညင်းပေါက်များမှတစ်

ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။
မှင်စာလေး ခံစားနေရသော အဆိပ်ဝေဒနာမှာ ထက်ဝက်
ခန့် သက်သာသွားလေတော့သည်။

အဆိပ်များကုန်စင်အောင် ထုတ်ပစ်နိုင်ဖို့ကား အတွင်းအား
တစ်ခုတည်း အားကိုး၍မရဘဲ အဆိပ်ဖြေဆေးပါသောက်မှ ဖြစ်မည်
ဟု မှင်စာလေး နားလည်ထားခြင်းကြောင့် ယင်ကျင်းအား ဆက်လက်
နှိပ်နယ်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ဖို့ ပြောလိုက်လေသည်။

အပြင်ဘက်၌ လသာနေသည်။ ဘုံကျောင်းအတွင်း၌ အ
မှောင်ထု ကြီးစိုးနေ၏။

ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော စိမ်းဖန့်ဖန့်
အလင်းရောင်ကြောင့် သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကောင်းစွာ
မြင်နေကြရလေသည်။ ယင်ကျင်းက ...

“ဦး သက်သာသွားပြီလား”

ဟု မေးလေသည်။ မှင်စာလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက ရေဘီလူးရဲ့ သွေးသောက် ဟိုလူဆိုးနှစ်ယောက်
ကြောင့် ဒဏ်ရာမရခင်အခြေအနေထက်တောင် ပိုပြီးကောင်းမွန်သွား
သေးတယ်။ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

ယင်ကျင်းက ...

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကား မှ
ပြောကြေးလို့ ဦးပဲပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား”

၆၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူ၏စကားကြောင့် မှင်စာလေး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းလည်း စကားတတ်လာပြီ၊ မြင်းလှည်းသမားလေးဘဝ ကနေပြီး သိုင်းသမားအဖြစ် ပြောင်းလဲလာလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

ယင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သိုင်းသမားဖြစ် ချင်တဲ့စိတ်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါမှာ မြင်းလှည်းသမားဘဝက ပဲ ကောင်းမယ်လို့ တွေးမိတတ်ပါတယ်”

မှင်စာလေးက ...

“မြင်းလှည်းသမားဘဝရော၊ သိုင်းသမားဘဝပါ ကောင်းကြ ပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... သိုင်းသမားဆိုတာက သာမန် လူထက် ထူးခြားတော့ သာမန်လူတွေထက် အများအကျိုး ပိုပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်တာပေါ့ကွာ”

ယင်ကျင်းက ...

“ဦးက ကျွန်တော့်ကို သိုင်းသမား သိပ်ပြီးဖြစ်စေချင်တယ် ထင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မှင်စာလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဟာ ရိုးသားတယ်၊ စိတ်ထားဖြူစင်တယ်၊ မတရားမှုကို ရွံ့မုန်းတယ်၊ မင်းသာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာ ရင် အဖြူရောင်ဆိုတာ သေချာပြီပေါ့၊ အများသူငါက အားကိုးအား

ထားပြုနိုင်မယ်၊ သိုင်းလောကအတွက်လည်း အကျိုးရှိလိမ့်မယ် မဟုတ်လား”

ယင်ကျင်းက ...

“ကျွန်တော်ဟာ ဦးပြောသလို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်လာ မယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ယင်ကျင်း ... မင်း အားလျော့လှချည်လား၊ ကြိုးစားရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မှတ်ထားစမ်းပါ”

ယင်ကျင်းက ပြုံးနေလိုက်လေသည်။ မှင်စာလေးက ဆက် ပြောလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေထဲက အ စွမ်းထက်တဲ့လူ အတော်ရှားသွားပြီ၊ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေ တစ်နေ့တခြား ပိုပြီးအားကောင်းလာကြတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို သိုင်း လောက ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်၊ အကျိုးဆက်အဖြစ် လုယက်တိုက် ခိုက်မှုတွေ၊ အနိုင်ကျင့်မှုတွေ၊ မတရားမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အများ သူငါ ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်၊ ယင်ကျင်း ... မင်းခရီးသွားရင်း လမ်းမှာ လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကိုတွေ့ရင် မကူညီချင်ဘူးလား”

ယင်ကျင်းက ...

“ကူညီချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မှင်စာလေးက ...

“ဒါဆို မင်းဟာ သိုင်းသမားဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေတော့”

၆၇ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယင်ကျင်း ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ... ပိုးစုန်းကြူးလေးတစ်ကောင်သည် ဘုံကျောင်း ပျက်ထဲ ပျံဝဲဝင်ရောက် လာလေသည်။ မှင်စာလေးရော ယင်ကျင်းပါ ထိုပိုးစုန်းကြူးလေး၏ မှိတ်တစ်လှည့်၊ လင်းတစ်လှည့် အလင်းရောင် လေးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ မှင်စာလေးက ဦးစွာသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ပိုးစုန်းကြူးလေးတွေဟာ အရွယ်အစားသေးငယ်ပေမယ့် တတ်စွမ်းသလောက် အလင်းရောင်ကို ပေးစွမ်းနိုင်တယ်၊ ယင်ကျင်း ... မင်းကရော”

ဟု မေးလေသည်။ ယင်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ...

“ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်တွေ ထွက်ပေါ်နေ တာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းကိုယ်မင်း ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင်လို့ မထင် မိဘူးလား”

ယင်ကျင်း ငေးငိုင်းသွားလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“ဒါပေမဲ့လည်း မင်းကို ပိုးစုန်းကြူးနဲ့ မနှိုင်းအပ်ပါဘူး၊ မင်း ဟာ ပိုးစုန်းကြူးထက်မကဘဲ လဝန်းကြီးလို အလင်းဆောင်ပေးနိုင် တာပဲ၊ ငါ နန်းတွင်းမှာနေတုန်းက ကပျာတစ်ပုဒ် ဖတ်ဖူးတယ်၊ ကဗျာရဲ့ခေါင်းစဉ်က ဖန်မီးအိမ်ရှင် ... တဲ့”

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၆၈

ယင်ကျင်းက မှင်စာလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ မှင်စာလေး ၏စကားများသည် များသောအားဖြင့် မှတ်သားစရာများ ဖြစ်နေ တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

မှင်စာလေးက ဆက်ပြောသည်။

“ဖန်မီးအိမ်ရှင်ဆိုတာ အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ လမ်းပျောက်ပြီး စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေသူတွေကို လမ်းပြပေးတဲ့ ကရုဏာရှင်ပေါ့၊ မင်း ဟာ ပိုးစုန်းကြူး မဟုတ်ဘူး၊ မိုးအမြင့်က လဝန်းလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဖန်မီးအိမ်ရှင်ပဲ”

ယင်ကျင်းက ...

“ဦးက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ပြီးမြောက်စားနေတယ် ... ကျွန် တော်က ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြောလေသည်။ မှင်စာလေးက လက်မခံပါချေ။

“ဘာကြောင့်မဟုတ်နိုင်ရမှာလဲ ... မင်းဟာ သိုင်းလောက အကျိုး၊ အများအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် ကုန်ကုန်ပြော ရရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်တွေ ပျောက်ကွယ်မသွားခဲ့ရင်တောင်မှ အားလုံးက ဖန်မီး အိမ်ရှင်လို့ တင်စားပြီး ကြည့်ညှိလေးစားကြမယ်၊ အားကိုးအားထား ပြုလာကြမှာပဲ”

ယင်ကျင်း မနေနိုင်တော့ပါ။

၆၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းလောကထဲကို ခြေစုံပစ်ပြီး ဝင်လိုက် မယ်ဆိုရင် ထိတ်ထိတ်ကြဲ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်မယ် ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့ ... ကျုပ်ရဲ့အသက်နဲ့တောင် လောင်းကြေး ထပ်ရဲတယ်ဆိုရင် မင်းယုံမလား”

မှင်စာလေး၏စကားကြောင့် ယင်ကျင်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထံသွားလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“အခြေအနေအရပ်ရပ်က မင်းကို သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် တွန်းပို့နေပြီ ယင်ကျင်း”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုစဉ် ...

‘ခွပ် .. ခွပ် .. ခွပ်’

အဝေးမှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက် ရလေတော့သည်။

* * *

သေလမ်း/ရှင်လမ်း

‘ခွပ် ခွပ် .. ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုမြင်းခွာသံသည် ခပ် သဲ့သဲ့ကြားရပြီး တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာလေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့်မှင်စာလေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“မြင်းခွာသံကို နားထောင်ရတာ ဒီဘက်ကို ဦးတည်လာနေ ပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အခြေအနေကြည့်သေးတာပေါ့”

မြင်းခွာသံသည် ပို၍နီးကပ်လာသည်။ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့် သံများ ကြားရသည်။ မြင်းလှည်းတစ်စီးလာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“သေချာပြီ ... ဒီကိုဦးတည်ပြီး လာနေတာပဲ၊ မင်းက လူတွေ မခံချင်ဘူးဆိုရင် တို့ ပုန်းနေမှဖြစ်မယ်”

၆၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ဒါ ကောင်းတယ်”

ယင်ကျင်း ချက်ချင်းသဘောတူလိုက်လေသည်။ သူတို့သည် ဘုံကျောင်းပျက်၏အနောက်ဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းနေလိုက်ကြလေသည်။

ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်၌ စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်များကို မမြင်တွေ့ရလေအောင် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဖုန်များ၊ သဲများ လူးထား လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေ၏။ ညအချိန်မတော် ဘုံ ကျောင်းပျက်သို့ ရောက်လာသူမှာ မည်သို့သောလူစားမျိုး ဖြစ်ပါသ နည်းဟု တွေးနေမိ၏။

အခန်း၏အပျက်အစီးကြားမှ တိတ်တဆိတ်ချောင်းကြည့်နေ လိုက်မိလေသည်။

မကြာပါချေ။

မြင်းလှည်းတစ်စီး ဘုံကျောင်းပျက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ သည်။ မြင်းလှည်းသမားသည် ခပ်သွက်သွက်ခုန်ဆင်းပြီး မြင်းလှည်း တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ ထိုလူမှာ မြေပေါ်ခြေချမိလျှင် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သွား၍ မြင်းလှည်းသမားက ဖေးမ လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် ဘုံကျောင်း ပျက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့ကြလေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၆၉

ယင်ကျင်း အသက်ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့တော့ပါ။ မြင်းလှည်းသ မားသည် ဖေးမခေါ်ဆောင်လာသူအား ဘုံကျောင်းပျက်၏ဧည့်ခန်း နံရံတွင် ခို၍ထိုင်စေလိုက်သည်။

တစ်ဖန် အသင့်ယူဆောင်လာသော ဖယောင်းတိုင်တစ် တိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်လေသည်။

ဖယောင်းတိုင်အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လင်း လင်းကျင်းကျင်း ဖြစ်လာလေသည်။

နံရံကိုမှီကာ ထိုင်နေသူမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည်။ မျက်နှာ လေးထောင့်စပ်စပ်၊ မေးရိုးကားကား၊ မာန်မာနကြီးမည့် အသွင် ရှိလေသည်။

မြင်းလှည်းသမားက ဦးခေါင်းပေါ်မှ ခမောက်ကို ချွတ်လိုက် ၏။ ထိုအခါ မည်းနက်ရှည်လျားသော ဆံကေသာများ ထွေးခနဲ ကျ လာလေသည်။

“ဟင်”

ယင်ကျင်း လွှတ်ခနဲ အော်မိမလိုဖြစ်သွားလေသည်။ မြင်း လှည်းသမားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါ လား။

မြင်းလှည်းကိုတွေ့ရသည်နှင့် လမ်းကြိုလိုက်ဖို့တားသည်ကို ရပ်မပေးဘဲ ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားသော မြင်းလှည်းဖြစ်ကြောင့် ယင်ကျင်း မှတ်မိလေသည်။

၇၀ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြယ်

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့် မြင်းလှည်းသမားအား ပညာပြနိုင်ခဲ့သဖြင့် ယင်ကျင်း ကျေနပ်မိခဲ့သော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသောအခါ ...

မိန်းကလေးသည် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်ထင်ရ၏။ ဝိုင်းစက်ကြည့်လင်သောမျက်လုံး၊ ဖြောင့်စင်းသော နှုတ်၊ ကော့ညွတ်သော နှုတ်ခမ်း၊ စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးများဖြင့် လှပချောမောသူလေး ဖြစ်နေပါသည်။

“မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့်များခက်ထန်ကြမ်းတမ်းနေတာလဲ”

ယင်ကျင်း စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိလေသည်။

နံရံကို ကျောခိုကာထိုင်နေသူမှာ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားနေရုံမျိုး ရှိလေသည်။ မိန်းမချောလေးသည် ထိုလူအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်အသွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် ထိုလူအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေ ... ဆေးတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ဦးမလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ရောစွက်နေသည့် တိုင် သူမ၏အသံလေးမှာ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် မှင်စာလေးတို့က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြလေတော့သည်။ နံရံတွင် ကျောခိုကာထိုင်နေသူမှာ မိန်းမချောလေး၏ဖခင် ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုလူက ...

“ဖေဖေ လမ်းမှာ ဆေးတစ်ခွက်သောက်ထားသေးတယ်၊ မိုးလင်းမှပဲ ထပ်သောက်တော့မယ် သမီး”

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

မိန်းမချောလေးသည် ဖခင်၏ခြေရင်း၌ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက ...

“သမီး တင်းတင်း ... သမီးလည်း ပင်ပန်းလှပြီနော်”

ဟု စိတ်မကောင်းသောလေသံဖြင့် ပြောလာလေသည်။ တင်းတင်းဆိုသော မိန်းမချောလေးက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စပါဘူး ဖေဖေ ... သမီးတို့ ရန်သူလက်ကလွတ်အောင် ပြေးနိုင်ခဲ့တာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ထိုစကားကြားလျှင် ယင်ကျင်းနှင့်မှင်စာလေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။ ထိုသားအဖသည် ရန်သူလက်မှလွတ်အောင် ပြေးလာခဲ့ကြရသည့် ဒုက္ခသည်များ ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မိမိသည် အကြောင်းမသိဘဲ မြင်းလှည်းကိုတားဆီးမိပြီး ရပ်တန့်မပေးသည်ကို စိတ်ဆိုးမိသည့်အတွက် ယင်ကျင်း နောင်တရလာလေသည်။

“ငါဟာ ကိုယ့်အတွက်ပဲကိုယ်သိပြီး သူတစ်ပါးကို အပြစ်တင်မိတာ မှားနေပြီလား”

၇၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယင်ကျင်း စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိလိုက်လေတော့သည်။ တင်းတင်းတို့သားအဖ၏စကားသံများ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေပါသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက ...

“သမီးရယ် ... ဖေဖေတို့ လွတ်အောင်ပြေးဖို့ဆိုတာ တကယ်တော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ။ ဖေဖေဟာ တစ်ချိန်က သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့ ထင်တိုင်းကြံခဲ့တာကြောင့် ‘နတ်ဆိုး’ လို့တောင် အမည်တွင်ခဲ့ပြီး ရန်သူပေါများခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီးအသိပဲ မဟုတ်လား...။

ဒုစရိုက်နယ်ထဲ ခြေကျွံပြီးရင် နတ်ရခက်ခဲလှပါတယ်။ အရှေ့ကျွန်းကလူတွေ ဟာ ဖေဖေကို လူဆိုးခားပြုကြီးတစ်ယောက်လို့ ခုလို သတ်မှတ်ထားကြသေးတာမို့ ငါးလပိုင်း ငါးရက်နေ့မှာ ထိုက်စန်းတောင်အစည်းအဝေးကိုတက်ဖို့ ဖေဖေကိုလာပြီး ဖိတ်ကြားကြတာပေါ့ ...။

ဖေဖေက လက်မခံလို့ သူတို့ရန်ပြုခဲ့ကြတာ၊ အရှေ့ကျွန်းကလူတွေဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးတတ်ကြဘူး။ ဖေဖေ လက်မခံတဲ့အတွက် သူတို့ကို ပမာမခန့်စော်ကားတယ်လို့ သတ်မှတ်ကြမှာ၊ ဖေဖေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်မှ သူတို့ ကျေနပ်ကြလိမ့်မယ်”

သူ၏စကားကြောင့် မိန်းကလေး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ယင်ကျင်းနှင့်မှင်စာလေးတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြပြန်လေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၇၃

မှင်စာလေးက လေသံဖြင့် ရှင်းပြလေသည်။

“သိုင်းလောကမှာ ‘နတ်ဆိုးတင်းလီ’ ဆိုတဲ့ ခားပြုကြီးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ဖူးတယ်။ ရှမ်းစီးပြည်နယ်တစ်ခွင်မှာ ‘နတ်ဆိုး’ ဟောဆိုရင် အားလုံး ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ခဲ့ကြရတာပေါ့” ယင်ကျင်းက ...

“အရှေ့ကျွန်းကလူတွေနဲ့ ထိုက်စန်းတောင်ဆိုတာက ဘာလဲဟင်”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။ တင်းတင်းတို့အား အဘယ်ကြောင့် ဒုက္ခပေးရသည်ကို သိလို၍မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မှင်စာလေး အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“အရှေ့ကျွန်းက ပလ္လေရှင်ဆိုတာ နတ်ဆိုးတင်းလီထက် အပြန်တစ်ရာလောက် ပိုပြီးဆိုးမိုက်တဲ့ လူဆိုးထိပ်သီးကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။ သူဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သူ့ရဲ့ခြေဖဝါးအောက်ကို သွတ်သွင်းဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာ၊ သူနဲ့ ဝိညာဉ်နတ်ဘွားဘွားတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်တော့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးလုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်။ မင်း မိစ္ဆာမယ်ကွေ့ဖုံးကို မှတ်မိသေးတယ်မဟုတ်လား”

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်မိပါတယ်”

မှင်စာလေးက ...

“ဝိညာဉ်နတ်ဘွားဘွားဆိုတာ ကွေ့ဖုံးရဲ့ဆရာပေါ့”

ကျွန်းပင် ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်နေလျှင် သူမ၏ ဆရာဆိုပါက ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ကြောင်း ယင်ကျင်း ဆင်ခြင်လေသည်။ မှင်စာလေးက ဆက်ပြောလေသည်။

“အရှေ့ကျွန်းသခင် ပလွေရှင်ဟာ ခုတစ်ခါ သိုင်းလောကမှာ ပြန်ပြီးခေါင်းထောင်လာတာပဲဖြစ်မယ်။ ငါးလပိုင်းငါးရက်နေထိုက်စန်းတောင်ကို ချိန်းတယ်ဆိုတာ သိုင်းလောကရဲ့အနက်ရောင် သိုင်းသမားတွေကို ဖိတ်ကြားပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ ကြံစည်တာပဲဖြစ်ရမယ်။ ပလွေရှင်ရဲ့အကြံသာ အောင်မြင်သွားရင် ဒီတစ်ခါ သိုင်းလောကပျက်စီးဖို့ ကျိန်းသေပြီပေါ့”

ယင်ကျင်း ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားလေသည်။

အနက်ရောင်သိုင်းသမားများသည် အသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးဖို့ အများသူငါအပေါ် ဒုက္ခပေးဖို့ ထာဝစဉ် ကြံစည်ကြိုးစားနေကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား သိလိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလား။

အပြင်ဘက်မှ နတ်ဆိုးတင်းလီ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အရှေ့ကျွန်းရဲ့ဖိတ်ကြားမှုကိုလက်မခံတဲ့အတွက် လျစ်လျူရှုထားလိုက်ရင် တစ်ယောက်က တစ်ရာ ဖြစ်လာမှာကို သူတို့စိုးရိမ်ကြမှာပဲ။ လက်မခံတဲ့သူကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့သူတွေ ငြင်းရဲတော့မှာမဟုတ်ဘဲ သူတို့ဖိတ်ခေါ်တဲ့အတိုင်း ထိုက်စန်းတောင်ကို အရောက်သွားကြမှာ မလွဲဘူး။ ဖေဖေဟာ ပထမဆုံးငြင်းပယ်လိုက်တဲ့

လူ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ သဲကြီးမဲကြီး ကြိုးစားကြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

တင်းတင်းက မကျေမနပ်ဖြင့် ...

“ဖေဖေဟာ မကောင်းမှုတွေကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်မခံတာပါ။ သူတို့မကျေနပ်လို့ သမီးတို့ကကြောက်နေရမှာလား။ အရှေ့ကျွန်းလူတွေကို မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမရမယ်”

ဟု ကြိုးငါးလေသည်။ တင်းလီက ...

“သမီး... သူတို့ကို သွားပြီးရင်ဆိုင်ရင် ကျောက်တုံးကို ခေါင်းနဲ့တိုက်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့ဝေးရာကို ပြေးကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဖေဖေတောင်မှ သူတို့ကိုမယှဉ်နိုင်လို့ ဒဏ်ရာရခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား”

တင်းတင်း အံကြိတ်ကာ ဘာမှမပြောတော့ချေ။ တင်းလီက

“ဖေဖေဒဏ်ရာဟာ လက်ဗလာသမားတော်နဲ့တွေ့ရင် ချက်ချင်း သက်သာပျောက်ကင်းသွားမှာပါ။ ဖေဖေ သက်သာသွားပြီဆိုတာနဲ့ သမီးကို တိဗက်ပြည်ကိုခေါ်သွားမယ်။ သမီး သွားပြီးလည်ပတ်ချင်တယ်မဟုတ်လား”

တင်းတင်း၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

“ဖေဖေ တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဖြင့် လက်ဗလာသမားတော်ကို သမီးသွားရှာမယ်၊ ဖေဖေ ဒီမှာပဲ အနားယူနေခဲ့ပေါ့။ ထိုက်ယန်မြို့၊ ငွေချိတ်လောင်းကစားဂေ ဟာမှာ စောရဝမ်းလုံကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်ရင် လက်ဗလာသမား တော်ကိုလည်း တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေပြောခဲ့တယ်နော်”

ထိုစကားကြားလျှင် ယင်ကျင်းတို့ ဝမ်းသာသွားကြလေ သည်။ ကျီတောင်းထံမှ ကြားခဲ့ရသောသတင်း မှန်ကန်နေပြီဖြစ် ကြောင်းလည်း နားလည်လိုက်ကြလေသည်။ တင်းလီက ...

“စောရဝမ်းလုံဟာ လက်ဗလာသမားတော်နဲ့ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့သူပဲ။ သူ့ဆီမှာစုံစမ်းရင် သတင်းရမှာသေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတစ်ယောက်တည်းသွားပြီး စုံစမ်းမှာကို ဖေဖေ စိတ်မချဘူး၊ ဖေဖေပါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ တို့သားအဖနှစ်ယောက် အတူတကွရှိနေကြ ဖို့ ခုချိန်မှာ အလိုအပ်ဆုံးပဲ”

မှန်ပေသည်။ တကွတပြားရှိနေခြင်းထက် အတူတကွရှိနေ ခြင်းက အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ရှောင်တိမ်းရာ၌ လည်းကောင်း ပို၍အဆင်ပြေချောမွေ့မည်မဟုတ်ပါလား။

တင်းတင်းက ...

“ဒါဆိုလည်း ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာပဲ အနားယူလိုက်တာပေါ့။ ခရီးပြင်းနှင်လာရလို့ ဖေဖေလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ မနက်မှ ခရီးဆက် ကြတာပေါ့နော် ဖေဖေ”

“ကောင်းပြီလေ ... သမီးလည်း နားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

တင်းတင်းသည် ဖခင်၏ခြေရင်းတွင် လဲလျောင်းရန် ဟန် ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ... အဝေးမှ ပလ္လေသံတချို့ ပျံ့လွင့်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ပလ္လေသံထွက်ပေါ်လာသောအခါ ပီပီသသကြားလိုက်ကြရ လေသည်။ တင်းလီနှင့် တင်းတင်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ လေသည်။

ယင်ကျင်းတို့လည်း ခေါင်းထောင်လာကြသည်။ မှင်စာလေး က ...

“ပလ္လေသံကို သတိထားနော်၊ အရှေ့ကျွန်းက လူတွေဟာ ပလ္လေသံနဲ့ စိတ်ညှို့တဲ့ပညာကို ကျွမ်းကျင်ကြတယ်၊ ပလ္လေသံကို နားထောင်ရင်း မင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုခံစားလာရပြီဆိုရင် နားပိတ် ပြီး ချက်ချင်းအာရုံလွှဲပစ်လိုက်၊ ဘာမှမတွေးဘဲ ဝင်သက်ထွက်သက် ရှူရှိုက်တာကို မပြတ်မှတ်ပါ။ ဒါမှမရရင် နှုတ်ခမ်းပေါက်အောင် သွား နဲ့သာ ကိုက်လိုက်ပေတော့”

၇၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟု သတိပေးလေသည်။ ယင်ကျင်းသည် အတွေ့အကြုံမရှိ သဖြင့် အံ့ဩနေသော်လည်း မှင်စာလေးပြောသည့်စကားများကို သေ သေချာချာမှတ်သာထားလိုက်လေသည်။

ပလွေသံမှာ ညဉ့်ယံတွင် သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ် နေသည်။ ကြားရသူတိုင်း၏ရင်ထဲ၌ ကြည်ကြည်နူးနူးဖြစ်လာနိုင် လောက်ပေသည်။

တင်းလီက ...

“အရှေ့ကျွန်းသခင်ရဲ့ စိတ်ညို့ပလွေသံကို ခံနိုင်တဲ့လူ အ တော်ရှားတယ်။ ခု ရောက်လာတဲ့လူဟာ အရှေ့ကျွန်းသခင် မဟုတ်လို့ တော်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျော်ဆဲလို့တော့ မရဘူး ... သမီး သတိထား၊ ဖေဖေ ရှေ့ကနေ ရင်ဆိုင်ထားမယ်။ သမီး လွတ်အောင်ပြေးပေတော့”

ဟု ပြောလေသည်။ တင်းတင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သမီး မပြေးဘူး ဖေဖေ၊ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း အတူတူ၊ ရှောင်တိမ်းသွားကြမယ်ဆိုရင်လည်း အတူတူပေါ့”

ဟု ခေါင်းမာစွာ ပြောလေသည်။ တင်းလီသည် သမီးဖြစ် သူ၏အကြောင်းကို သိထားသည့်အလား ဘာမှထပ်မပြောဘဲ နေ လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် ...

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၇၉

ယင်ကျင်းနှင့်မှင်စာလေးသည်လည်းကောင်း၊ တင်းလီတို့ သားအဖသည်လည်းကောင်း ဘုံကျောင်းပျက်၏အပျက်အစီးများ ကြားမှ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ... ဘုံကျောင်းရှေ့မြေကွက်လပ်၌ ရပ်ထားသော မြင်းလှည်းမှာ စီးလောင်ပျက်စီးသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ စီး တောက်စီးလျှံများသည် မြင်းလှည်းအား တစ်မူဟုတ်ချင်း ဝါးမျိုသွား လေသည်။

စီးရောင်များကြောင့် ဝုန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ နေ့ဘက်နှင့် မခြားအောင် ထိန်ထိန်လင်းသွားလေတော့သည်။

‘ဟီး ... ဟီး ... ဟီး’

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ထိတ်လန့်စွာဟီလိုက်ပြီး ကစဉ့်က လျား ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

‘တောက်’

တင်းလီက မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်သည်။ သူတို့ ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ ခက်ခဲသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။ မြင်းလှည်းမရှိဘဲ ထိုက် ယန်မြို့သို့ ခရီးဆက်ဖို့ မလွယ်လှချေ။ တင်းတင်းက ...

“ဖေဖေ ... ကျွန်မတို့ထွက်ပြီး ရင်ဆိုင်ကြမလား”

ဟု မေးလေသည်။ တင်းလီ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“နေဦး ... မလောနဲ့၊ ရန်သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ် ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

၇၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

“ဒါ ... ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကို အမိန့်ပေးထားတာက အရှေ့ကျွန်းသခင်ရဲ့ဖိတ်ကြားချက်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့ရင် အဲဒီလူကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ပဲ”

တင်းလီက ...

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းက အမိန့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ချင်တယ်ဆိုရင်လာခဲ့ပါ”

စကားဆုံးလျှင် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။ ကြေးပလ္လေကိုယ်ရံတော်က ...

“တင်းလီ ... စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျား သတိထားပါ”

ရုတ်တရက် မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ ခုန်ထွက်လိုက်၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြားတစ်စင်းပမာ တင်းလီထံသို့ တိုးပင်လာလေသည်။ တင်းတင်းက ...

“လူယုတ်မာ သေပေတော့”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ဖခင်ဖြစ်သူထက် အရင်ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ကြေးပလ္လေကိုယ်ရံတော်သည် လေထဲပျံကာ အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အမေ”

တင်းတင်းမှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။ ကြေးပလ္လေကိုယ်ရံတော်သည် တင်းလီအနီးသို့ ဆက်လက်ရောက်ရှိသွားပြီး ခြေလက်များအသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တင်းလီကလည်း အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ... တင်းလီသည် ဒဏ်ရာရရှိထားပြီဖြစ်၍ ကြေးပလ္လေကိုယ်ရံတော်အား မယှဉ်နိုင်တော့ပါချေ။ နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် ...

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ တင်းလီမှာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။ ဖခင်အရေးနိမ့်သွားသည်ကို တွေ့ရလျှင် တင်းတင်းမှာ မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထရန် ကြိုးစားလိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေ”

ဟု အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်လေသည်။ ရုတ်တရက် ...

“အင့်”

သူမထံမှ မသဲမကွဲ ညည်းညူသံထွက်ပေါ်လာပြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွား၏။ လူပုလေးက ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံး ကောက်ယူကာ တိတ်တဆိတ်ပစ်လွှင့်ပြီး သွေးကြောပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၈၄ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အခြေအနေရှုပ်ထွေးနေသည်မို့ ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်မှာ တင်းတင်း သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို မရိပ်မိလိုက်ချေ။ တင်းလီက ခုန်ထလိုက်လေသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်၌ သွေးများ ယိုစီးကျနေသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ဒဏ်ဒဏ်ပိုင်ဖြစ်နေသည်ကို ထိန်းချုပ် ရင်း ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

‘ဟား .. ဟား .. ဟား’

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေ သည်။

“တင်းလီ ... ခင်ဗျား တော်တော်မိုက်မဲတာပဲ၊ အရှေ့ကျွန်း သခင် ပလွေရှင်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ငြင်းပယ်ရဲတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကသားတွေအတွက် ဥပမာယူစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာသည်။ တင်းလီက အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ကာ ...

“ယား”

ငြာသံပေးပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ... သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် ခွန်အား မပါတော့သည့်အပြင် ပရမ်းပတာဖြစ်နေ ပါတော့သည်။

‘ဟား .. ဟား .. ဟား’

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်က အထင်သေးစွာ လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၈၅

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ပြောရင်း ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းနွဲ့ကာ တင်းလီ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လက်ဝါးစောင်းဖြင့် တင်းလီ၏ဝဲဘက်လက်ဖျံကို ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဖြောက်’

“အား”

အရိုးကျိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ တင်းလီ၏ဝဲ ဘက်လက်မှာ သွင်သွင်ကျိုးကာ တွဲလောင်းကျသွားလေသည်။

တင်းလီသည် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်မှုကြောင့် မျက် နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားသော်လည်း အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ အကောင်းပက တိရှိနေသော ယာဘက်လက်ဖြင့် ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်က ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပါချေ။

“သွားစမ်း”

ဟု ငေါက်ကာ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ပြသည်။

‘ဖြောင်း’

တင်းလီ၏ညာဘက်လက်သည်လည်း ထက်ပိုင်းကျိုးသွား ပြန်လေတော့သည်။ တင်းလီက အံ့ကြိတ်ခံရင်း ကြေးပလွေကိုယ်ရံ တော်၏ရင်ဝကို သူ၏ဦးခေါင်းဖြင့် ပစ်ဆောင့်လိုက်လေသည်။

တင်းလီ ထိုသို့တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ ထင်မှတ်ကြ မည် မဟုတ်သလို ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်လည်း မထင်ခဲ့ချေ။

၈၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

လူချင်းလည်း နီးကပ်နေသည်ဖြစ်ရာ မရှောင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

‘ဒုန်း’

‘အင့်’

ကြေးပလွေကိုယ်ရုံတော်သည် မသဲမကွဲ ညည်းညူကာ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ သူက မျက်လုံးကြီးပြူးကာ တင်းလီကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ တင်းလီသည် အသေခံကာ တိုက်ခိုက်သွားမည့်သဘော ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ယား’

တင်းလီသည် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ နွားသိုးတစ်ကောင်ပမာ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သွားသော ကြေးပလွေကိုယ်ရုံတော်၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဝင်ဆောင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ... ကြေးပလွေကိုယ်ရုံတော်သည် တစ်ကြိမ်ခံထားရပြီဖြစ်၍ အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“တင်းလီ ... ခင်ဗျားရဲ့ဦးခေါင်း ဘယ်လောက်မာသလဲ”

ဟု ပြောရင်း လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

‘ခွပ်’

“အား”

တင်းလီ ခေါင်းမမာနိုင်တော့ပါ။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး သွေးခြင်းခြင်းနီရဲသွားကာ မြေပေါ်ဖင်ထိုင်ကျသွားလေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၈၇

လက်နှစ်ဖက် သွင်သွင်ကျိုးသွားသလို ခေါင်းကွဲသွားပြီဖြစ်ရာ တိုက်ခိုက်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားနိုင်တော့ပါချေ။

ကြေးပလွေကိုယ်ရုံတော်က ...

“ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုဆုံးမမယ်ဆိုတာ ကြည့်ထား”

အော်ငေါက်ကာ တင်းလီ၏ဝဲဘက်ခြေထောက်ပေါ် တက်

နင်းချလိုက်လေသည်။

“အား”

တင်းလီ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကြေးပလွေကိုယ်ရုံတော်သည် ရက်ရက်စက်စက်ပင် တင်းလီ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုလည်း ချိုးပစ်လိုက်လေတော့သည်။

*

ယင်ကျင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေသည်။ လူမဆန်စွာ ရက်စက်လှသည့်မြင်ကွင်းကို မကြည့်ရက်တော့သဖြင့် မျက်နှာလွှဲထားလိုက်လေသည်။ သူ၏ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းချေ။ တင်းတင်းအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်နေမိသည်။

ဖခင်ကိုချစ်သော မိန်းကလေးမှာ ဖခင်၏ ဒဏ်ကျွမ်းအဖြစ် ဆိုးကြောင့် မည်သို့ရှိမည်နည်း။

၈၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရက်စက်လှသော ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်အား မုန်းတီးမိသည်။ သို့သော် ... ဘုံကျောင်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်ကာ ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်အား တားဆီးဖို့ရာ မဝံ့ရဲအောင် ဖြစ်နေ၏။

မှင်စာလေးက ...

“တောက် ... လူမဆန်လိုက်တာ၊ ယင်ကျင်း ... မင်း ထွက်ပြီး ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလေသည်။ ယင်ကျင်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူးထင်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ”

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

ယင်ကျင်း ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။ မှင်စာလေး ဒေါပွသွားလေသည်။

“အေး ... မင်း နေရက်တယ်ဆိုရင်နေပေါ့၊ ငါကတော့ ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက်လုပ်နေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

စကားဆုံးလျှင် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

*

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၈၉

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်သည် တင်းလီအား စိတ်ရှိလက်ရှိ နှိပ်စက်ပြီးမှ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

တင်းလီသည် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခြင်းခြင်းနီရဲကာ မြေပေါ်၌ ရွေ့ရွေ့လေး လဲနေပါတော့သည်။

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်က ...

“တင်းလီ ... ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

ဟု ခန့်လိုက်သည်။ တင်းလီ အလျှော့မပေးပါ။

“မင်းတို့ ငါ့ကို သတ်ပစ်လိုက်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တစ်နေ့ နောင် တရလိမ့်မယ်”

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်က ...

“တစ်နေ့ကျရင် ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“မင်းတို့အရှေ့ကျွန်းကို မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်မယ်ဟေ့”

တင်းလီက အားကုန်ဖျစ်ညှစ်အော်လိုက်လေသည်။

‘ဟား .. ဟား .. ဟား’

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ခင်ဗျား ဘယ်လောက်များ တတ်နိုင်လဲ ဆိုတာ ကြည့်ရအောင် ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

၉၀ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူက စကားဆုံးအောင်မပြောဘဲ တင်းတင်းကို ကြည့်လိုက်
၏။ တစ်ဖန် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့သမီးကိုတော့ ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

“မင်း ... မင်း”

“ခင်ဗျား အချိန်မရွေး လိုက်လာနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ အရှေ့ကျွန်း
ကိုရောက်ရင် ခင်ဗျား မြေးချီရမှာ သေချာပါတယ်”

“တိရစ္ဆာန်ကောင်”

တင်းလီ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ... ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်အား တိုက်ခိုက်ဖို့
မဆိုထားနှင့် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မဟန်နိုင်ပေ။

‘ဟား .. ဟား .. ဟား’

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။ တင်းတင်းရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မဆိုးဘူး ... မိန်းမချောလေးပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် တင်းလီဘက်သို့လှည့်ကာ

“တင်းလီ ... ခင်ဗျားကို ကျုပ် ယောက္ခမတော်လိုက်တော့
မယ်ဗျာ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ တင်းတင်းအား ပွေ့ချီဖို့ဟန်ပြင်
လိုက်မိလေသည်။ ထိုစဉ် ...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

အလွေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၉၁

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မှင်စာလေးက ဘုံ
ကျောင်းပျက်အတွင်းမှ ခုန်ထွက်လာလေသည်။

*

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော် မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။
မှင်စာလေးအား မျက်မှောင်ကုတ်ကာကြည့်ရင်း ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“မင်းက မှင်စာလေးဆိုတဲ့ ငါ့ကိုတောင်မသိဘဲ သိုင်းလော
ကမှာ လူတွင်ကျယ်လုပ်ချင်တာ အံ့ဩစရာပါပဲကွာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ မှင်စာလေး ... ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ... မင်းကို ငါက လိမ်ပြောရမှာလား”

ကြေးပလွေကိုယ်ရံတော်သည် မှင်စာလေး၏အမည်ကို
ကြားဖူးထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် မပေါ့ဆဝံ့ဘဲ ...

“ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကက ပျောက်ကွယ်နေတာပြန်
ပြီ၊ အခု ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်ပေါ်လာတာလဲ”

၉၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“ငါက ပလ္လေရှင်ကို ဆုံးမဖို့ ထွက်လာတာပေါ့”

တမင်အရွဲ့တိုက်ကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြေးပလ္လေ
ကိုယ်ရံတော်ကား သခင်ဖြစ်သူကိုထိ၍ ဒေါပွသွားလေတော့သည်။

“မှင်စာလေး ... ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်ချင်ပြီထင်တယ်”

မှင်စာလေးက ...

“ဘယ်သူက ဒုက္ခရောက်မှာလဲ”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးသွား၏။ ကြေးပလ္လေကိုယ်ရံတော်သည်
မပျော့ဆံ့သဖြင့် ခါးမှ ကြေးပလ္လေကို ဖြုတ်ယူလိုက်လေသည်။ ကြေး
ပလ္လေကို တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ...

‘တူး’

စူးရှသောပလ္လေသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မှင်စာလေး
အား လက်ဦးမှရယူမှဖြစ်မည်ဟု သဘောထားကာ လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်
ဝင်သွားပြီး ပလ္လေကို ငှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မှင်စာလေးကလည်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဒေါ
သအလျောက် ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့သော်လည်း သိုင်းပညာအသုံးပြု၍
မရမှန်း သတိဝင်လာကာ ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကြေးပလ္လေ အားတက်သွားသည်။

“မှင်စာလေး ... ခင်ဗျား ဘာကြောင့် နောက်ဆုတ်သွားရ
တာလဲ”

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၉၃

ဟု အော်ငေါက်ကာ ရှေ့သို့တိုးလိုက်လေသည်။ ကြေးပလ္လေ
ကို ငှေ့ယမ်းကာ မှင်စာလေးအား ရိုက်ချလိုက်၏။ မှင်စာလေး ကပ္ပာ
ကယာ ရှောင်လိုက်ရလေသည်။ ကြေးပလ္လေ အံ့သြသွားသည်။

မှင်စာလေးမှာ ထင်ရှားသောသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရ
ကား အပြင်းအထန် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားသည်။ ယခုမူ
... မှင်စာလေးသည် ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘဲ ဝရန်းသုန်းကား ရှောင်
ရှားနေသည်ကို မြင်ရလျှင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

မှင်စာလေးကို အနိုင်ယူနိုင်လျှင် နာမည်ကျော်သွားမည်ဟု
နားလည်မိရကာ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့ဘဲ ...

“သေဖို့သာပြင်ထား”

ဟု အော်ငေါက်ကာ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။
ကြေးပလ္လေကိုသာမက ခြေလက်များပါ အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မှင်စာလေးမှာမူ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ဖို့ မဆိုထားနှင့် ရှောင်
တိမ်းရန်ပင် အသေအလဲ ကြိုးစားနေရလေတော့သည်။

လူစဉ်မမီသော လူပုလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍လည်း သိုင်း
ပညာကို အသုံးမပြုနိုင်သဖြင့် ဝို၍အခက်ကြုံသွားလေသည်။ ရှောင်
တိမ်းနေသည့်ကြားမှ ကြေးပလ္လေ၏ခြေထောက်ကန်ချက် ထိသွား
လေတော့သည်။

‘ဝုန်း’

၉၄ * တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

“အား”

မှင်စာလေးမှာ အပေါ်မြောက်တက်သွားကာ မြေပေါ် ပြုတ်ကျသွား၏။ မြေပေါ်တွင် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ သုံးလေးပတ်မျှ လိမ့်သွားလေသည်။

‘ဟား .. ဟား .. ဟား’

ကြေးပလွေက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာများတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

မှင်စာလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ကြေးပလွေဖြင့် ရိုက် ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် ...

“ရပ်လိုက်”

မိုးခြိမ်းသံပမာ ကျယ်လောင်သော အော်ငေါက်သံ ထွက် ပေါ်လာ၏။ လေမုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သည့်ပမာ လူရိပ်တစ်ခု အရှိန် အဟုန်ဖြင့် ပြေးထွက်လာသည်။

ယင်ကျင်းသည် မှင်စာလေး ဒုက္ခရောက်တော့မည်ကို စိုးရိမ် ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ကြေးပလွေ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ မမြင်တွေ့နိုင် သော ပြင်းထန်သည့်အအေးလှိုင်းများက တစ်ဟုန်ထိုး တိုးဝင်လာ သည်ဟု ခံစားလိုက်ရလျှင် ချက်ချင်း သတိဝင်လာပြီး ...

‘ဟိတ်’

ငြာသံပေးကာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၉၅

သို့သော် ယင်ကျင်း ပြေးဝင်လာသည့်အရှိန် လျှင်မြန်လွန်းရ ကား လွတ်အောင်မဆုတ်နိုင်တော့ပါချေ။ ယင်ကျင်းနှင့် ကြေးပလွေ တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြ၏။ ကြေးပလွေက ...

“လဲကျသွားစမ်း”

ဟု ငေါက်ကာ ကြေးပလွေဖြင့် ဆီးရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းက လက်ဆန့်တန်းကာ ကြေးပလွေကို ဖယ်ရှား ပြီး တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဤတွင် ...

‘ဝုန်း’

“အား”

ကြေးပလွေမှာ လူတခြား ဓားတခြားဖြစ်ကာ အဝေးသို့ လွင့် စဉ်သွားလေတော့သည်။

*

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ မှင်စာလေး၏အသက်ကို ယင်ကျင်းက အချိန်မီ ကယ်တင် နိုင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ဦး ... ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

ယင်ကျင်းက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်လေသည်။

၉၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

မှင်စာလေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ကြေးပလွေဟာ အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက သိုင်းတစ်ကွက်တည်းနဲ့ အနိုင်ယူခဲ့တာပဲ”

မှန်ပေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ကြေးပလွေနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့စဉ်က အန္တရာယ်ရှိ မှန်း နားလည်ထားသဖြင့် မှင်စာလေးသင်ကြားပေးထားသည့် တိုက် ခိုက်သည့်သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မှင်စာလေး၏တိုက်ကွက်နှင့် ယင်ကျင်း၏ခွန်အား ပေါင်းစပ် လိုက်သောအခါ ကြေးပလွေ မရှုမလှ ခံသွားရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မှင်စာလေးက ...

“မင်း ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

ဟု ကြေးပလွေကိုညွှန်ပြကာ ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ... ကြေးပလွေသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထရပ်လိုက် သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကြေးပလွေ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းပေါက်မှလည်းကောင်း၊ နားထဲမှလည်း ကောင်း သွေးများ စီးကျနေ၏။

ကြေးပလွေ ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရရှိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အလွေ့နုပု ပလွေပိုင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၉၇

ကြေးပလွေသည် ယင်ကျင်းအား ဒေါသတကြီး ကြည့်ရင်း...
“မင်း သတိထားနေပေတော့”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်သည်။ ယင်ကျင်းတို့အား ကျောခိုင်းကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

မှင်စာလေးက ...

“သူ့ကို မလွတ်စေနဲ့”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သို့သော် ... ယင်ကျင်းက လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုချေ။

ကြေးပလွေမှာ အမှောင်ထုထဲ ရောက်ရှိသွားကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

***

သိုင်းသမား

ကြေးပလွေ ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ ယင်ကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ... ကျွန်တော် တိုက်ခိုက်လိုက်ပေမယ့် ဒီလူ ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“မင်း ထင်လိုလား”

“ဗျာ”

ယင်ကျင်းသည် မှင်စာလေးကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့် လိုက်ပြီး ...

“သူ ... သူဟာ ကျွန်တော့်လက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက် သွားဦးမယ် ... ဟုတ်လား”

ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလေသည်။

သူက ရေဘီလူးနှင့် ဝှေ့ဝမ်းဆိုသူတို့၏မျက်နှာများကို မြင် ယောင်လာလေသည်။ သူက တိုက်ခိုက်မိသဖြင့် ထိုလူများ မရှုမလှဖြစ် သွားကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း သူ၏လက်ချက်ကြောင့် ကြေးပလွေ ဒုက္ခရောက် သွားမည်ကို သူ မလိုလားပါချေ။

မှင်စာလေး သက်ပြင်းချလိုက်လေ သည်။

ကြေးပလွေသည် ဒဏ်ရာပြင်းစွာရသွားပြီး သက်ဆိုးရှည် တော့မည်မဟုတ်ဟု နားလည်မိသော်လည်း ယင်ကျင်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် စကားလွှဲလိုက်လေတော့သည်။

“ငါပြောတာက မင်း ခု ဆုံးမလိုက်ပေမယ့် ကြေးပလွေ နောင်တရမှာမဟုတ်ဘဲ ဆက်ပြီးဆိုးမိုက်နေဦးမှာပဲလို့ ပြောတာပါ” ထိုအခါမှ ယင်ကျင်း စိတ်သက်သာရာရသွားလေတော့ သည်။ ထိုစဉ် ...

“အင်း ... အင်း”

တင်းလီထံမှ မသဲမကွဲညည်းတွားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ယင်ကျင်းနှင့်မှင်စာလေးတို့ ကပျာကယာ ချဉ်းကပ် သွားပြီး ဖေးမလိုက်ကြ၏။ တင်းလီသည် သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေချေပြီ။

“ကျုပ် ... ကျုပ်ရဲ့ တစ်ချိန်က မိုက်ပြစ်တွေကြောင့် ခုလိုဖြစ် ရတာကို ကျုပ် ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ အပြစ်မရှိတဲ့ သမီးလေးတင်းတင်း ဒုက္ခရောက်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးကို ကူညီ စောင့်ရှောက်ကြပါဗျာ”

ဟု အားယူကာ တောင်းပန်လေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ”

ယင်ကျင်း လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ မှင်စာလေးက

“မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... သိုင်းသမားဆိုးတွေကြောင့် လူတွေ ဘယ်လောက်များ ဒုက္ခရောက်ရသလဲ၊ တကယ်လို့ ငါထွက်မလာရင် မင်း ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဆိုရင် ကြေးပလွေကို ဘယ်သူက နှိမ်နင်းမလဲ၊ ဟိုမိန်းကလေးရော ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသည့် တင်း တင်းကိုညွှန်ပြကာ ပြောလေသည်။ သူက တင်းတင်းအနီးသို့ ချဉ်း ကပ်သွားပြီး သွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“အင့်”

တင်းတင်း သတိရလာလေသည်။ သူမသည် မှင်စာလေး နှင့် ယင်ကျင်းတို့ကိုမြင်လျှင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင် ... ရှင်တို့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ”

ဟု စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှ စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်များ ထွက် ပေါ်နေသလို မှင်စာလေးမှာလည်း လရောင်အောက်တွင် ကြောက် မက်ဖွယ်အသွင်ဖြင့် ရှိနေ သည်။ အကြောင်းမသိသော တင်းတင်းမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယင်ကျင်း ကပျာကယာ လက်ကာပြုလိုက်လေသည်။

“ညီမ ... မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့က လူကောင်းတွေပါ။

ညီမကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

မှင်စာလေးက ...

“ဟုတ်ပါတယ် မိန်းကလေး ... ကျုပ်တို့ကို မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကြေးပလွေကို မောင်းထုတ်လိုက်ပါပြီ”

“ရှင်”

တင်းတင်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ယင်ကျင်း နှင့် မှင်စာလေးတို့အား စိုးရွံ့စွာကြည့်ရင်း ...

“ရှင် ... ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မှင်စာလေးက ...

“ကျုပ်က မှင်စာလေးပါ။ ကျုပ်နာမည်ကိုပြောလိုက်ရင် သိုင်း လောကတစ်ခုလုံး သိကြပါတယ်၊ သူကတော့ ...”

ယင်ကျင်းက ...

“ကျုပ်နာမည် ယင်ကျင်းပါ”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

တင်းတင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ယင်ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှမ်းရှမ်းဖြစ် နေသည်ကို မှင်စာလေး ရိပ်မိလိုက်လေသည်။ တင်းတင်းကိုကြည့်နေ သော ယင်ကျင်း၏မျက်လုံးများ၌ ထူးခြားသောအရိပ်အယောင်များ ရှိနေကြောင်းလည်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

တင်းတင်းက ...

“ရှင်တို့ဟာ သိုင်းလောကသားတွေလား”

၁၀၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟု မေးပြန်သည်။

တင်းလီသည် အနက်ရောင်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၍ အဖြူရောင်သိုင်းသမားများနှင့် ရန်သူဖြစ်ခဲ့သည်။

ယင်ကျင်းတို့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်နေလျှင် သူမအား ရန်မူမည်ကို စိုးရိမ်သည့်သဘောရှိလေသည်။

ယင်ကျင်းက ဘာမျှမပြောဘဲနေလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်သူ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟု မယူဆဝံ့သည့်သဘောပင်။

မှင်စာလေးကမူ ...

“သိပ်မှန်တာပေါ့ မိန်းကလေးရယ် ... ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းသမားစစ်စစ်တွေပေါ့။ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်တွေ ထွက်ပေါ်နေတာတွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ယင်ကျင်းကို ညွှန်ပြကာ ပြောသည်။ တင်းတင်းက ...

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

မှင်စာလေးက ...

“အဲဒါ သူဟာ မီးအိမ်သိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်ထားလို့ပေါ့”

“ရှင်”

“ဗျာ”

တင်းတင်းရော ယင်ကျင်းပါ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ယင်ကျင်း အကင်းမပါးသဖြင့် မှင်စာလေး မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။ ငြိမ်ငြိမ်နေရန် မျက်လုံးမှိတ်ပြရင်း ...

အလှူကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၀၃

“သူ့နာမည် ယင်ကျင်း ... ဖန်မီးအိမ်ရှင် သိုင်းလုလင်ဆိုတာ သူပေါ့”

ဟု ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

တင်းတင်းသည် မှင်စာလေး၏စကားကို ယုံကြည်သွားသည်။ ယင်ကျင်းတို့သည် ထူးဆန်းသောသိုင်းပညာလေ့ကျင့်ထားသူများဖြစ်သည်ဟု ယူဆသွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ကြေးပလ္လေကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့သားအဖကို ကူညီခွဲတဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။

ယင်ကျင်းမှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင်ဖြစ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကွယ်နေပြီး ရုတ်တရက်မမြင်ရသော တင်းလီအား ယခုအခါ တင်းတင်းက အတိုင်းသား တွေ့သွားရလေသည်။ သူမမျက်နှာပျက်သွားပြီး ...

“ဖေဖေ”

ဟု စူးစူးဝါးဝါး ဆော်ဟစ်ကာ တစ်ဟုန်တိုးပြေးသွားလိုက်လေတော့သည်။ တင်းလီကား သမီးဖြစ်သူကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာသွားဖြီ ဖြစ်လေသည်။

*

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်ပါသည်။
ကျေးငှက်ကလေးများသည် နံနက်ခင်းတေးကို သီဆိုနေကြ၏။ ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။

ယင်ကျင်းနှင့်မှင်စာလေးတို့သည် ဘုံကျောင်းပျက်လေးအား
ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်လေသည်။ ဝန်းကျင်သာယာနေ
သော်လည်း ယင်ကျင်း၏ စိတ်ထဲ၌ကား မသာမယာဖြစ်နေပါသည်။

တင်းတင်းနှင့် လမ်းခွဲခွဲပြီ မဟုတ်ပါလား။

တင်းလီ၏အလောင်းကို ဘုံကျောင်းပျက်နှင့် မလှမ်းမကမ်း
တစ်နေရာ၌ပင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်လေသည်။

တင်းတင်းသည် ဖခင်မရှိတော့သဖြင့် ဆွေမျိုးများရှိရာ ဇာ
တိကျေးရွာသို့ပြန်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ယင်ကျင်းတို့နှင့် လမ်းခွဲလိုက်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် မှင်စာလေးတို့က ထိုက်ယန်မြို့သို့ ခရီးဆက်
လာခဲ့ကြလေသည်။ ယင်ကျင်း တစ်လမ်းလုံး ငေးငိုင်းနေသည်ကို တွေ့
ရလျှင် မှင်စာလေးက ...

“ဘာလဲ ... မင်းက တင်းတင်းနောက်ကို လိုက်သွားချင်လို့
လား”

ဟု မေးလေသည်။

ယင်ကျင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ ... ဦးကလည်း”

မှင်စာလေးက ...

“ငါ့ကို လိမ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ကွာ၊ မင်းက သူ့ကိုတွေ့ချင်
သေးတယ်ဆိုရင် သိုင်းပညာကို ထပ်ပြီးကြိုးစားမှဖြစ်မယ်”

“ဗျာ ... ဘာဆိုလို့လဲဗျ”

ယင်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် မေးလေသည်။ မှင်စာ
လေးက ...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... မင်းရဲ့သိုင်းပညာ တော်နေမှ ရန်သူတွေ
ကို အနိုင်ယူနိုင်မယ်၊ တင်းတင်းကို ကယ်တင်နိုင်မယ်လေ”

ယင်ကျင်းက ...

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ တင်းတင်းက အိမ်ပြန်သွားပြီပဲ မဟုတ်
လား”

မှင်စာလေး မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း တော်တော်ဉာဏ်နည်းပါလား ... တင်းတင်းဟာ သူ့
အဖေ သေဆုံးသွားရတာကို ကျေနပ်မယ် ထင်သလား”

“ဒါ ... ဒါဆို”

“သူက အရှေ့ကျွန်းသခင် ပလ္လေရှင်ကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ ကြိုး
စားမှာပဲ၊ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာအဆင့်နဲ့ ပလ္လေရှင်ရဲ့အရိပ်ကိုတောင်မှ
အနိုင်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း သိုင်းပညာတော်နေမှ သူ့ကို ကယ်တင်

၁၀၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

နိုင်လိမ့်မယ်”

ယင်ကျင်း စိုးရိမ်ပူပန်လာလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်က ပလွေရှင်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ဦးဆိုလိုတာလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ တင်းတင်း ဒုက္ခရောက်သွားမှာကို မင်းက လက်ဝိုက်ကြည့်နေနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

ယင်ကျင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ပလွေရှင်ဟာ ထိပ်သီးလူဆိုးကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်နိုင်မှာလဲဗျာ”

မှင်စာလေးက ...

“ခက်ပါလား ... စစ်မရောက်ခင် ဘာကြောင့် မြားကုန်နေရတာလဲ၊ မင်းသာ ဆက်ပြီးလေ့ကျင့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ပလွေရှင်မပြောနဲ့ ... ပလွေရှင်ရဲ့ဆရာကိုတောင် အနိုင်ရနိုင်သေးတယ်”

ယင်ကျင်းက ...

“ဒါ ... ဒါ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့ ... ငါက မင်းကို လိမ်ပြောရမှာလား”

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၀၇

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် သင်ပျံမယ်”

မှင်စာလေးက ယင်ကျင်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးလေသည်။

ယင်ကျင်း သိုင်းပညာသင်လိုသည်မှာ တင်းတင်းကြောင့်ဖြစ်

ကြောင်း နား လည်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်း မလိုမလဲဖြစ်လာသည်။

“ဦး ဘာပြုံးနေတာလဲ”

မှင်စာလေးက ...

“သဘောကျလို့ပေါ့ကွာ ... သိုင်းပညာတတ်ရင် အများအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုး သံယံပိုးဆောင်ရွက်မယ်လို့ မပြောလည်း ရပါတယ်၊ ဒုက္ခရောက်နေသူတွေကို ကူညီမယ်လို့လည်း ပြောစရာမလိုပါဘူးကွာ”

ယင်ကျင်းက သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ဟာ ... ဦးကလည်း”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

မှင်စာလေးက ...

“ကဲ ... တို့ ထိုက်ယန်မြို့ကိုသွားရင်း လမ်းမှာ သိုင်းပညာရပ်တွေအကြောင်းပါ ပြောပြမယ် ... မင်း မှတ်သားထားပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် ရှေ့ခရီးဆက်သွား

ကြလေသည်။

၁၀၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

ယင်ကျင်းမှာ မှင်စာလေးနှင့် တွေ့ဆုံသဖြင့် သာမန် မြင်း
လှည်းသမားလေးဘဝမှ သိုင်းသမားဘဝသို့ တဖြည်းဖြည်း ကူး
ပြောင်းသွားလေတော့သည်။

* * *

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေ့ရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၀၉

ခြေရာကောက်သူ

ကျီတောင်း ....။

ကျီတောင်း၏မျက်နှာတွင် သွေးရွဲရွဲစိုနေသည်။ သွေးများ၊
နှပ်ရည်များ၊ မျက်ရည်များ ရောထွေးနေခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ယခင်က လူလိမ်လူကောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း
ယခုတော့ ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသူများအား ဆေးဝါးကုသပေးနေ
သည့် သမားတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီတည်း။

သူက လူအများကို ဆေးကုပေးသော်လည်း ယခုအချိန်တွင်
သူ့အား ဆေးကုပေးမည့်သူတစ်ယောက်တော့ လိုနေပြီဖြစ်သည်။

အကြောင်းကား ...

လူတစ်ယောက်က သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး နှိပ်စက်နေ
ခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ကျီတောင်းအား နှိပ်စက်နေသူမှာ အသက်ခြွေ သခင်မ
'ရှောင်ရဲ' ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရဲသည် ဝါးတောနန်းတော်မှ ထွက်ကာ သိုင်းလောက
ထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် သိုင်းလောကသို့ ခြေချမိသည်နှင့် ယင်ကျင်းအား လိုက်လံရှာဖွေခဲ့လေသည်။ ယင်ကျင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ခြေရာကောက် ခဲ့ရာမှ ကျိတောင်းကို ခြေရာခံမိခြင်းဖြစ်သည်။

ကျိတောင်းထံသို့ ရောက်လာပြီး နှိပ်စက်ကလုပြုမှုကာ ယင်ကျင်းနှင့်မှင်စာလေးတို့၏သတင်းကို စုံစမ်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျိတောင်းသည် ရှောင်ရဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ် ကြောင်း မရိပ်မိခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ... သူမ လာရောက်မေးမြန်းချိန်၌ ရှုပ်သည်ဆိုကာ မောင်းထုတ်ခဲ့လေသည်။

ဤတွင် ရှောင်ရဲက စကားမပြောတော့ဘဲ နှိပ်စက်ခဲ့လေ တော့သည်။

ကျိတောင်းသည် ရှောင်ရဲအား အကြောက်ကြီး ကြောက် ရွံ့သွားလေတော့သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ကာ ရှိခိုးတောင်း ပန်ရလေတော့သည်။

“ကျုပ် ... ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားသိချင်တာ တွေကို ကျုပ်ပြောပြပုံမယ်”

ရှောင်ရဲ မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ ... ပြောစမ်း”

ကျိတောင်းသည် မှင်စာလေးနှင့် ယင်ကျင်းတို့ ရောက်ရှိ လာပြီး လက်ဗလာသမားတော်အား စုံစမ်းသည့်အကြောင်း၊ သူက ထိုက်ယန်မြို့မှ စောရဝမ်းလုံထံ လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အကြောင်းများ

ပြောပြလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ဒါ အမှန်ပဲနော်”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ ... ကျုပ် မလိမ်ဝံ့ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ ... လိမ်ပြောတာဆိုရင် သေဖို့ပြင်ထား”

ဟု ငေါက်ကာ ရှောင်ရဲက အိမ်ထဲမှ လှည့်ထွက်သွားလေ သည်။

ကျိတောင်း ယခုမှ အသက်ရှူနိုင်သည်။ အိမ်တံခါးကို ကျော မှီကာ အသက်ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်ရင်း ...

“မဖြစ်ဘူး ... ငါ ဒီမှာဆက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ သွားရှာပြီး မတွေ့လို့ ငါ့ဆီကိုပြန်ရောက်လာရင် ခက်မယ်”

သူက အဝေးသို့ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှောင်ရဲ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ရဲက ချက်ချင်းထွက်မသွားသေးဘဲ နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်ကာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက် ဝါးတစ်ဖက်ကို အိမ်တံခါးဆီသို့ အသာအယာ တွန်းထုတ်လိုက်လေ သည်။

တံခါးကို ကျောမှီထားသော ကျိတောင်းမှာ ကျောပြင်၌ ပူ ခနဲဖြစ်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲ၌ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြင်းပြနာကျင်သော ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

၁၁၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျိတောင်း ထိတ်လန့်သွားကာ အသံကုန်အော်ဟစ်ရန် ဟန် ပြင်လိုက်သော်လည်း အသံထွက်မလာပါချေ။

သူ၏ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများသာ ပွက်ခနဲထွက်လာပြီး ...
'ဝုန်း'

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားလေသည်။

အကယ်၍ ကျိတောင်း၏အင်္ကျီကို လှန်လှောကြည့်မည်ဆိုပါ က ရင်ဝဉ္စံ လက်ဝါးရာတစ်ခု အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်ကို တွေ့ရ မည်ဖြစ်လေသည်။

ကျိတောင်းလဲကျသွားသော အသံကိုကြားရမှ ရှောင်ရဲက သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားလေတော့ သည်။

ထိုက်ယန်မြို့ ...။

ထိုက်ယန်မြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော မြို့ကြီး တစ်မြို့ဖြစ်သလို ငွေချိတ်လောင်းကစားဂေဟာသည်လည်း အလွန် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဂေဟာတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

စောရဝမ်းလုံသည် လက်ထဲငွေရွှင်သည်နှင့် ငွေချိတ်လောင်း

ကစားဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မကြာသေးမီက နန်းတွင်းမှ ခိုးယူရရှိခဲ့သော ဆေးမြစ်တစ်ခု အား သူက လက်ဗလာသမားတော်ထံ၌ ရောင်းချနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ် ပါလား။

အခြားသမားတော်များက ငွေတစ်ထောင်ပင် မပေးသော ထိုဆေးမြစ်အား လက်ဗလာသမားတော်က တစ်သိန်းတိတိပေးခဲ့ လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ...

စောရဝမ်းလုံမှာ ငွေချိတ်လောင်းကစားဝိုင်းသို့ နေ့စဉ်မပျက် မကွက် ရောက်လာနေခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

လက်ထဲ၌ ငွေအလုံအလောက်ရှိနေသည့်အပြင် လောင်းက စားရာ၌လည်း ငွေအများအပြား ထပ်မံအနိုင်ရခဲ့လေသည်။

လောင်းကစားဝါသနာထုံသော ဝမ်းလုံက ယနေ့တွင် ကြေး အကြီးဆုံး ကစားနည်းတစ်ခုကစားရန် စိတ်ကူးထားလေသည်။

ဝမ်းလုံသည် ငွေချိတ်လောင်းကစားဝိုင်းဆီသို့ ဦးတည်လာ ရင်း လမ်းကြားလေးတစ်ခုကို ဖြတ်လိုက်သောအခါ ရုတ်တရက် လမ်း ပိတ်ရပ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေ သည်။

ဝမ်းလုံ ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

အန္တရာယ်၏အငွေ့အသက်တစ်ခုကိုလည်း ရရှိလိုက်သည်။

၁၁၄ * ကဏ္ဍသီလဝင်ကြွယ်

လမ်းပိတ်ထားသော အမျိုးသမီးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

စဉ် ...

“မင်းက ဝမ်းလုံလား”

ဟူသော မေးမြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်းလုံ အံ့ဩသွားသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိနေတာကိုး”

“ဟုတ်ပြီ ... မင်းက ဝမ်းလုံဆိုရင် ငါမေးတာကို ဖြေပါ ...

လက်ဗလာသမားတော် ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဝမ်းလုံက လက်ကာပြကာ ကြားဖြတ်

ပြောလိုက်လေသည်။

“နေဦး ... ကျုပ်အရင်ပြောမယ်”

အမျိုးသမီးက ...

“ပြောပါ”

ဝမ်းလုံက ...

“ကျုပ်က လောင်းကစားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ခင်

ဗျား ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်နဲ့လောင်းကစားကြည့်

ပါ။ ကျုပ်အနိုင်ရရင် ခင်ဗျား ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခွင့်ရမယ်၊ ကျုပ်

ရှုံးသွားရင် ခင်ဗျားကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်”

အမျိုးသမီး သဘောကျသွားသည်။

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ် သဘောတူတယ်။ ဘယ်လိုလောင်း

ကစားကြမလဲ”

ဝမ်းလုံက ရှေးဟောင်းဒဂိုးတစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ...

“ဒီဒဂိုးလေးမှာ ခေါင်းနဲ့ပန်း နှစ်ဖက်ရှိတယ်။ ခင်ဗျား

ကြိုက်ရာယူပါ”

အမျိုးသမီးက ပန်းယူလိုက်သည်။ ဝမ်းလုံက ...

“ကဲ ... ကြည့်ထား”

ဒဂိုးလေးကို အပေါ်မြှောက်ပစ်လိုက်ရာ ခြွင်းခနဲလွင့်တက် သွားပြီး အောက်ဘက်သို့ပြန်ကျလာ၏။

နှစ်ယောက်သား ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ပန်းဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ ဝမ်းလုံ မျက်နှာပျက် သွားသည်။

“ခင်ဗျား နိုင်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားက လက်ဗလာသမားတော် အကြောင်းကို လာမေးတာ၊ နန်းတွင်းက ကျုပ်ခိုးယူလာတဲ့ ဆေးမြစ် နဲ့ ပတ်သက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီဆေးမြစ်ဟာ နှစ်တစ်ထောင် ဂျင်စင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဂျင်စင်းအနီဖြစ်တယ်၊ ရိုးရိုးဂျင်စင်းတွေ ထက် အဆပေါင်းတစ်ရာလောက် ပိုပြီးအစွမ်းထက်တယ် ...၊

ဒါကို လက်ဗလာသမားတော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိကြ ဘူး၊ ရှားပါးလွန်းလို့ တွေ့ရဖို့တောင် လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ နန်းတွင်း က ခိုးယူလာတာ ဆိုတော့ နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်သိုင်းသမားတွေက ကျုပ်ကို လိုက်ရှာနေကြတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်၊ ကဲ ... ခင်ဗျား ဘာသိချင်သေးသလဲ”

၁၁၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အမျိုးသမီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်သိချင်တာ ဒီကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

ဝမ်းလုံ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စကိုများ သိချင်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ အမျိုးသမီးက ...

“လက်ဗလာသမားတော်အကြောင်းကို မှင်စာလေးနဲ့ ယင်

ကျင်းတို့လာပြီး စုံစမ်းကြသေးသလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ဝမ်းလုံ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဘယ်က မှင်စာလေးလဲ ... ကျုပ် မသိပါလား”

“ဒါဖြင့် ... သူတို့ ရောက်မလာကြသေးဘူးပေါ့”

“ဘယ်သူမှလာမမေးဘူး၊ လက်ဗလာသမားတော်နဲ့ ပတ်

သက်ပြီး လာမေးတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

အမျိုးသမီးက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“လက်ဗလာသမားတော်ကရော ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဝမ်းလုံက ...

“သူက သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးရဲ့ အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်”

ယခုတစ်ကြိမ် မျက်နှာပျက်သွားရသူမှာ အမျိုးသမီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ ယင်ကျင်းတို့နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေသည့် ရှောင်ရဲဖြစ်ပါသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၁၇

ရှောင်ရဲသည် မှင်စာလေးနှင့် ယင်ကျင်းတို့ ဝမ်းလုံထံသို့ မရောက်မီ ကြိုတင်ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းတို့က အရင်စောပြီး ထွက်သွားခဲ့ကြသော်လည်း မှင်စာလေးမှာ အတွင်းအင်ရာရထားသဖြင့် လမ်းခရီး၌ မကြာခဏ ရပ်နားနေရခြင်းကြောင့် ခရီးမတွင်ဘဲ ကြန့်ကြာနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရဲသည် သူဌေးကြီး သိန်းဖုံး၏အမည်ကို ကြားဖူးထား၏။

သူမသာ မဟုတ်ဘဲ သိုင်းလောကသားတိုင်း ကြားဖူးထားကြသည်။ အထူးသဖြင့် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများက ပိုပြီးသိကြလေသည်။

သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးသည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားဆိုလျှင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်ကွပ်လေ့ရှိသည့် အဖြူရောင်သိုင်း ထိပ်သီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အနက်ရောင်သိုင်းသမားများမှာ သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးနှင့် မဆုံမိရလေအောင် ရှောင်လေ့ရှိသည်မှာ သိုင်းလောက၏အစဉ်အလာတစ်ခုပမာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ချိန်က ... သိုင်းလောက၌ ဝိညာဉ်နုတ်ဘွားဘွားနှင့် ပလ္လေရှင်တို့ သောင်းကျန်းမင်းမူခဲ့ကြစဉ်က အဖြူရောင်သိုင်းသမားများဘက်မှ ရှောင်လင်၊ ဝူတန်း၊ ဝူဗီ၊ ဝိုမိ အစရှိသော သိုင်းထိပ်သီး

၁၁၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဂိုဏ်းကြီးများက ဦးဆောင်ပါဝင်ပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။

အဖြူနှင့်အနက် သိုင်းလောကသားများ၏ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပွဲတွင် သူဌေးသိန်းဖုံးသည် အညတရသိုင်းသမားလေးတစ်ယောက် ဘဝမှ တိုက်ပွဲများတွင် နာမည်ကျော်ကြားလာပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများ၏ လေးစားချီးကျူးခြင်းကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်လေသည်။

ဝိညာဉ်နုတ်တွားဘွားကိုယ်တိုင်က သူဌေးကြီး သိန်းဖုံးအား ဝေးဝေးရှောင်ရန် မှာကြားခဲ့သည်ကို ရှောင်ရုံမမေ့ချေ။

သူမသည် အသက်ခြွေလက်ဝါးသိုင်းပညာကို တတ်မြောက်ထားသည်ဖြစ်သော်လည်း သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်ထဲ မဆုံးဖြတ်ရဲဘဲရှိနေ၏။ ဝမ်းလုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သူက သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးဆီကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ ဝမ်းလုံ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ် ဘယ်သိမလဲဗျာ၊ ကျုပ်ထင်တာကတော့ ဂျင်စင်းနီကိုဝယ်ဖို့ သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးဆီက ငွေချေးခဲ့တာဖြစ်မယ်။ လက်ဗလာသမားတော်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကများ ခြူးတစ်ပြား ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ”

မှန်ပေသည်။ လက်ဗလာသမားတော်သည် နာမည်နှင့် လိုက်အောင် လက်ချည်းဗလာသမားဖြစ်ရာ နာမည်ရင်းပုယိုးစူးကို သိသူရှားပေတော့သည်။

အိမ်ပိုင်ယာပိုင်မရှိပါ။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပိုင်ဆိုင်ထား

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒုတိယအကြိမ်) * ၁၁၉

ခြင်း မရှိပါ။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုသမား ဖြစ်သည်။

ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသမားတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် ဆေးကုသရာတွင် အသုံးပြုသည့်ပစ္စည်းကိရိယာ တစ်ခုမှရှိမနေပါချေ။

ကြိုရာအိပ်၊ ကြိုရာစား၊ သိုင်းလောကတစ်နံတစ်လျား သွားကာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ဂျင်စင်းနီအား ငွေတစ်သိန်းပေးကာ ဝယ်ယူနိုင်သည်မှာ သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးက ငွေထုတ်ချေးခဲ့၍ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

လက်ဗလာသမားတော်ကဲ့သို့ လူစားမျိုးအား ထုတ်ချေးလိုက်သောငွေမှာ ပြန်ရစရာလမ်း မရှိပါချေ။

သို့သော် လက်ဗလာသမားတော် (ဝါ) ပုယိုးစူးသည် မည်သူ့ထံတွင်မှ အကြွေးရှိသည်ဟု မကြားခဲ့ဖူးပေ။ သူဌေးကြီး သိန်းဖုံး၏ ငွေကိုလည်း တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဖြင့် ပြန်ဆပ်မည်သာဖြစ်သည်။

ငွေပြန်မဆပ်နိုင်လျှင် ငွေတစ်သိန်းနှင့် ညီမျှသော အလုပ်တစ်ခုခု ပြုလုပ်ပေးမည်မှာ သေချာလှသည်။

ရှောင်ရဲသည် အတန်ကြာ တွေးတောစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ... “မင်းရှုံးသွားရင် ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်

နော်”

ဟု ဝမ်းလုံအား မေးလိုက်သည်။ ဝမ်းလုံ ပင့်သက်စိုက်ကာ

၁၂၀ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ရှောင်ရဲက ...

“ကောင်းပြီ ... မင်းကို ခိုင်းစရာတစ်ခုရှိတယ်”

သူမသည် ဝမ်းလုံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်လေသည်။

* * *

အကျွန်းမှ ပုလွေပိုင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၂၁

ထောင်ချောက်

စည်ကားလှသော ထိုက်ယန်မြို့သို့ ယင်ကျင်းနှင့်မှင်စာ
လေးတို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့သည် ကြာကြာဖုတ်စမ်းလိုက်ရတဲ့ ငွေချိတ်လောင်းက
စားဂေဟာအား တွေ့လိုက်ရသလို စောရဝမ်းလုံနှင့်လည်း တွေ့လိုက်
ရလေသည်။

ယင်ကျင်းတို့သည် နံနက်စောစောအချိန်၌ ရောက်ရှိလာကြ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လောင်းကစားဝိုင်းများသည် ညဘက်မှဖွင့်လှစ်သည်ဖြစ်၍
နံနက်ဝိုင်း၌ လူသူကင်းခဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းလုံအား လိုက်မရှာရဘဲ တွေ့ရသည်မှာ
တမင်ထိုင်စောင့်နေသည်ဟုပင် ထင်ရလေတော့သည်။

ဝမ်းလုံက ...

“ကျုပ်တို့တွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စလဲ ပြောပါဗျာ”

ဟု ပျူပျူငှာငှာ မေးလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“ကျုပ်တို့က လက်ဗလာသမားတော်ရဲ့သတင်းကို စုံစမ်း

၁၂၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ချင်လို့လာခဲ့ကြတာပါ။ သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသူဟာ မင်းပဲမဟုတ်လား”

ဝမ်းလုံက ...

“လက်စသတ်တော့ သမားတော်ကြီး ပုယိုစူးကို တွေ့ချင်ကြတာကိုး။ သူရှိနေတဲ့နေရာကို ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်က လောင်းကစားပိုင်းမှာ အရှုံးများနေတာမို့ ငွေပြတ်နေတယ်။ ငွေတစ်ထောင်လောက်ပေးရင် ကျုပ်လိုက်ဖို့ပေးပါ့မယ်”

ယုတ္တိရှိရလေအောင် တမင်ငွေတောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မှင်စာလေးနှင့်ယင်ကျင်းတို့ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

လက်ဗလာသမားတော် (ဝါ) ပုယိုစူးနှင့် တွေ့ရပါက သူတို့၏ဝေဒနာများအား ဆေးကုသနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုအချိန်တွင် မိမိထက် မှင်စာလေးကို ဆေးကုသပေးဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးသည်ဟု ယင်ကျင်း ခံယူထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ...

“နောင်ကြီးတောင်းတဲ့ငွေကို ပေးပါ့မယ်။ သမားတော်ကြီးဆီကိုသာ လိုက်ဖို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝမ်းလုံက ...

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ကြပါ”

ရှေ့မှလမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၂၃

မှင်စာလေးနှင့် ယင်ကျင်းတို့လည်း လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

*

မြို့စွန်တွင် ခြံဝင်းတစ်ခုရှိနေသည်။

ထိုခြံဝင်းအတွင်း၌ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှိလေသည်။ ဝမ်းလုံက ယင်ကျင်းတို့အား ထိုအဆောက်အအုံဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ အဆောက်အအုံအတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်မိလျှင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ရှောင်ရဲ ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရဲသည် ဝမ်းလုံနှင့်စည်းဝါးရိုက်ကာ ယင်ကျင်းတို့အား ဖမ်းဆီးရန် ထောင်ချောက်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းလုံသည် ရှောင်ရဲ၏အသက်ခြွေလက်ဝါးအစွမ်းကို မြင်တွေ့သွားသောအခါ ရှောင်ရဲခိုင်းသမျှ တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ကိုင်ပေးလေတော့သည်။ ဝမ်းလုံက ...

“မမ ... ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ ပါလာတယ်။ သမားတော်ကြီးကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

၁၂၄ * စက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ဪ ... သမားတော်ကို တွေ့ချင်လို့ကိုး၊ လာကြပါ ... ဒီမှာ ခဏထိုင်ကြပါဦး၊ သမားတော်ကြီးက လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးကုပေးနေလို့ပါ၊ မကြာခင် ထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ ဧည့်ခံလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း နှင့်မှင်စာလေးတို့က ထိုင်ခုံများ၌ ဆွဲထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဝမ်းလုံက ရေခွေးကြမ်းချပေးသည်။ ထိုရေခွေးကြမ်းမှာ မေ့ဆေးခတ်ထားသော ရေခွေးကြမ်းဖြစ်သည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ကဲ ... သောက်လိုက်ကြပါဦးရှင်”

ဟု ဧည့်ဝတ်ပြုလေသည်။ မိမိတို့အပေါ် ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံလေသောကြောင့် ယင်ကျင်းတို့ အားတို့အားနာဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ရေခွေးကြမ်းကို သောက်ချလိုက်ကြလေသည်။ ရှောင်ရဲနှင့် ဝမ်းလုံတို့က အခြေအနေတို မသိမသာ စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ မကြာပါချေ။

‘ဝုန်း’

မှင်စာလေးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဦး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၂၅

ကပ္ပာကယာ ဖေးမလိုက်ရာ မှင်စာလေး သတိလစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း’

ရှောင်ရဲက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ခေါ်မနေနဲ့၊ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ ရေခွေးကြမ်းထဲမှာ ခတ်ထားတဲ့မေ့ဆေးကြောင့် သတိလစ်နေပြီလေ”

“ဟင်”

ရှောင်ရဲ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး ...

“ခင် ... ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းကိုလိုချင်လို့ပေါ့”

“ဗျာ”

“မင်းက ငိုစကားကို နားထောင်ရင် မှင်စာလေးကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

ယင်ကျင်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို သိနေတာကိုး”

“မင်းက ယင်ကျင်းမဟုတ်လား”

ယင်ကျင်းက ...

“ခင်ဗျားရော ဘယ်သူလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲက ရင်ကော့လိုက်ပြီး

“ငါဟာ ဝါးနန်းတော်က အသက်ခြွေလက် ရှောင်ရဲဆိုတာ လူတိုင်းသိကြတယ်။ မင်းတို့ကို ဘာကြောင့်လိုချင်ရသလဲဆိုတော့ မိစ္ဆာမယ်ကွေ့ဖုံးကို သိမယ်ထင်တယ်”

“ဗျာ”

“အေး ... မိစ္ဆာမယ်ကွေ့ဖုံးဟာ ငါ့ရဲ့ညီမပဲ”

ယင်ကျင်းမှာ ချက်ချင်း ထွက်ပြေးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ လေတော့သည်။ ထိုစဉ် ...

“အစ်မကြီး ... သူဟာ မေ့ဆေးစပ်ထားတဲ့ ရေဓွေးကြမ်း ကို သောက်ထားတာတောင် ခုထိ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး”

ဝမ်းလုံက ပြောလာလေသည်။ ရှောင်ရဲ မျက်မှောင်ကုတ် သွားသည်။ ယင်ကျင်းသည် မေ့ဆေးရေဓွေးကြမ်းကို သောက်ထား သော်လည်း ဘာမှမဖြစ်သည်မှာ ထူးခြားနေပါတော့သည်။

“မင်းက မေ့ဆေးကိုမကြောက်ဘူး ... ဟုတ်လား၊ ကွေ့ဖုံး ပြောတော့ မင်းဟာ ရှမ်းကျုံးရဲ့ အဆိပ်တောင်မမှုဘူးဆိုတော့ မေ့ ဆေးကို ဘယ်မှုပါမလဲ၊ မင်းဟာ အာယုဒဗွသစ်သီးကို စားသုံးထား ရတာကိုး”

ယင်ကျင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ သူ၏အကြောင်း များကို ရှောင်ရဲကသိနေပြီး ရှောင်ရဲက သူ့အား အဘယ်ကြောင့် အလိုရှိနေသည်ကို စဉ်းစားမရပါချေ။ ရှောင်ရဲက ...

“မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အာယုဒဗွသစ်သီးစွမ်းအားကို ငါ

က ရအောင်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

ယင်ကျင်းက ရှောင်ရဲကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှ အန္တရာယ်မှ လွတ် မြောက်နိုင်မည်ဟု နားလည်လာလေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“မင်း ... အေးအေးဆေးဆေး အညွှန်ရင် ကောင်းမယ်”

ယင်ကျင်းက ...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ ... ကျုပ်တို့သွားပါရစေတော့”

စကားဆုံးလျှင် မှင်စာလေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲ ခံပြင်းသွားသည်။ သူမအား မည်သူကမျှ အာခံဝံ့ကြသည် မဟုတ်ပါ။ ယင်ကျင်းက သူမအား လုံးဝအမှုမထားဘဲ နေခဲ့သည်ဖြစ် ချ် ...

“သေပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါးကာ အသက်ခြွေလက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို တိတ် တဆိတ် အသုံးပြုလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။ ရှောင်ရဲအား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ...

‘အား’

ယင်ကျင်း ထွက်သွား၍မရနိုင်ရန် လမ်းပိတ်ထားသော ဝမ်း လုံ၏အော်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အသက်ခြွေလက်ဝါးရိုက် ချက်သည် ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုဖြတ်ကျော်ကာ ဝမ်းလုံအား ထိခိုက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျင်းက နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ... အမြန်ဆုံး ထွက်သွားမှဖြစ်မည်ဟု တွေးပြီး မှင်စာလေးကို ထူကာ အဆောက် အအုံတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“မင်း ပြေးလို့ရမလား”

ဟု ကြိုးဝါးကာ တရကြမ်း လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်းသည် မှင်စာလေး ဒုက္ခရောက်မည်ကို ပူပန်ကာ ကြမ်းပြင် ပေါ်၌ အသာချထားလိုက်ပြီး ရှောင်ရဲနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ရဲက လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ယင်ကျင်းကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်လည်ခုခံလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် ...

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သော အသံထွက်ပေါ်လာပြီး ရှောင်ရဲ ဒဿိဒ ယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရသည်။ သူမသည် ယင်ကျင်း၏အင်အား မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေကြောင်း လက် တွေ့သိရှိသွားလေသည်။

သူမ၏အသက်ခြွေလက်ဝါးသိုင်းသည် ယင်ကျင်းနှင့်တွေ့ လျှင် အသုံးမကျ အရာမဝင်ဖြစ်သွားရကာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွား လေသည်။

“မင်း ... မင်း”

စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်ကာ ဆက်မပြောနိုင်ချေ။ ယင်

ကျင်းက ...

“ကျုပ်တို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ဗျာ”

သူ့က ရှောင်ရဲအပေါ် မည်သို့မျှ သဘောမထားပါ။ ရှောင်ရဲ ၏အကြောင်းကိုလည်း သေသေချာချာမသိပါ။ မှင်စာလေးကိုခေါ် ကာ ထွက်သွားဖို့သာ စိတ်ပြင်းပြလေတော့သည်။

ရှောင်ရဲက နောက်ဆုတ်သွားလျှင် ယင်ကျင်းသည် မှင်စာ လေးကို ပွေ့ချီကာ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

*

ယင်ကျင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။

မှင်စာလေးကား လုံးဝ သတိလစ်မေ့မြောနေသည်။ အတွင်း ဒဏ်ရာများ ရခဲ့သည်။ အဆိပ်မိခဲ့သည်။ ယခုတစ်ခါ မေ့ဆေးမိသွား ပြန်ပြီဖြစ်သည်။ မှင်စာလေး၏အခြေအနေကား အတော်ပင် ဆိုး ဝါးနေပါတော့သည်။

“ဦးရယ် ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ လက်ဗလာ သမားတော်အကြောင်း ပြောပြနိုင်မယ့် စောရဝမ်းလုံကလည်း သေ သွားပြီ”

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် ...

‘ဟူး’

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ
ရှောင်ရဲရောက်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင် ... ခင် ... ခင်ဗျား”

ရှောင်ရဲကား ယင်ကျင်းအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်
လွတ်မခံနိုင်ပါ။ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးစွမ်းရည်ကြောင့် သူမ၏အသက်
ခြွေလက်ဝါးသိုင်းကိုပင် ခံနိုင်ရည်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် ယင်ကျင်းအား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမရှိမှန်း
သိလျှင် မှင်စာလေးအား ဖမ်းဆီးကာ အကျပ်ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
လေသည်။ တိတ်စာဆိတ်လိုက်လာပြီး ယင်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မှင်စာလေးအား လုယူလိုက်၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ယင်ကျင်း အော်ငေါက်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွား
ပြီဖြစ်သည်။ မှင်စာလေးသည် ရှောင်ရဲ၏လက်ထဲသို့ ပါသွားလေ
တော့သည်။

‘ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း’

ရှောင်ရဲက မခိုးမခန့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ မှင်စာလေး
၏ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြင့် မိုးထားလိုက်ပြီး ...

“မင်းက ငှါစကားနားမထောင်ရင် မှင်စာလေးကို သတ်ပစ်

လိုက်မယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

“ခင် ... ခင်ဗျား”

“မင်း ... ခူးထောက်လိုက်စမ်း”

ယင်ကျင်း ခံပြင်းသွားပြီး တိုက်ခိုက်ရန်ပင် ဟန်ပြင်လိုက်
မိ၏။ ရှောင်ရဲက ...

“မှင်စာလေး သေသွားစေချင်တယ်ပေါ့လေ ... ကောင်းပြီ”

သူမက မှင်စာလေးအား သတ်ပစ်တော့မည့် အသွင်ဖြင့်
ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

“မလုပ်နဲ့”

ယင်ကျင်း အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲ
က ...

“မှင်စာလေး မသေစေချင်ရင် ငါခိုင်းသလိုလုပ်စမ်း”

ယင်ကျင်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ခူးထောက်ချလိုက်ရ
လေသည်။

‘ဟား .. ဟား .. ဟား’

ရှောင်ရဲက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။ သူမသည် ယင်
ကျင်းအား နိုင်ကွက်ကိုင်ကာ ချုပ်ထိန်းနိုင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးများ ဖောက်ထုတ်ကာ အာ
ယုဒိဗ္ဗသစ်သီး၏စွမ်းအားများကို ပြန်လည်ဆေးဖော်ရယူမည်ဟု

၁၃၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကြံစည်ထား၏။ ယခု ... ယင်ကျင်းအား ဖမ်းဆီးနိုင်လိုက်ပြီဖြစ်၍ သူမ၏အကြံ တစ်ဝက်အောင်မြင်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်း၏သွေးကို ဆေး ချက်ရန်ကား သူမ မကျွမ်းကျင်ပါ။ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်အား အသုံးချရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရက မမှုပါ။

သူမတွင် အစီအစဉ်များ ရှိထားပြီးပြီ ဖြစ်လေသည်။

***

လက်တုံပြန်သူနှင့်ပိတ်ခေါ်သူ

သိုင်းဆရာကျမ်းချို ...။

ဆရာကြီးကျမ်းချိုသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှိပြီဖြစ်သည့် တိုင် ကျန်းမာသန်စွမ်းဆဲ ဖြစ်လေသည်။ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ယခုအချိန်တွင် သိုင်းလောကမှ အနားယူကာ တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ဆရာကြီးကျမ်းချိုသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ခန့်က သိုင်းလောက၌ဖြစ်ပွားခဲ့သော အဖြူရောင်နှင့် အနက်ရောင်ဆန့်ကျင်ဘက်သိုင်းသမားတို့၏တိုက်ပွဲကြီးတွင် တစ်တပ်တစ်အားပါဝင်ခဲ့ပြီး နာမည်ကျော်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကြီးကျမ်းချိုသည် အရှေ့ကျွန်းမှ စစ်ကူလာသော အနက်ရောင် သိုင်းသမားများအား ပိတ်ဆို့ဟန့်တားရာ၌ တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

ဆရာကြီး၏ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် အရှေ့ကျွန်းမှ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ ပြည်မသိုင်းလောကသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်

၁၃၄ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

လာနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ မဂ္ဂမလှအရေးနိမ့်ကာ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြရလေသည်။

အကယ်၍သာ အရှေ့ကျွန်းမှ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာကြမည်ဆိုပါက အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဆရာကြီး၏ဆောင်ရွက်မှုသည်လည်း အဓိကအခန်းမှ ပါဝင်နေကြောင်း အားလုံးက ချီးကျူးခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာကြီးကျမ်းချိုသည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများအတွက် သူရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအတွက်ကား မဟာရန်သူတော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

*

ည ...။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။ လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။

ကျမ်းချိုသည် ထမင်းစားခန်း၌ တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ညစာစားသောက်နေစဉ် ရုတ်တရက် အဝေးမှ ချိုလွင်သာယာသော

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၃၅

ပလွေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကျမ်းချို အံ့ဩသွားလေ သည်။

“အတော်ကို သာယာတဲ့ပလွေသံပဲ၊ ဝါးလီနဲ့ဝါးစု ... မင်းတို့ နားထောင်ကြည့်ကြစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

တပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဝါးလီနှင့်ဝါးစုတို့က နားစွင့်လိုက်ကြ၏။

ပလွေသံမှာ အဝေးမှထွက်ပေါ် လာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ... များမကြာမီအချိန်အတွင်း တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ပလွေသံသည် ငြိမ့်ညောင်းသာယာသည့် တေးသွားအလိုက် မှ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော တေးသွားအလိုက်သို့ ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

ကျမ်းချို၊ ဝါးလီနှင့် ဝါးစုတို့သည် ပလွေသံကို နားထောင်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ပလွေသံသည် ကြားရသူအပေါင်း၏ အတွင်းစိတ်ထဲ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလာအောင် ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်နေ၏။ ဒေါသများ ဖြစ်လာသည်။ ရင်ထဲ ပူလောင်လာသည်။ မနာလို မုန်းတီးမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဝါးလီနှင့်ဝါးစုတို့၏မျက်နှာမှာ တစ်စထက်တစ်စ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လာလေသည်။ ကျမ်းချိုက ...

“မင်းတို့ သတိထားကြစမ်း”

၁၃၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟု ငေါက်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘ခြမ်း .. ခြမ်း .. ခြမ်း’

ဝါးလီနှင့်ဝါးစုတို့သည် နံရံ၌ချိတ်ထားသော ဓားရှည်များကို ပြေးဆွဲလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ...

‘ယား’

ကျမ်းချိုထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။ ကျမ်းချိုက

“သတိထားစမ်း ... ဒါဟာ ပလွေသံနဲ့စိတ်ညှို့နေတာ”

သတိပေးရင်း ဝါးစုတို့တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။ ပလွေသံ၏ညှို့ယူမှုကို သူက သတိထားနေသည့်ကြားမှ ဝါးစုတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရသောအခါ စိတ်အာရုံယုံလွင့်သွားသည်။ ဤတွင် ပလွေသံက သူ့အား လွှမ်းမိုးသွားတော့သည်။

ကျမ်းချိုသည် ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် ... သိုင်းလောကမှ အနားယူထားခဲ့ပြီးဖြစ်သလို အသက်အရွယ်လည်း ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်ရာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ပလွေသံ၏လွှမ်းမိုးခြင်း ခံလိုက်ရသည့်နောက် တပည့်ဖြစ်သူများကို ရန်သူဟု မြင်သွားလေသည်။ ဟပည့်များသည်လည်း ဆရာကို ရန်သူဟု မြင်သွားကြသည်။ သို့ဖြင့် ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အလှူကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၃၇

မကြာပါချေ။

‘ဝုန်း’

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကျမ်းချိုရော တပည့်နှစ်ယောက်ပါ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတော့သည်။

*

ပလွေသံ ...။

စိတ်နှလုံးကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော ပလွေသံ ဖြစ်သည်။ ပလွေသံသည် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာရာမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၊ မုန်တီးခြင်း၊ မနာလိုမဂ္ဂဆိတ်ခြင်း စသော မကောင်းစိတ်များကို ပို၍ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အားပေးနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် လည်း ... ကျမ်းချိုနှင့်တပည့်နှစ်ယောက်မှာ ရှာသွပ်သွားကြသူများအလား အချင်းချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြပြီး သူ့ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၃၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟု ငေါက်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘ခြမ်း .. ခြမ်း .. ခြမ်း’

ဝါးလီနှင့်ဝါးစုတို့သည် နံရံ၌ချိတ်ထားသော ဓားရှည်များကို ပြေးဆွဲလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ...

‘ယား’

ကျမ်းချိုထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။ ကျမ်းချိုက “သတိထားစမ်း ... ဒါဟာ ပလွေသံနဲ့စိတ်ညှို့နေတာ”

သတိပေးရင်း ဝါးစုတို့တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။ ပလွေသံ၏ညှို့ယူမှုကို သူက သတိထားနေသည့်ကြားမှ ဝါးစုတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရသောအခါ စိတ်အာရုံပျံ့လွင့်သွားသည်။ ဤတွင် ပလွေသံက သူ့အား လွှမ်းမိုးသွားတော့သည်။

ကျမ်းချိုသည် ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် ... သိုင်းလောကမှ အနားယူထားခဲ့ပြီးဖြစ်သလို အသက်အရွယ်လည်း ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်ရာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ပလွေသံ၏လွှမ်းမိုးခြင်း ခံလိုက်ရသည့်နောက် တပည့်ဖြစ်သူများကို ရန်သူဟု မြင်သွားလေသည်။ တပည့်များသည်လည်း ဆရာကို ရန်သူဟု မြင်သွားကြသည်။ သို့ဖြင့် ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အကျွမ်းမှ ပလွေသံ (ဒုတိယပိုဒ်) * ၁၃၇

မကြာပါချေ။

‘ဝုန်း’

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကျမ်းချိုရော တပည့်နှစ်ယောက်ပါ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတော့သည်။

*

ပလွေသံ ...။

စိတ်နှလုံးကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော ပလွေသံ ဖြစ်သည်။ ပလွေသံသည် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာရာမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ မနာလိုမရှုဆိတ်ခြင်း စသော မကောင်းစိတ်များကို ပို၍ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အားပေးနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် လည်း ... ကျမ်းချိုနှင့်တပည့်နှစ်ယောက်မှာ သွပ်သွားကြသူများအလား အချင်းချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြပြီး သုံးယောက်စလုံး သေဆုံးသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၃၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျမ်းချိုတို့အား ပလ္လေသံဖြင့် လုပ်ကြံလိုက်သူမှာ မည်သူဖြစ်
ပါသနည်း။

*

ပလ္လေရှင် ...။

ပလ္လေရှင်သည် လရောင်ဖြာကျနေသော ကျောက်တုံးတစ်
တုံးပေါ်၌ထိုင်ကာ ပလ္လေမှုတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပလ္လေရှင်သည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့
သော် ... အသက်လေးဆယ်ခန့်သာ ရှိမည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ထိုပလ္လေရှင်မှာ တစ်ချိန်က ဝိညာဉ်နုတ်မယ်တော်နှင့် လက်
တွဲကာ သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးရန်ကြံစည်ခဲ့သော အရှေ့ကျွန်းမှ
ပလ္လေရှင်ဖြစ်သည်။

ပလ္လေရှင်သည် ယခုတစ်ဖန် သိုင်းလောကသို့ ပြန်လည်ခြေ
ချလာပြီဖြစ်လေသည်။ သိုင်းလောကတွင် ကြမ္မာဆိုးများ ကျရောက်
လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ပလ္လေရှင်သည် တစ်ချိန်က အရှေ့ကျွန်းမှ အနက်ရောင်သိုင်း
သမားများ ပြည်မသို့ ခြေချမလာနိုင်ရလေအောင် ဟန့်တားခဲ့သော
ကျမ်းချိုအား အပြုံးထားခဲ့လေသည်။ သိုင်းလောကသို့ ပြန်လည်ခြေချ

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၃၉

လာသည်နှင့် အလစ်အငိုက်ဖမ်းကာ ကျမ်းချိုအား ရှင်းလင်းပစ်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ပလ္လေရှင်သည် ကျောက်တုံးပေါ်၌ ထိုင်နေဆဲ။ ပလ္လေမှုတ်
နေဆဲ။ ပလ္လေသံက သာယာပြီမို့ညောင်းသော တေးသွား အဖြစ်
ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ထိုစဉ် ... လူရိုက်တစ်ခုသည် လေနှင့်အတူလွင့်မျောလာသည့်
ပမာ ပလ္လေရှင်ရှိနေသည့် ကျောက်တုံးကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ
တော့သည်။

*

ပလ္လေသံပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပလ္လေရှင်သည် ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ထိုအ
ခါ ကျောက်တုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးသား
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျောက်တုံးရှေ့သို့ ရောက်လာသူမှာ ရှောင်ရဲဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ရဲသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်အရိုအသေပြု
လိုက်လေသည်။

“အရှေ့ကျွန်းသခင် ပလ္လေရှင်ကို ဝိညာဉ်နုတ်ဘွားထွားရဲ

၁၄၀ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

တပည့် ရှောင်ရဲ ဂါရဝပြုပါတယ်ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ပလ္လေရှင်က ပြုံးလိုက်သေလည်း။

“ကျုပ်ကို ဝိညာဉ်နတ်ဘွားဘွားရဲ့ တပည့်တွေက အလေးအနက်ရှိကြသေးတာ ဝမ်းသာစရာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ဖိတ်စာကို ရတယံ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ရှင်”

“ကျုပ်ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာ ငါးလပိုင်း ငါးရက်နေ့ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာရတာလဲ”

ရှောင်ရဲက ...

“ပလ္လေရှင်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“ကျုပ်ဆီက အကူအညီလိုချင်တယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ပလ္လေရှင်က ...

“ကျုပ်က သိုင်းလောကအရေးကိစ္စကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ မင်းသိအောင် ပြောပြထားရဦးမယ်”

ရှောင်ရဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အကူအညီတောင်းမယ့်ကိစ္စဟာ သိုင်းလောကနဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်ရှင်”

ပလ္လေရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၄၁

“ဒါဆိုရင်တော့ ပြောပါ”

ရှောင်ရဲက ...

“ပလ္လေရှင်ဟာ တစ်ချိန်က မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ဒုတိယအကြိမ် အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ကျွန်မ နားလည်ထားပါတယ်”

ပလ္လေရှင်က ဘာမှမပြောချေ။ ရှောင်ရဲက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ခုတစ်ကြိမ်မှာ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေကို အရင်ဆုံး စုစည်းခဲ့တာကိုကြည့်ရင် ပလ္လေရှင်ရဲ့ သဘောအတိုင်းဖြစ်အောင် အနက်ရောင်သိုင်းလောကကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီးမှ အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ဖို့ ကြံစည်ထားတယ်လို့ ကျွန်မ မြင်ပါတယ်”

ပလ္လေရှင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“တစ်ချိန်က သင်ခန်းစာရခဲ့ပြီးပြီ၊ အနက်ရောင် သိုင်းလောကသားတွေဟာ အင်မတန် ခေါင်းမာကြတယ်၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ပဲ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေကို စည်းလုံးညီညွတ်မှုမရှိလို့ အရေးအကြောင်းကြိုတဲ့အခါ ဖရိုဖရဲဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ခုချိန်မှာတော့ ကျုပ်က ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဖြူရောင်သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးပစ်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖြူရောင်သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်ရင် အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေ

၁၄၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

စည်းလုံးညီညွတ်မှုရှိရမယ်၊ အားလုံးကိုဦးဆောင်နိုင်မယ့် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်လည်း ရှိရမယ်၊ မင်း ဒါတွေကိုရော နားလည်သဘောပေါက်ရဲ့လား”

ရှောင်ရဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်ရှင်”

ပလ္လေရှင်က ...

“ကောင်းပြီ ... မင်းရဲ့ သိုင်းလောကနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆို တဲ့ကိစ္စကို ပြောပါ”

ရှောင်ရဲက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ...

“တစ်ချိန်က ကျွန်မဆရာနဲ့ ပလ္လေရှင်တို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ မအောင်မြင်ခဲ့တာဟာ သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်၊ အဖြူနဲ့အနက် သိုင်းသမားတွေ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြပြီး အင်အားချိန်ခွင်လျှာ ညီမျှနေတုန်း သူဌေးကြီးသိန်းဖုံး ပေါ်လာပြီး အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေ ဘက်က ရပ်တည်ခဲ့တာကြောင့် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့ ဆရာက ပြောပြခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ပလ္လေရှင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ်သိပြီးသားပဲ၊ မင်းလာပြီး ပြောပြနေတာ အံ့ဩဖို့ကောင်းနေပြီ”

ရှောင်ရဲက ...

“အကြောင်းရှိလို့ပါရှင်၊ အဖြစ်အပျက်တွေက အတော့်ကို

တိုက်ဆိုင်နေလို့ပါ”

“ဘယ်လိုများလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

“တစ်ချိန်က သူဌေးသိန်းဖုံးလိုပဲ ခုချိန်မှာ နေဝင့်ယုက်မယ့် လူတစ်ယောက်ရှိနေလို့ပါ”

“ဘာ”

ပလ္လေရှင်၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

ရှောင်ရဲက ...

“အဲဒီလူဟာ ယင်ကျင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

သူမသည် ယင်ကျင်းနှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စအဝဝကို ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ပလ္လေရှင်၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပနေသည်။ ရှောင်ရဲကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ရှင်း ...

“ဒီလိုအဖြစ်မျိုး လောကပေါ်မှာ တကယ်ပဲ ရှိသတဲ့လား”

ဟု ရှေ့တော်လိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ကျွန်မ လက်တွေ့ သက်သေပြနိုင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောလိုက်လေသည်။ ပလ္လေရှင် သက်ပြင်းချ

လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ယင်ကျင်းဟာ ဒုတိယသိန်းဖုံးဖြစ်လာမှာ ကိုတော့ ကျုပ် လက်မခံနိုင်ဘူး၊ လိုအပ်ရင် ရှင်းပစ်ရမှာပဲ”

ရှောင်ရဲက ...

“သူ့ကို ရှင်းပစ်ဖို့ သိပ်ကိုလိုအပ်တာပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရဲ့အသက်ခြွေလက်ဝါးကိုတောင် မမူဘူးဆိုတော့ သိပ်လွယ်မယ် မထင်ဘူး”

“ကျုပ်က လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

ထိုစဉ် ...

‘ဟူး .. ဟူး .. ဟူး’

အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရလေသည်။

ရှောင်ရဲတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူသုံးယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ငွေပလွေ ခါးချိတ် ထားသူတစ်ယောက်၊ ရွှေပလွေ ခါးချိတ်ထားသူတစ်ယောက်နှင့် ကြေးပလွေ ခါးချိတ်ထားသူတစ်ယောက်တို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပလွေရှင်၏ကိုယ်ရံတော်သုံးယောက် ဖြစ်လေသည်။

ပလွေရှင်မှာ ထိပ်သီးသိုင်းရာဇာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ၏ကိုယ်ရံတော်သုံးယောက်သည်လည်း အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ... ငွေပလွေနှင့် ရွှေပလွေတို့က ကြေးပလွေအား တွဲ၍ ခေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာပြီဟု ပလွေရှင် နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲဟေ့”

ဟုလည်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ငွေပလွေ၊ ရွှေပလွေနှင့် ကြေးပလွေတို့ သုံးယောက်သည် မြေပေါ်တွင် ခူးထောက်ချလိုက်ကြ လေသည်။ ကြေးပလွေက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး ...

“သခင်ကြီးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်ဟာ တာဝန်ကျေအောင် မထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့အတွက် အပြင်ပေးပါခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။ ပလွေရှင်က ...

“မင်းက နတ်ဆိုးတင်းလီဆီကိုသွားပြီး ဖိတ်စာပို့တာ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်သခင်”

“ကောင်းပြီ ... ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတာ ပြောပါ”

ကြေးပလွေသည် သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များ ကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။ ပလွေရှင်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ ပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲကိုလည်း လှမ်းကြည့်လိုက် လေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ယင်ကျင်းဟာ အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်

ရှင်”

၁၄၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပလ္လေရှင် ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ ယင်ကျင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး တွေးတောစဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းသည် ရှမ်းကျုံး၏ အဆိပ်မိခဲ့သော်လည်း ယခုတိုင် အသက်ရှင်နေသည်။ ရှောင်ရဲ၏ အသက်ခြွေလက်ဝါးထိခဲ့သော်လည်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါ။ အာယုဒဗွသစ်သီးကို စားသုံးခဲ့ရသေးသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှလည်း ညဘက်တွင် စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်နေတတ်သည်။

သိုင်းလောက၌ ယင်ကျင်းကဲ့သို့ ထူးဆန်းသူမရှိနိုင်တော့ပါ။ ပလ္လေရှင် သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။ သူက ယင်ကျင်း၏အစွမ်းအစကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်လိုသည်။ သို့သော် ယင်ကျင်းနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အနိုင်ရမည်ဟု ကျိန်းသေမပြောနိုင်ဟု တွေးမိလေသည်။

ပလ္လေရှင်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအား ဖျက်ဆီးပစ်ရန် သိုင်းလောကသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပလ္လေရှင်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့ပြီး ထပ်မံပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ပြိုင်ဘက်ကင်းသည်ဟု နားလည်ကာ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ရှိလေသည်။

သိုင်းလောကရှိ ဂိုဏ်းအသီးသီး၊ ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး၏ အစွမ်းထက်လှသော သိုင်းပညာရပ်များအား ယေဘုယျလေ့လာပြီး မည်သို့ချေဖျက်အနိုင်ယူရမည်ဟု နည်းလမ်းရှာကြံထားပြီး ဖြစ်သည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၄၇

ထို့ကြောင့်လည်း မကြောက်မရွံ့ရဲဝံ့စွာဖြင့် သိုင်းလောကသို့ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည်ကား သူ့အတွက် အသစ်အဆန်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ သူရင်ဆိုင်ရမည့်သူများနှင့်ပတ်သက်၍ ထောင့်စေ့အောင် လေ့လာထားခဲ့သော်လည်း ယင်ကျင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု လုံးဝရှိမထားပါ။

သိုင်းလောကအား မိမိ၏ခြေဖဝါးအောက်သို့ ရောက်ကို ရောက်ရမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးဖြစ်၍ ယခင်ကလို အလောတကြီး မပြုလုပ်မိစေရန်နှင့် အမှားမပြုလုပ်မိစေရန် သတိထားဆင်ခြင်ရမည်ဟုလည်း နားလည်ထားသည်။

စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် မိမိတစ်သက်လုံး ကြံစည်ကြိုးစားခဲ့သမျှ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်အားလုံး သံထဲရေ သွန်ဖြစ်သွားရမည်ကို မလိုလားပါ။

ယင်ကျင်းသည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သိုင်းလောက၌ နာမည်မရှိသေး၍ အညတရတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အထင်မသေးမိရန် အရေးကြီးသည်ဟုလည်း သဘောပေါက်မိသည်။

စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး ရှောင်ရဲအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ရှောင်ရဲ... မင်းပြောတာနဲ့ ကြေးပလ္လေပြောတာ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေလို့ မင်းရဲ့စကားကို ငါ လက်ခံလိုက်မယ်၊ ယင်ကျင်းနဲ့

၁၄၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ပတ်သက်ပြီး မင်းရဲ့သဘောထားကို ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိချင်တယ်”

ရှောင်ရဲ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ယင်ကျင်းဟာ အညတရတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးတာ ခုလို အချိန်ပိုင်းလေးမှာပါ။ မကြာခင် သူ့အကြောင်းကို သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး သိသွားကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် သူဟာ ပြိုင်ဘက် ကင်းသူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်။ လူတိုင်းက သူ့ကို ကြည့်ညှိလေးစားကြမယ်။ အားကိုးကြမယ်။ အဖြူရောင်သိုင်းလောက အတွက် မီးရှူးတန်ဆောင်ဖြစ်လာပြီး အနက်ရောင်သိုင်းလောက သားတွေရဲ့ သေမင်းဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်”

ပလ္လေရှင်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မင်းက ယင်ကျင်းကို အတော်ကို အထင်ကြီးနေပါလား”

ရှောင်ရဲက ...

“အထင်ကြီးတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး ဆိုတာ လက်တွေ့သိခဲ့ရလို့ပါ”

“ကောင်းပြီ ... ဆက်ပြောပါဦး”

ရှောင်ရဲက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

“ယင်ကျင်းအကြောင်းကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိမသွားခင် သူ့ရဲ့အစွမ်းအစကို ဖော်မထုတ်နိုင်ခင် သုတ်သင်ရှင်းလင်း

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၄၉

ပစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါမှလည်း ငါးလပိုင်း ငါးရက်နေရဲ့ ထိုက်စန်းတောင် တွေ ဆုံပွဲဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါလိမ့်မယ်”

သူ့မ၏စကားအဆုံးတွင် ...

‘ဟား .. ဟား .. ဟား’

ပလ္လေရှင်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ယင်ကျင်းကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ငါ့ကို လာပြောနေတာကိုး”

ရှောင်ရဲက ...

“ပလ္လေသခင်ဟာ အနက်ရောင်သိုင်းလောကရဲ့ အဓိပတိ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မတို့ လက်ခံထားကြပါတယ်။ ယင်ကျင်းဟာ တစ်ချိန်မှာ သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးထက် ပိုဆိုးမယ့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ကြိုတင်ပြီး လာအကြောင်းကြားတာပါရှင်”

ပလ္လေရှင်က ...

“ဝိညာဉ်နုတ်ဘွားဘွားဟာ အတော်ကို မာနကြီးတယ်။ တစ်ချိန်က သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းလည်း မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မင်းရဲ့ ဆရာလည်း မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လက်တွဲခဲ့ကြပေမယ့် သူဟာ ကျုပ်ကို သူ့နဲ့တန်းတူညီတူလို့ သဘောထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကျတော့ ငါ့ကို ရိုသေကျချည်လား။ ဝိညာဉ်နုတ်ဘွားဘွားရဲ့ တပည့်မဟုတ်သလိုပါလား”

ဟု ပြောလေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

၁၅၀ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ကျွန်မဟာ ဆရာလောက် အစွမ်းအစမရှိသလို ပလွေ သခင်လောက်လည်း အစွမ်းအစမရှိပါဘူးရှင်”

ပလွေရှင်က ...

“မင်းမှာ တခြားအကြံရှိဦးမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောပါလို့ မင်းကို ငါပြောပြီးပါပြီ”

ရှောင်ရဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ယခုမှ ပလွေရှင်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံရသည့် အဓိက အကြောင်းရင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ယင်ကျင်းကိုဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ သိုင်းပညာအရ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်၊ အာယုဒဗ္ဗသစ်သီးရဲ့အစွမ်းကို သိုင်းလောကသားတိုင်း သိကြပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ...”

“သူ့ကို ဆေးပညာအရပ် ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်”

ပလွေရှင်က ...

“မင်းပြောတာ ကျုပ် သိပ်ပြီး နားမရှင်းဘူး”

ရှောင်ရဲက ...

“ကျွန်မ ရှင်းပြပါ့မယ်၊ သိုင်းလောကမှာ ပလွေရှင်ဟာ အစွမ်း ဆုံးဖြစ်သလို ဆေးလောကမှာ လက်ဗလာသမားတော် ပုယိုးစူးဟာ

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၅၁

အစွမ်းဆုံးဖြစ်ပါတယ်”

ပလွေရှင် ပြုံးလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲက ဆက်ပြောလိုက် သည်။

“ယင်ကျင်းရဲ့အစွမ်းအစတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ပုယိုးစူးကို ခိုင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် မမျှော်လင့်တဲ့အဖြစ်တွေနဲ့ ကြုံတွေ့နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူးရှင်”

ပလွေရှင်က တွေးတောစဉ်းစားလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲ က အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေ၏။ ယင်ကျင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပလွေ ရှင် နားလည်သဘောပေါက်သည်အထိ သူမ ရှင်းပြနိုင်ခဲ့ပြီဟု ယုံကြည် မိလေသည်။ အတော်ကလေး ကြာတော့မှ ပလွေရှင်က...

“မင်းပြောစရာ ဒါအကုန်ပဲလား”

ဟု မေးလာလေသည်။ ရှောင်ရဲက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ရုတ်တရက် ပလွေရှင်၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။

သူ၏လေသံလည်း မာကျောသွားလေသည်။

“ကောင်းပြီ ... မင်းပြောစရာကုန်ပြီဆိုရင် သွားပေတော့”

“ရှင်”

ရှောင်ရဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။ ယင်ကျင်း နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားရာမှ သူမအား မောင်းထုတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

၁၅၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“မင်းသွားနိုင်ပြီ”

ပလ္လေရှင်က ထပ်ပြောလေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ကျွန် ... ကျွန်မ”

သူမစကား ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည်။ ပလ္လေရှင်က ...

“ဘာလဲ ... ယင်ကျင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ရဲ့သဘောထားကို

မင်း သိချင်နေသေးလို့လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး”

“ရှင်”

ရှောင်ရဲ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ပလ္လေရှင်က

“မင်းကို ငါက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခိုင်းတယ်၊ မင်းက

စကားချန်ထားတယ်၊ ဒါဟာ ငါ့ကိုစော်ကားတဲ့သဘောပဲ၊ မင်းနဲ့

ဘာမှဆက်ပြောစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ မင်းကို ငါက နှင်လွှတ်

လိုက်တာပဲ၊ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါ၊ ကဲ ... သွားတော့”

ခပ်ပြတ်ပြတ် မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ဘာမှမပြောလို

တော့ဟန်ဖြင့် ချာမနဲလှည့်ကာ ကျောခိုင်းထားလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရဲ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ပလ္လေရှင်သည် အလွန်

ပါးနပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်ရဲ ခူးထောက်ချ လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ ရင်ထဲရှိတာကို မပြောဖို့လို့ မပြောဖြစ်ခဲ့တာကို

အလ္လေကျွန်မ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၅၃

တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ပလ္လေရှင်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ...

“ကျုပ်ကိုထိမ်ချန်ပြီး ဆက်ဆံတာကိုမကြိုက်ဘူး၊ ကဲ ...

ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်း”

ရှောင်ရဲက ...

“ကျွန်မသဘောက ယင်ကျင်းကိုဖမ်းဆီးပြီး သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ထဲက အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးအစွမ်းရှိတဲ့ သွေးတွေကို ထုတ်ယူပြီး လက် ဗလာသမားတော် ပုယိုးစူးကို ဆေးစီရင်ခိုင်းမယ်ဆိုရင် ...”

သူမ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။ ပလ္လေရှင်၏ အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ရှောင် ရဲဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ သူ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်နေ၏။

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ရှောင်ရဲက ထပ်ပြောလိုက်လေသည်။ ပလ္လေရှင်သည် စိတ် ဝင်စားစွာ နားထောင်နေပြီး ရှောင်ရဲ၏စကားဆုံးသွားတော့မှ ...

“အင်း ... ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စမျိုး

မကြားဖူးခဲ့ဘူး၊ မင်းအကြံ ကောင်းသားပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။ ရှောင်ရဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ပလ္လေသခင်က ကျွန်မရဲ့အကြံကို သဘောတူမှာလားရှင်”

ပလ္လေရှင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ အကျိုးအမြတ်ပေါ်

၁၅၄ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ထွန်းလာရင်ရော မင်း ဘယ်လိုစိတ်ကူးထားသလဲ”

“အကျိုးအမြတ်ကတော့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပါ။ ပလွေ သခင်လုပ်ပေးရမှာက သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးရဲ့အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ပုယိုစူးကို ခေါ်ယူပေးဖို့ပါပဲ”

“ကျုပ်က သိန်းဖုံးကို ရင်ဆိုင်ပေးရမယ်ပေါ့”

ရှောင်ရဲက ...

“ယင်ကျင်းကို ကျွန်မ တာဝန်ယူပါ့မယ်”

ပလွေရှင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းဟာ ဝိညာဉ်နုတ်ဘွားဘွားရဲ့ တပည့်ဝိသပါပေတယ်။ ကောင်းပြီလေ ... ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စကို ကျုပ် က လက်မခံဘဲနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ထိုစကားကြားလျှင် ရှောင်ရဲ ကျေနပ်သွားသည်။

ပလွေရှင်က လက်ခံလိုက်သဖြင့် သူမ၏အကြံ အောင်မြင် မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။ သူမသည် စကားချန်ပြောသည်ဟု ပလွေရှင်ရိပ်မိ ကာ ဖွင့်ပြောခိုင်းသည်။

အမှန်တကယ်လည်း သူမ စကားချန်ထားသေး၏။

ထိုစကားကိုမူ သူမ ဘယ်သောအခါမှ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ် ပါချေ။

* * *

ရှင်စင်းနီ

သာယာလှပသော တောလမ်းလေးအတိုင်း လူနှစ်ယောက် ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ သွားနေကြ၏။

နံနက်ခင်းအချိန်တွင် လေညှင်းခံကာ လမ်းလျှောက်ထွက် လာခဲ့ကြသော သူဌေးကြီးသိန်းဖုံးနှင့် လက်ဗလာသမားတော် ပုယိုစူး တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား တောလမ်းကလေးကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြ ပြီး ကျောက်တုံးကျောက်ခဲပေါများသော တောင်ပူစာလေးတစ်ခုအနီး သို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ကျောက်တုံးများပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်ကြ သည်။

သူတို့သည် နံနက်ခင်းတိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ကြပြီး သိုင်း လောကအကြောင်းနှင့် အခြားအကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုဆွေး နွေးလေ့ရှိကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ယနေ့လည်း ...

သိန်းဖုံးက စကားစလိုက်လေသည်။

၁၅၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“သိုင်းလောကအတွက် စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းတစ်ပုဒ် ထွက်ပေါ်လာပြန်ပြီ”

ပုယိုစူးက ...

“ငါးလပိုင်း ငါးရက်နေ့ ထိုက်စန်းတောင်ကိစ္စလား”

“ခင်ဗျားလည်း သိနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်သိထားတာကြာပြီ၊ သူဌေးကြီးလည်း သိနေမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လာနေတဲ့အချိန်မှာ ဘာမှဖွင့်မ ပြောလို့ ကျုပ်လည်း မပြောဘဲနေခဲ့တာ”

“ဒီနေ့တော့ ...”

“ဒီနေ့တော့ ကျုပ်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချလိုက်လို့ မနေ နိုင်ဘဲ ပြောမိတာပါ၊ နောက်နေ့တွေပြောဖို့ အချိန်မရတော့ဘူးလေ”

သိန်းဖုံးက ...

“ခင်ဗျား သွားတော့မယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်က ဂျင်စင်းနီကိုလိုချင်နေတာ၊ ကြားထဲ က ငွေထုတ်ပြီး စိုက်ဝယ်ပေးတဲ့အတွက်ရော၊ ဂျင်စင်းနီကို အသုံးချပြီး သုခချမ်းသာဆေး ဖော်စပ်နိုင်အောင် နေရာထိုင်ခင်းအကစ ဝေယျာ ဝစ္စအားလုံး လိုလေသေးမရှိစီစဉ်ပေးတဲ့အတွက်ရော ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ဗျာ”

သိန်းဖုံး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လောင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၅၇

ပုယိုစူးက ...

“ကျုပ်က ဆေးဖော်စပ်ဖို့လောက်ပဲ အာရုံထားတာပါ၊ ဖော် စပ်ပြီးတဲ့ဆေးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်အတွက် အသုံးချဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးဖူးဘူး၊ လိုအပ်နေသူ တစ်ယောက်ယောက်အတွက် ပေး လိုက်ရရင် သူတစ်ပါးအတွက် အသုံးတည့်ရင် ကျေနပ်ခဲ့တာချည်းပါ ပဲ”

သိန်းဖုံးက ...

“ခင်ဗျားရဲ့သဘောထားကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ကျုပ် က ခင်ဗျားကို ကူညီခဲ့တာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ တာပါ၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ကျုပ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီခဲ့တာပါ၊ သုခချမ်းသာဆေးကို ကျုပ်အလိုမရှိပါဘူး”

ပုယိုစူးက ...

“ခင်ဗျားရဲ့သဘောထားကိုလည်း ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကူညီနိုင်လိမ့် မယ် ထင်ပါတယ်”

သိန်းဖုံးက ...

“ဒါဟာ ကျေနပ်စရာအကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ”

သူတို့သည် ကိုယ်ကျိုးမဖက်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ သူ တစ်ပါးအတွက် အသက်ရှင်နေကြသူများ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ပုယိုစူးက ...

၁၅၈ * ကဏ္ဍသီလဝင်ကြွယ်

“ငါးလပိုင်း ငါးရက်နေအချိန်ဟာ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာပြီး အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေဟာ ထိုက်စန်းတောင်မှာ စုဝေးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ”

စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။ သိန်းဖုံးက ...

“အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေကလည်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေကြပါဘူး၊ ထိုက်စန်းတောင်မှာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေ စုရုံးပြီး သိုင်းလောကကို မကောင်းကြံဖို့ ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း ချေမှုန်းပစ်ဖို့ တာစုနေပါပြီ”

ပုယိုစူးက ...

“သံသရာတစ်ပတ် လည်ပတ်လာတာပဲပေါ့၊ ဒီကိစ္စကို ပလ္လေရှင်က မီးမွှေးခဲ့တာပဲ”

“သိုင်းလောကကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ သူပဲရှိတော့တာ”

“ခင်ဗျားက သိုင်းလောကထဲ ဆင်းသွားဦးမှာလား”

သိန်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သွားဖို့ လိုလာပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေဗျာ”

ပုယိုစူးက ဆုတောင်းပေးလိုက်လေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က မူ ထိုက်စန်းတောင် သူသွားမည်မပြောချေ။

ပုယိုစူးသည် ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်လျှင် တစ်ဖက်ကမ်း ခပ်တော်သူ ဖြစ်လေသည်။

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒုတိယပိုင်း) * ၁၅၉

သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်လျှင်ကား နကန်းတစ်လုံး နားမလည်သူ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သိန်းဖုံးက ...

“ကျုပ်တို့ မခွဲခွာခင် ခင်ဗျားကို အရက်တစ်ခွက်လောက် တော့ တိုက်ချင်သေးတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ပုယိုစူးက သဘောတူလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိုင်ရာမှ ထ၊ လိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် သူဌေးကြီးသိန်းဖုံး၏ အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

မကြာပါချေ ...။

သိန်းဖုံး၏ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော အဆောက်အအုံကြီးရှေ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

သူတို့ အရက်မသောက်နိုင်ကြတော့ပါ။

အဆောက်အအုံရှေ့၌ လဲကျသေဆုံးနေကြသူများအား တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

သိန်းဖုံးက လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေသည်။ ပုယိုစူးလည်း လိုက်သွားသည်။

လှေကားထစ်များပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ဧည့်ခန်းမအတွင်း၌

၁၆၀ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

လည်းကောင်း၊ စင်္ကြံလမ်းများပေါ်၌လည်းကောင်း လဲကျသေဆုံးနေကြသူများကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူများမှာ သိန်းဖုံး၏တပည့်များနှင့် အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူဌေးကြီး သိန်းဖုံး၏အိမ်ဂေဟာ၌ ခိုတင်းနေထိုင်သူများကား တစ်ယောက်မကျန် အသတ်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

မည်သူ၏လက်ချက်ဖြစ်ပါသနည်း။

သိန်းဖုံးက စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သောအခါ သေဆုံးနေကြသူများ၏နာခေါင်းနှစ်ပေါက်၊ နားနှစ်ဖက်မှ သွေးများ ယိုစီးကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အခြားဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မရှိပါ။

ထိုကဲ့သို့သော သေဆုံးမှုမျိုးကို သိန်းဖုံး တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ မည်သူ့လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

“ပလ္လေရှင်”

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အရှေ့ကျွန်းသခင် ပလ္လေရှင်၏ပလ္လေအသံလှိုင်းသည် အာရုံကြောများကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီး အသက်နုတ်ယူနိုင်သည့်အစွမ်းသတ္တိ ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် ...

အပြင်ဘက်မှ သာယာငြိမ်ညောင်းသော ပလ္လေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အလ္လေကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၆၁

‘တောက်’

သိန်းဖုံး ခံပြင်းစွာ တက်ခေါက်လိုက်ပြီး အဆောက်အအုံအပြင်ဘက်သို့ ပြန်လည်ပြေးထွက်သွားလိုက်လေတော့သည်။

*

ပလ္လေရှင် ...။

အဆောက်အအုံအပြင်ဘက် မြေကွက်လပ်တွင် ပလ္လေရှင် ရှိနေ၏။

သိန်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပုယိုစူးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ပုယိုစူးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

သူက သိုင်းပညာမတတ်သဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်နိုင်မည် မဟုတ်သလို သိန်းဖုံးအား ကူညီနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

သိန်းဖုံးကလည်း ပုယိုစူး၏အကူအညီ ရရှိထက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဖို့ကို လိုလားလေသည်။

ပလ္လေရှင်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ ပြန်တွေ့ကြပြီနော်”

သိန်းဖုံးက ...

“ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား ရှောင်ထွက်သွားလို့ မရနိုင်တော့ဘူး”

၁၆၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“စိတ်ချ ... မင်းအလှည့်ပဲဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ပလ္လေရှင်သည် တစ်ချက်အော်ငေါက်လိုက်ပြီး ပလ္လေ့ကို ငွေ
ယမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏ပလ္လေသံသည် အခြားသူများအား ဒုက္ခပေးနိုင်မည်ဖြစ်
သော်လည်း သိန်းဖုံးကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး အတွင်းအားကောင်းသူ
တစ်ယောက်အား ဒုက္ခပေးနိုင်မည်မဟုတ်ဟု နားလည်ထား၏။

သိန်းဖုံးအား ပလ္လေသံဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် သူလည်း အ
တွင်းအားယုတ်လျော့သွားမည်ကို မလိုလားပါ။

ထို့ကြောင့် ပလ္လေသိုင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သိန်းဖုံးကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေ
တော့သည်။

*

ငွေပလ္လေ၊ ရွှေပလ္လေနှင့် ရှောင်ရဲတို့သည် မြေကွက်လပ်တစ်
ဖက်ရှိ သစ်ပင်များကြားမှ တိုက်ပွဲကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ကြေးပလ္လေကား ယင်ကျင်း၏လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရခဲ့
သည့်အပြင် ပလ္လေရှင်က ချမ်းသာမပေးဘဲ သေဒဏ်အပြစ်ပေးလိုက်ပြီ

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၆၃

ဖြစ်၍ လိုက်ပါလာနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

သိန်းဖုံးနှင့်ပလ္လေရှင်တို့ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြသည်
ကိုကြည့်ရင်း ရှောင်ရဲက ...

“ဒါဟာ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သိန်းဖုံးကို
သုတ်သင်ပစ်နိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ပလ္လေရှင်ကို
သွားပြီး ကူညီလိုက်ပါ။ ကျုပ်က လက်ဗလာသမားတော် ထွက်ပြေး
လို့မရအောင် တာဝန်ယူမယ်”

ဟုပြောကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ရွှေပလ္လေနှင့်ငွေပလ္လေတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ရှောင်ရဲ၏စကား မှန်သည်ဟုလည်း ယူဆလိုက်ကြ
၏။

“ဆရာသခင်နဲ့အတူ တို့လည်း ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြတာ
ပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

နှစ်ယောက်သား ရွှေပလ္လေ၊ ငွေပလ္လေများ ဆွဲကိုင်ပြီး တိုက်
ပွဲအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားကြလေတော့သည်။

*

၁၆၄ * တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

တိုက်ပွဲကား ကြောက်စမန်းလိလိ ပြင်းထန်နေပါသည်။
သိန်းဖုံးနှင့်ပလ္လေရှင်တို့ အကြိတ်အနယ်တိုက်ခိုက်နေကြ၏။
တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပလ္လေရှင်က အသာစီးရလာသော်လည်း

အနိုင်ရဖို့မူ မလွယ်လှချေ။

သုံးရက် သုံးညယှဉ်ဖြိုင်မှသာလျှင် သိန်းဖုံးကို အနိုင်ရမည်ဟု
နားလည်ထား၏။ ထိုစဉ် ...

‘ဟား’

ရွှေပလ္လေ၊ ငွေပလ္လေက တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာကြ
လေသည်။

သူတို့သည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများဖြစ်ကြသလို သူတို့
၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ထိရောက်ပြင်းထန်လှ၏။

ရွှေပလ္လေ၊ ငွေပလ္လေတို့ ပါဝင်လာကြသဖြင့် သိန်းဖုံး အခက်
ကြုံသွားလေသည်။ အပြင်းအထန်ခုခံနေသည့်ကြားမှ လျှပ်တစ်ပြက်
ထိုးသွင်းလိုက်သော ပလ္လေရှင်၏ပလ္လေကို မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ ...

“အား”

ရှုံးရှာအော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

*

အလ္လေရှင်မှ ပလ္လေရှင် (ဒုတိယအပိုင်း) * ၁၆၅

သိန်းဖုံးမှာ မြေပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးလဲကျကာ အသက်
ပျောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

‘ဟား .. ဟား .. ဟား’

ပလ္လေရှင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“သိန်းဖုံး ... မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

ဟုလည်း ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

ရွှေပလ္လေနှင့်ငွေပလ္လေ တို့သည် ပလ္လေရှင်အား ကူညီနိုင်ခဲ့ကြ
သဖြင့် ကျေနပ်နေကြလေသည်။

ပလ္လေရှင်သည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် ...

“ရွှေပလ္လေနှင့်ငွေပလ္လေ ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဝင်ပြီးကူညီ
လိုက်လို့ ငါက သိန်းဖုံးကို လွယ်လွယ်နဲ့ သုတ်သင်နိုင်ခဲ့တာပဲ၊ မင်းတို့
တော်ကြပါပေတယ်”

ဟု ရွှေပလ္လေတို့အား ချီးကျူးလိုက်လေသည်။ ရွှေပလ္လေတို့
၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားကြ၏။

သို့သော် ... ပလ္လေရှင် ဆက်ပြောလိုက်သည့်စကားကို ကြား
လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားကာ
စိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ပလ္လေရှင်က...

“ဒါပေမဲ့ ... ငါ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ သိန်းဖုံးကို အနိုင်မယူ
နိုင်ဘူး၊ တပည့်နှစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို ရယူရတယ်လို့များအံ့”

၁၆၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

များက သိသွားကြရင် ထိုက်စန်းတောင်ကို ဘယ်သူကမှ လာကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရွှေပလွေနှင့်ငွေပလွေတို့ ချက်ချင်း ဒူးထောက်လိုက်ကြလေသည်။ ပလွေရှင်က ...

“မင်းတို့ကို ဝင်ကူညီဖို့ ငါက အမိန့်ပေးခဲ့လို့လား၊ ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထင်ရာလုပ်တဲ့အတွက် မင်းတို့မှာ အပြစ်ရှိနေပြီ ဒီတော့” စကားဆုံးလျှင် လက်ထဲမှ ပလွေကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ခွပ် .. ခွပ်’

အသံခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရွှေပလွေနှင့် ငွေပလွေတို့သည် ရှောင်တိမ်းဖို့ အချိန်မရလိုက်ကြပါချေ။ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာခြင်းခံရကာ အသတ်ခံလိုက်ကြရလေတော့သည်။

*

ပလွေရှင် ပြုံးလိုက်သည်။

ရွှေပလွေ၊ ငွေပလွေတို့သည် သူ့အတွက် အားကိုးအားထား ပြုခဲ့ရသော်လည်း အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးစွမ်းအားကို ရရှိလိုက်လျှင် မည်

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၆၇

သူ့ကိုမှ အားထားစရာမလိုတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် အမှုမထားဘဲ ရှင်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပလွေရှင်သည် ရှောင်ရဲကို ရှာဖွေလိုက်၏။ ရှောင်ရဲ မရှိတော့ပါ။ လက်ဗလာသမားတော် ပုယိုစူးသည်လည်း မရှိတော့ပါ။

ပလွေရှင်၏အပြုံးရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွား လေတော့သည်။

***

အာယုသုခသေး

တောအုပ်ထဲ၌ သစ်လုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိသည်။ ထင်းခုတ်သမား တစ်ယောက်၏အိမ် ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရဲက ထိုသစ်လုံးအိမ်ကလေးကို သဘောကျသွား သောအခါ ထင်းခုတ်သမားသည် အသက်ပျောက်ကာ ထင်းပုံ အောက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ယခု ... သစ်လုံးအိမ်ကလေးသည် ရှောင်ရဲပိုင်ဆိုင်သော အိမ် ကလေး ဖြစ်သွားချေပြီ။

ရှောင်ရဲသည် ပလွေရှင်အား ယင်ကျင်းအကြောင်းကို အလုံး ခုံ ပြောပြခဲ့သည်။

လက်ဗလာသမားတော် ပုယိုစူးအား သူမက လက်ရဖမ်းပြီး ပလွေရှင်အား ထားရစ်၍ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းမည့် သူ၏အကြံကိုမူ ပြောမပြခဲ့ချေ။

သူမ ကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်လာ နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းခုတ်သမားတစ်ယောက်တည်းသာ နေထိုင်သော သစ်လုံးအိမ်ကလေး၌ ယခုတော့ လူစည်ကားနေပြီဖြစ်သည်။

ရှောင်ရဲ မှင်စာလေး၊ ယင်ကျင်းတို့အပြင် လက်ဗလာသမား တော် ပုယိုစူးလည်း ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရဲက ပုယိုစူးအား ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံလေသည်။ ပြီးလျှင် ...

“ရှင်ဟာ ထူးဆန်းတဲ့သမားတော်ဆိုတော့ ထူးဆန်းတဲ့ ရော ဂါတစ်ခုအကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောပြချင်တယ်”

ဟု စကားစလိုက်လေသည်။

ပုယိုစူးသည် သူ့အား အဘယ်ကြောင့် ဖမ်းဆီးလာခဲ့သည် ကို မမေးပါ။ အချိန်တန်လျှင် သိရမည်ဟု နားလည်ထားလေသည်။ ရှောင်ရဲ၏စကားကြားလျှင် သူက အဖမ်းခံနေရသည့်အဖြစ်ကိုပင် မေ့သွားပြီး ...

“ထူးဆန်းတဲ့ရောဂါ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုရောဂါမျိုးလဲ ပြော စမ်းပါဦးဗျ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ရှောင်ရဲက ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရောဂါကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အင်အားကြီးတွေဖြစ်ပေါ်နေ တယ်”

“ဪ”

“ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးမှ မမှုဘူး၊ ဘယ်လောက်ပဲ တိုက်ခိုက်
သည်ဖြစ်စေ မမှုဘူး၊ ညဘက်ရောက်ရင် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်းဖန့်ဖန့်
အလင်းရောင်တွေ ထွက်လာတတ်တယ်”

“ဟင်”

ပုယိုးစူး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုဝေဒနာရှင်မျိုးကို ကျုပ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်မိလေသည်။

ရှောင်ရဲက ယင်ကျင်းအ ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ပုယိုးစူးသည် စိတ်ဝင်စားမှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ...

“အဲဒီလူငယ်လေး ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရဲက ...

“ရှိတယ်”

“ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်”

“စိတ်ချ ... တွေ့ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မခိုင်းတာ ရှင်လုပ်ပေးရ

မယ်”

ပုယိုးစူးက ...

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ရှောင်ရဲက သူမ၏အကြံကို ပြောပြလိုက်လျှင် ပုယိုးစူးပါး

စပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

*

ယင်ကျင်းမှာ မှင်စာလေး၏အသက်ကို ငဲ့ကွက်ထောက်
ထားကာ ရှောင်ရဲအား အညံ့ခံခဲ့ရသဖြင့် ရှောင်ရဲ၏အကျဉ်းသား ဖြစ်
သွားလေသည်။

ရှောင်ရဲသည် ယင်ကျင်းနှင့် မှင်စာလေးတို့အား လူချင်းခွဲ
ကာ ချုပ်နှောင်ထားလိုက်လေသည်။ ပုယိုးစူးအား ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သော
အခါ ယင်ကျင်းနှင့်တွေ့ဆုံပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့တွေ့ဆုံရချိန်မှာ ညဘက်ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ယင်ကျင်း
၏ထူးခြားမှုကို လက်တွေ့ကျကျ တွေ့မြင်ရတော့သည်။

ရှောင်ရဲက ပုယိုးစူးအား အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားသည်။
တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ အခန်းတွင်း၌ မှောင်မည်းနေသည်။ သို့သော်
... သေသေချာချာကြည့်လိုက်သော အခါ မီးထွန်းမထားသော်လည်း

စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်များ ထွက် ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုစိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်များသည် ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှ
ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်ကြား၌ သွေးဆုတ်
နေသောမျက်နှာဖြင့် ရှိနေ၏။ ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဝါ
ရင့်သမားတော်ဖြစ်သော ပုယိုးစူးသည်ပင်လျှင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
သွားလေသည်။ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျားပြောတာ သူလား”

ဟု ရှောင်ရဲအား မေးလိုက်၏။ ရှောင်ရဲက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ... ကျွန်မခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေတော့”

ပုယိုးစူးက ...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ကိစ္စက ပြီးစလွယ်လုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမျိုး

မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သတိထားပါဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ကြုံတွေ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်နေကျအလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မှားယွင်းသွားရင် မကောင်းဘူး၊ သေသေချာချာစစ်ဆေးပြီးမှဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ပြောလို့ ရမယ်”

ရှောင်ရဲ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး ...

“ကျွန်မခိုင်းသလို လုပ်မပေးရင် ရှင် အသက်ရှင်လျက် ဒီအိမ်ထဲက ထွက်သွားလို့ရမယ်မထင်နဲ့”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။ ပုယိုးစူးက ...

“ကျုပ်က လုပ်မပေးဘူးလို့ ပြောတာလား၊ စစ်ဆေးကြည့်ခွင့် တောင်းတာလား၊ ခင်ဗျားက အတင်းခြိမ်းခြောက်နေမယ်ဆိုရင် အကျိုးမဲ့ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု မကြောက်မရွံ့ပြောတော့မှ ရှောင်ရဲက အလျှော့ပေးလိုက်လေတော့သည်။

“ကောင်းပြီ ... ရှင့်သဘောပဲ”

ပုယိုးစူးမှာ ကြောက်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သူ

အား အကျပ်ကိုင်ပြီး ခိုင်းစေသည်ကို မနှစ်မြို့ပါ။

ယင်ကျင်း၏ ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်ကို အကြောင်းရင်းရှာဖွေလိုခြင်းကြောင့်သာလျှင် အထိုက်အလျောက် ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ်လျှင် ရှောင်ရဲက မည်သို့ပင် ခြိမ်းခြောက်စေကာမူ တုတ်တုတ်မျှ လှုပ်မည်မဟုတ်ပါချေ။

ပုယိုးစူးသည် ရှောင်ရဲအား ခပ်တည်တည်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်က လူနာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးတဲ့အခါ ကျုပ်အနားမှာ ဘယ်သူမှရှိနေတာကို မကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အပြင်ကပဲ စောင့်နေပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ရှောင်ရဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူမ အလျှော့ပေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“ကောင်းပြီ ... ရီတီးယားတားလုပ်ရင် သေဖို့သာပြင်”

ဟုငေါက်ကာ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်သွားပြီး တံခါးကို ပုန်းခနဲမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

*

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

၁၇၄ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရှောင်ရဲသည် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန်လျှောက်နေရာမှ ခြေလှမ်းရပ်ကာ ယင်ကျင်းအား ဖမ်းဆီးထား သည့်အခန်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ယင်ကျင်းနှင့် ပုယိုးစူးတို့အသံကို မကြားရပါ။ ရှောင်ရဲ ဂနာ မငြိမ်ဖြစ်လာသည်။

“သူတို့ ထွက်ပြေးသွားပြီလား၊ အို ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အခန်းက လုံခြုံမှုရှိနေတာပဲ၊ မှင်စာလေးကလည်း ငါ့လက်ထဲမှာ ရှိ နေတာဆိုတော့ ယင်ကျင်း မပြေးရဲပါဘူး”

သူမ တွေးနေစဉ်မှာပင် ...

‘ဒေါက် .. ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ သည်။ ရှောင်ရဲ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ပုယိုးစူးက လှမ်းထွက်လာပြီး ...

“ကျုပ် စစ်ဆေးပြီးပြီ ... မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လို့ရနိုင် တယ်”

ဟု ပြောလာလေသည်။ ရှောင်ရဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဖြင့် ခုချက်ချင်းလုပ်ပေတော့”

“စိတ်ချ ... ကျုပ်အတွက် ဆေးပညာတစ်ရပ်ကို စမ်းသပ်ရ တဲ့သဘော ဖြစ်နေလို့ သဘောတူလိုက်တာ၊ ယင်ကျင်းတောင်းဆို

တာ တစ်ခုကိုတော့ မင်း လိုက်လျောလိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

ရှောင်ရဲ မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ...

“သူက ဘာကို တောင်းဆိုလို့လဲ”

“မှင်စာလေးကို အရင်ဆုံး ဆေးကုပေးရမယ်လို့ ပြော တယ်”

ရှောင်ရဲက ...

“သူ့ရဲ့ သွေးနဲ့ ဆေးဖော်မယ်ဆိုတာရော သူ သိသွားပြီလား”

ပုယိုးစူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး ... ကျုပ်မပြောဘူး၊ သူ့ကိုလည်း ဆေးကုပေး မယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ ဒါမှ သူ့ရဲ့ သွေးကို ဖောက်ယူလို့ရမှာ”

ရှောင်ရဲက ပုယိုးစူးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပုယိုးစူးသည် တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ရှိနေ၏။ ဆေးပညာမှလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

ပုယိုးစူးသည် ရွှေမမက်၊ ငွေမမက်။ ဆေးကုနေရလျှင် သို့မ ဟုတ် ဆေးဖော်စပ်နေရလျှင် ကျေနပ်နေသည်ဟု သတင်းကြီးရလေ သည်။ ရှောင်ရဲ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ရဲ့ ဘဝမှာ သွေးကိုဖောက်ထုတ်ပြီး ဆေးဖော်တာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ရှင့်အတွက် ပညာတစ်မျိုးတိုးလာပြီ၊ ကျွန်မကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ပုယိုးစူးက ...

၁၇၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ် သဘောတူလိုက်တာပေါ့၊ ကဲ ... အချိန်ဖြုန်းနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ မှင်စာလေးကို ခေါ်လိုက်ပါ”

ရှောင်ရဲ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ...

“မှင်စာလေး ဒဏ်ရာတွေရထားတယ်၊ အဆိပ်လည်း မိထားတယ်၊ ကျွန်မက သူ့ကို မေ့ဆေးနဲ့ဖမ်းလိုက်တဲ့အပြင် ထွက်မပြေးနိုင်အောင် သွေးကြောတွေကို ဖျက်ဆီးထားလိုက်တာ၊ လူစဉ်မမီတော့ဘူး၊ သေမလို့ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကိုသာ ယင်ကျင်းသိသွားရင် မလွယ်ဘူး”

ဟု အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလေသည်။ ပုယိုးစူးက ...

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မှင်စာလေးဟာ အဓိကမကျဘူးလေ၊ ယင်ကျင်းရဲ့ရှေ့မှာ ကျုပ်က ဟန်ဆောင်ပြီး ဆေးကုပေးလိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် သူယုံကြည်သွားမှာပဲ၊ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုလည်း ဆေးကုပေးမယ်ဆိုပြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

ရှောင်ရဲ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ကျွန်မကို ကူညီတဲ့အတွက် ရှင် အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်ပြီဆိုရင် ရှင်လည်း ကြိုက်ရာလုပ်နိုင်ပြီလို့ မှတ်ပါ”

သူမသည် မှင်စာလေးအား ချုပ်နှောင်ထားရာမှသွား၍ ခေါ်လာ၏။ နဂိုကပင် လူစဉ်မမီသော မှင်စာလေးမှာ ရှောင်ရဲ၏လက်ချက်

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၇၇

ကြောင့် မျော့မျော့သာ ရှိတော့သည်။ မတ်တတ်ပင် မရပ်နိုင်ဘဲ ပျော့ခွေနေသဖြင့် ပွေ့ချိုလာရ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်ကာ အပြင်းဖျားနေပြီး သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။ သူ၏သွေးကြောများသာမက အရိုးများပင် အချိုးဖွဲ့ခံထားရကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

ပုယိုးစူးသည် မှင်စာလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်က အခန်းထဲကို အရင်ပြန်ဝင်သွားမယ်၊ ပြီးမှ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ပြောကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ ရှောင်ရဲက မှင်စာလေးအား ပွေ့ချိုထားရင်း ပုယိုးစူး လှမ်းခေါ်မည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်လေတော့သည်။

*

ပုယိုးစူးက အခန်းတံခါးပိတ်ထားလိုက်သည်။ ယင်ကျင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ...

“မှင်စာလေး အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ သူ့ကို အချိန်မီဆေးကုပေးနိုင်ရင် သေသွားလိမ့်မယ်၊ သုံးရက်တောင် ခံတော့မှ မဟုတ်ဘူး”

ဟု အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ပုယိုစူးသည် ယင်ကျင်း၏ ထူးဆန်းသောအခြေအနေကြောင့် စိတ်ဝင်သွားလေသည်။ အခန်းတွင်း၌ နှစ်ယောက်ထဲရှိခိုက်အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းခဲ့၏။

ယင်ကျင်းကလည်း ပုယိုစူးမှာ လက်ဗလာသမားတော်ဖြစ်ကြောင်း သိရလျှင် သူနှင့်မှင်စာလေးတို့၏ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ... မကောင်းမှု ရွံမုန်းသော ပုယိုစူးက ယင်ကျင်းတို့အား ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ရှောင်ရဲ မရိပ်မိလိုက်ချေ။

ယင်ကျင်းသည် ပုယိုစူး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရလျှင် ...

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဟင်”

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။ ပုယိုစူးက ...

“ရှူး ... တိုးတိုး၊ ငါက ရှောင်ရဲကို နားသွင်းထားပြီးပြီ၊ သူက

ငါ့ကိုယုံကြည်သွားတာ မင်းတို့ကံကောင်းတာပဲ”

ယင်ကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် မှင်စာလေးကို ဆေးကုပေးနိုင်တော့မှာပေါ့နော်”

ပုယိုစူး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ယင်ကျင်း ... မင်းကို ငါပြောမယ်၊ သေသေချာချာ နား

ထောင်ပါ”

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါခင်ဗျာ”

ပုယိုစူးက ...

“မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ သာမန်အခြေအနေမဟုတ်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတာဟာ အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးကို စားသုံးခဲ့တာရယ်၊ ရှမ်းကျုံးရဲ့ ဖြေဆေးမရှိတဲ့ အဆိပ်အပဲထိမှန်ခဲ့တာရယ်၊ ဒါတွေ ပေါင်းဆုံမိလို့ပဲ”

ယင်ကျင်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်လေသည်။

သူက ခွန်အား အဆမတန်သန်စွမ်းနေသည်မှာ သဘာဝကျစရာမဟုတ်ဘဲ ရောဂါတစ်ခုစွဲကပ်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ခံစားနေရလေသည်။ ပုယိုစူးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အစွမ်းထက်ပါစေ ... သစ်ပင်သစ်သီးတွေရဲ့ ‘မူလရက္ခဏာ’ ဟာ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြင်းထန်တဲ့အဆိပ်ကြောင့် မူလရက္ခဏာရဲ့ သဘောဟာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပဲ၊ ဥပမာပြောရရင် စိမ်းလန်းနေတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရေခဲခဲနဲ့ လောင်းကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ ချက်ချင်းညှိုးနွမ်းသွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

ယင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ပုယ့်စူးက ...

“ရှမ်းကျုံးရဲ့အဆိပ်နဲ့ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးရဲ့ မူလရက္ခဏာတော် ပေါင်းဆုံမိတဲ့အခါမှာ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးရဲ့ မူလဇာတ်တချို့ဟာ ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်။ ပျက်စီးသွားတဲ့ ဓာတ်တွေဟာ သွေးကြောတွေ အတိုင်း သွေးနဲ့အတူ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ လှည့်ပတ်သွားပြီး အရေပြားက မွေးညင်းပေါက်တွေဆီကို ရောက်သွားမယ်”

သူက ဤနေရာတွင် စကားဖြတ်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ယင်ကျင်း ... မင်းဟာ မှိုတစ်မျိုးကို တွေ့ဖူးသလား။ တချို့ သစ်ပင်တွေ၊ သစ်ကိုင်းတွေမှာ ရှိတတ်တယ်။ မျက်စိနဲ့ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ဖို့ခက်တဲ့ မှိုကလေးတွေပေါင်း၊ မှိုပွင့်ပေါင်း ရာထောင်ချီပြီး ပေါင်းလိုက် မယ်ဆိုရင်တောင် နှမ်းတစ်စေ့လောက်အရွယ်ရှိလာဖို့ မလွယ်ဘူး။ အဲဒီမှိုကို မတော်တဆလက်နဲ့ သွားကိုင်မိရင် သစ်ပင်မှာ ပြာလဲ့လဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် စိမ်းဖန်ဖန် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာတတ်တယ်။ ကိုင်မိတဲ့ လက်ကိုပြန်ကြည့်ဦး ... အလင်းရောင်လေးတွေ ထွက်နေတာ တွေ့ရမယ်။ စီးစုန်းဓာတ်ပါတဲ့ မှိုတစ်မျိုးပေါ့”

ယင်ကျင်းမှာ ပုယ့်စူးပြောသည့် မှိုမျိုးကို တွေ့ဖူးသလိုလို ရှိသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ ပုယ့်စူးက ...

“အဲဒီမှိုတွေဟာ နေ့ဘက်မှာ မထူးခြားပေမယ့် ညဘက် ရောက်ရင် အလင်းရောင်ထွက်တာတွေ့ရမယ်။ မင်းရဲ့အဖြစ်က ဒီလိုပဲ”

ယင်ကျင်းက ...

“ကျွန်တော်က ...”

ပုယ့်စူး ပြုံးလိုက်သည်။

“လူ့ခန္ဓာကိုယ် အရေပြားပေါ်မှာ ပေါက်တတ်တဲ့ ညှင်းတို့ တင်းတိပ်တို့ကို မင်း မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ အရေပြား မှိုစွဲရောဂါလို့ ငါလေ့လာခဲ့ဖူးတဲ့ ဆေးကျမ်းတွေမှာ ဖော်ပြထားတယ်။ ပျက်စီးနေလို့ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက လက်မခံဘဲ စွန့်ထုတ်လိုက်တဲ့ အဆိပ်နဲ့ ပေါင်းစပ်နေတဲ့ အာယုဒိဗ္ဗသစ်သီးရဲ့ မူလရုပ်ဓာတ်ပျက် တွေဟာ မွေးညင်းပေါက်တွေက ထွက်လာပြီး အရေပြားမှာ မှိုစွဲသ လိုဖြစ်သွားတာကြောင့် ညဘက်ရောက်ရင် မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က စိမ်း ဖန်ဖန်အလင်းရောင်တွေ ထွက်ပေါ်လာတာပဲ”

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အဖြစ်မှန်ကို ယခုမှ နား လည်သွားလေတော့သည်။ ပုယ့်စူးက ...

“မင်း ကံကောင်းသွားတယ်။ ရောဂါဝေဒနာအပေါင်းကို နှိမ်နင်းတဲ့ ‘ဂျင်စင်းနီ’ ကို ကျုပ်က ရရှိခဲ့လို့ ဆေးဖော်စပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီဆေးကို သောက်လိုက်ရင် မင်းရဲ့ဝေဒနာတွေ အားလုံးပျောက် သွားပြီး လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ယင်ကျင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဦးရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်လေသည်။ ပုယ့်စူးက ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... ကျုပ်ရဲ့ဆေးကို သောက်ပြီးတာနဲ့ အလင်းရောင်ထွက်ပေါ်နေတာမျိုး ပျောက်သွားမယ့်အပြင် မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ အင်အားတွေလည်း ပျောက် ကွယ်သွားလိမ့်မယ်၊ မင်းဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်ဘဝကို ပြန် ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီအချက်ကို မင်းစဉ်းစားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ယင်ကျင်း ငိုသွားလေသည်။ သူက ထူးဆန်းသောဘဝဖြင့် ဆက်လက်နေထိုင်သွားမည်လော။ သို့မဟုတ် သာမန်မြင်းလှည်း သမားလေးဘဝသို့ ပြန်သွားမည်လော။ ပုယိုးစူးက ...

“မင်း ဆေးမကုဘဲနေလည်း ထူးဆန်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေတာကလွဲပြီး ဘာမှထိခိုက်စရာမရှိဘူး၊ အသက်အန္တရာယ် လည်း မရှိဘူး၊ တခြား ဘာရောဂါဝေဒနာမှ ရစရာလည်း မရှိဘူး၊ ရောဂါဝေဒနာတွေကို မမှုတဲ့လူတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဆေးသောက်ပြီးရင်တော့ သာမန်လူတစ်ယောက်ပဲပေါ့”

ယင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားဘဝကို နှစ်သက် ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ဘဝနဲ့ နေသွားတာက အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ”

ဟု သူ၏သဘောထားကို ပြောပြလိုက်လေသည်။ ပုယိုးစူး

က ...

“ဒါဖြင့် မင်းက သုခချမ်းသာဆေးကို သောက်မယ်ပေါ့

ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ထိုစဉ် ...

“မှင်စာလေးကို ခေါ်လာရတော့မလား”

အပြင်ဘက်မှ ရှောင်ရဲ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ပုယိုးစူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သူ၏စကားအဆုံးတွင် ကျွဲခနဲ မြည်ကာ တံခါးပွင့်သွားပြီး ရှောင်ရဲက လှမ်းဝင်လာလေတော့သည်။

မှင်စာလေး၏အခြေအနေမှာ အတော်ဆိုးရွားနေ၏။ သုံး ရက်မျှသာ အသက်ရှင်နိုင်တော့မည်ဟူသော ပုယိုးစူး၏စကားကို ပြန် လည်ကြားယောင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဦးရယ် ... ဘာမှင်စာလေးကို အရင်ဆေးကုပေးပါ”

ဟု ယင်ကျင်းက ပုယိုးစူးအား တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ပုယိုးစူးက ...

“ငါ့ရဲ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဂျင်စင်းနီကို တစ်ကြိမ်မရခဲ့

တယ်၊ သုခချမ်းသာဆေးလုံးလည်း တစ်လုံးပဲ ဖော်စပ်နိုင်ခဲ့တယ်၊
ဆေးတစ်လုံးဆိုတော့ တစ်ကြိမ် တစ်ယောက်စာပဲပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။

သူ၏စကားကို ရှောင်ရဲက ကောင်းစွာနားရှင်းမည် မဟုတ်
ပါ။ ယင်ကျင်းက ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်လိုက်လေ
သည်။

မှင်စာလေးအား ကုသပေးရလျှင် သူ့အား ကုသပေးနိုင်
တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးတစ်လုံး
တည်းသာ ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်း ဝိုင်သွားလေတော့ သည်။ ထိုစဉ် ...

“သမားတော်ကြီး ... မှင်စာလေးကို ဆေးကုပေးလိုက်ပါ”

ရှောင်ရဲက ပြောလာလေသည်။ သူမသည် ယင်ကျင်းအား
ပြုံးပြရင်း ...

“ငါ့စကားကို နားထောင်မယ် မဟုတ်လား၊ မှင်စာလေးကို
ဆေးကုပေးမယ်လေ”

ဟု လှမ်းပြောလေသည်။ ယင်ကျင်းက ပုယိုးစူးအား ကြည့်
လိုက်၏။ ပုယိုးစူးသည် သူ၏အဆုံးအဖြတ်အား စောင့်မျှော်နေ
ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ယင်ကျင်း တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ...

“ဘာမှင်စာလေးကို ဆေးကုပေးလိုက်ပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပုယိုးစူးက သုခချမ်းသာဆေးလုံးအား မှင်စာလေးကို တိုက်
ကျွေးလိုက်လေတော့သည်။

ယင်ကျင်းသည် ထူးခြားသော စွမ်းအင်ပိုင်ရှင်အဖြစ် တစ်
သက်လုံး ရပ်တည်သွားရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သာမန်လူတစ်ယောက်
ဘဝကို ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်ရရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ယင်ကျင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပါတော့သည်။ သူ၏ဘဝလမ်းကို
သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်လိုက်သည်မဟုတ်ပါလား။ သူ့အသက်ကို တစ်
ကြိမ်ကယ်ခဲ့ဖူးပြီး သူ့အား သွန်သင်ဆုံးမ လမ်းပြခဲ့သော မှင်စာလေး
၏ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ကျင်း၏အကြောင်းကို ပုယိုးစူးနှင့် မှင်စာလေးတို့မှလွဲပြီး
မည်သူမျှ သိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။ ရှောင်ရဲက ...

“မှင်စာလေးကိုတော့ ဆေးတိုက်ပြီးပြီ၊ ယင်ကျင်းတို့ကို
ဆေးတိုက်လိုက်ပါဦးရှင်”

ဟု ပုယိုးစူးအား ပြောလိုက်လေသည်။ ပုယိုးစူးက ...

“သူ့ကို ဆေးကုဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ သွေးဖောက်ပြီးစစ်

၁၈၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဆေးကြည့်ရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် ပုလင်းတစ်လုံးနဲ့ ဓားတစ်ချောင်း သွားယူခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ယင်ကျင်းအား သွေးဖောက်ထုတ် တော့မည် ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ရှောင်ရအား မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ် ပြလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရုံ သဘောကျသွားသည်။

“ရမယ် ... ရမယ်”

သူမသည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွား၏။ ထိုအခါ

“ကျုပ်မှားသွားတယ်လို့ မင်းထင်သလား”

ပုယ့်စူးက ယင်ကျင်းကို မေးလိုက်သည်။ ယင်ကျင်းက ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။ ပုယ့်စူးက ...

“မင်းကို ဆေးတိုက်လိုက်ရင် အရင်ဆုံး မှင်စာလေး သေ သွားမယ်၊ သူ့ကို ဆေးကုပေးနိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ နောက်တော့ မင်း ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမယ်၊ ကဲ ... ရှောင်ရုံကို ဘယ် လိုသဘောထားမလဲ၊ သူကတော့ လိုတာမရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာနဲ့ မင်းရောငါပါ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ၊ နောက်ဆုံး အဖြေက ငါတို့သုံးယောက်စလုံး သေသွားမယ်၊ ငါ ကြိုးစားပြီး ဖော် စပ်ထားရတဲ့ သုခချမ်းသာဆေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမယ်၊

ယင်ကျင်း ... မင်းအတွက် ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အခု အခြေအနေအတိုင်း မင်း ဆက်ပြီးရှိနေမယ်ဆိုရင် ရှောင်ရုံကိုရော၊ သိုင်းလောကကိုဖျက်ဆီးမယ့် ပလ္လေရှင်ကိုရော ရင်ဆိုင်ဆုံးမနိုင်လိမ့်

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၁၈၇

မယ်၊ အများကောင်းကျိုး၊ သိုင်းလောကကောင်းကျိုး သယ်ပိုးဆောင် ရွက်နိုင်လိမ့်မယ်၊

မင်းဟာ မင်းရဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ဘဝကို ဆုံးရှုံးလိုက် ရပေမယ့် ဒုက္ခရောက်ရမယ့် လူပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်နိုင်လိမ့် မယ်၊ ဒါတွေကို နားလည်သဘောပေါက်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်၊ ငါ့က မှင်စာလေးကို သုခချမ်းသာဆေး တိုက်လိုက်တဲ့အတွက် ခွင့် လွှတ်နိုင်မယ်လို့ပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။ ယင်ကျင်းသည် သာမန်လူတစ် ယောက်ဘဝကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဟူ၍ ဖော်မပြနိုင်အောင် စံစားနေရ ၏။ ပုယ့်စူး၏စကားကြားရသောအခါ အခြေအနေမှန်ကို သိမြင်လာ လေသည်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ရှင်သန်မှုဟာ သာမန်အခြေ အနေမျိုးနဲ့ ပြီးဆုံးသွားရမယ့်အစား တန်ဖိုးရှိတဲ့ဘဝ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အသက်ရှင်ခြင်းမျိုးနဲ့ ပြီးဆုံးသင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ပါပြီခင်ဗျာ”

ဟု တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။ ပုယ့်စူးသည် ယင်ကျင်းအား ချီးကျူးလေးစားသောအကြည့် ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိလေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ...

“ပုလင်းနဲ့ဓား ရပြီ”

ရှောင်ရုံက အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်ရောက်လာ၏။

ပုယ့်စူးက ယင်ကျင်းကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ယင်ကျင်းက ရှောင်ရဲအား ဆုံးမရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

“မိန်းမယုတ် ... သတိသာထား”

မှင်စာလေးသည် ရုတ်တရက်ခုန်ထလာပြီး ရှောင်ရဲအား ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။ လေထဲပျံဝဲကာ ကန်ကျောက်လိုက်သည့် မှင်စာလေး၏ ခြေနှစ်ချောင်းသည် ရှောင်ရဲ၏ ဦးခေါင်းကို တည့်တည့်မတ်မတ်ထိမှန်သွား၏။

‘ဝုန်း’

“အမယ်လေး”

ရှောင်ရဲယေသံပါအောင် အော်ဟစ်ကာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ် သွားလေသည်။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားပြီး သုံးလေးပတ်လိမ့်သွား၏။ မှင်စာလေး၏ခြေထောက်ကန်ချက်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေပါတော့သည်။

ရှောင်ရဲသည် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကွဲအက်ကြေမွသွားသွားကာ မည်သို့ဖြစ်ပျက်လိုက်သည်ကိုပင် မသိနိုင်လိုက်ဘဲ အမိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားလေတော့သည်။

*

သုခချမ်းသာဆေးလုံး ...။

ပုယ့်စူး၏ သုခချမ်းသာဆေးလုံးသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ချမ်းသာသုခပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မှင်စာလေး၏ရောဂါဝေဒနာများမှာ ယူပစ်သလို ပျောက်ကင်းသွားပြီး လူကောင်းပကတိဖြစ်လာသည်။

ရှောင်ရဲအား ဆုံးမလိုက်ပြီးနောက် ယင်ကျင်းတို့အတွက် အနှောင်အဖွဲ့မရှိတော့ချေ။ ယင်ကျင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ ပြင်းထန်သောခွန်အားလှိုင်းများ ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်ကိုလည်းကောင်း လျစ်လျူရှုထားလိုက်၏။

မည်သို့သောဘဝမျိုးဖြင့် အသက်ရှင်နေထိုင်သွားရမည်ကို သူ ကောင်းစွာသဘောပေါက်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယင်ကျင်း၊ မှင်စာလေးနှင့် ပုယ့်စူးတို့သည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် သစ်လုံးအိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

• သုံးယောက်သား သစ်လုံးအိမ်ကလေးအပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာချိန်မှာပင် အဝေးမှ သာယာငြိမ်ညောင်းသော ပလ္လေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

*

၁၉၀ * ကဏ္ဍသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ပလ္လေသံ ...။

ပလ္လေသံသည် သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အဝေးမှထွက်ပေါ်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေသည်။

ယင်ကျင်း၊ မှင်စာလေးနှင့်ပုယိုစူးတို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ပုယိုစူးက ...

“ပလ္လေရှင်နဲ့ရှောင်ရဲဟာ ကျုပ်ကိုလိုချင်လို့ သိန်းဖုံးဆီကို လာပြီး တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ သိန်းဖုံးနဲ့ပလ္လေရှင် တိုက်ခိုက်နေတုန်း ရှောင်ရဲက ကျုပ်ကိုဖမ်းပြီး ထွက်ပြေးလာတော့ ပလ္လေရှင်က လိုက်လာတာဖြစ်မှာပေါ့။ သူလိုက်လာရင် မလွယ်ဘူး ယင်ကျင်း၊ မင်းက လွှဲပြီး သိုင်းလောကမှာ သူ့ကိုရင်ဆိုင်မယ့်လူ မရှိတော့ဘူး။”

ဟု ပြောလေသည်။ မှင်စာလေးက ...

“ဟုတ်တယ် ယင်ကျင်း... ပလ္လေရှင်ကို ဆုံးမလိုက်ရင် ထိုက်စန်းတောင် စည်းဝေးပွဲဆိုတာ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အနက်ရောင် သိုင်းလောကသားတွေလည်း စုဝေးမိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ဖြစ်ပေါ်လာမယ့်သိုင်းလောကရဲ့အန္တရာယ်ကို အလိုလိုကာကွယ်ပြီး သား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ပုယိုစူးက ...

“ဒါမှန်တယ်။ ထိုက်စန်းတောင်မှာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေ စုဝေးမိရင် သိုင်းလောကအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ မကောင်းတဲ့လူတွေဟာ စုစည်းမိပြီးဆိုရင် မကောင်းတာလုပ်ဖို့ပဲ ပြောဆိုကြ

အကျွန်းမှ ပလ္လေရှင် (ဒုတိယသိမ်း) * ၁၉၁

စည်ကြမှာပဲ။ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေဟာလည်း အချင်းချင်း စုဝေးပြီး ထိုက်စန်းတောင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြတယ်။ တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုဖြစ်ဖို့ တာစုနေတာပေါ့။ တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်လာရင် နှစ်ဖက်စလုံးထိခိုက်သေကျေကြမယ်။ သိုင်းလောက သွေးချောင်းစီးမယ်။ ယင်ကျင်း ... ဒီဖြစ်ရပ်ကို မင်း တားဆီးရလိမ့်မယ်”

ယင်ကျင်း၏ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေသည်။

အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ၏ဆိုးရွားမှုကို သူ လက်တွေ့သိထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲကိုတော့ တားဆီးနိုင်ဖို့မှာ ပလ္လေရှင်နှင့်ရင်ဆိုင်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသဖြင့် ...

“ကောင်းပါပြီ ... ပလ္လေရှင်ကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ပျံ့မယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။ ပုယိုစူးက ...

“ပလ္လေရှင်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အပြင် သူ့ရဲ့ပလ္လေသံလှိုင်းကို သိုင်းထိပ်သီးတွေတောင် မခံနိုင်ကြဘူး။ ငါတို့လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းက သူ့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပေမယ့် ငါတို့ကတော့ သူ့ရဲ့ပလ္လေလှိုင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်နိုင်တာဆိုတော့ ရှောင်နေလိုက်မှဖြစ်မယ် ... မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ ယင်ကျင်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဦးနဲ့ ဘာမှင်စာလေးတို့ ရှောင်နေလိုက်ကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

၁၉၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ထိုစဉ် ... ပလ္လေသံသည် တစ်ထက်တစ်စ နီးကပ်လာပြီ
ဖြစ်၍ ပလ္လေရှင်ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ယင်ကျင်းက ...

“ဦးတို့ ရှောင်နေလိုက်ကြပါ။ ကျွန်တော် သူနဲ့ သွားတွေ
လိုက်မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ ရိပ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ယခု ...

ယင်ကျင်းသည် သူ၏ပညာအား အများအကျိုးဆောင်ရွက်
သည့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား
ပြီး ဖြစ်လေတော့သည်။

***

စွမ်းအားရှင်တို့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ

ယင်ကျင်းသည် ရိပ်ခနဲပြေးထွက်လာရာ တောအုပ်၏ဝဲ
ဘက်မြေကွက်လပ်တစ်ခုသို့ရောက်လျှင် ပလ္လေမှုတ်ကာ ညင်သာ
သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းလာနေသူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်
လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် အလွန်သဘောမနေောကောင်းသူတစ်ယောက်
အသွင် ရှိလေသည်။ ကြည်ညိုလေးစားစရာကောင်းသူဟုလည်း ထင်
ရ၏။

သို့သော် ထိုလူမှာ သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစား
နေသော ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးဖြစ်သည်။

အရှေ့ကျွန်းသခင် ပလ္လေရှင်ဖြစ်လေသည်။

ပလ္လေရှင်သည်လည်း ယင်ကျင်းအား တွေ့မြင်ရလျှင် ခြေ
လှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။ ပလ္လေကိုဘေးချပြီး ယင်ကျင်းအား ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းကလည်း သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပလ္လေရှင်၏
မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။

“မင်းက ယင်ကျင်း ... ဟုတ်လား”

ဟုလည်း မေးလာလေသည်။ ယင်ကျင်းက ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော့်ကိုမြင်တာနဲ့ ယင်ကျင်းဆိုတာကို သိနေတဲ့အတွက်လည်း အံ့ဩမိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ပလ္လေရှင်က ...

“ကျုပ်က ရှောင်ရုံနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်၊ မင်းအကြောင်းကို သူ့ဆီက သိခဲ့ရတယ်၊ ရှောင်ရုံဟာ မင်းကိုအသုံးချပြီး ဆေးဖော်စပ်ဖို့ ကျုပ်ကို အဖော်ဆွယ်သေးတယ်၊ ကျုပ်လည်း ဒီကိစ္စကို အတော်ပဲ စိတ်ဝင်စားမိတယ်”

ယင်ကျင်းက ...

“ရှောင်ရုံ သေသွားပါပြီဗျာ”

ပလ္လေရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူက ပုယိုးစူးကို ဖမ်းခေါ်သွားနိုင်ပြီဆိုတော့ ပိုင်ပြီလို့ တွက်ခဲ့မှာပေါ့၊ မင်းရဲ့အစွမ်းအစကို လျစ်လျူရှုလို့ ခံလိုက်ရတာ မဟုတ်လား”

ယင်ကျင်းက ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ရဲ့အမှားဟာ ပြန်ပြင်လို့မရတော့ပါဘူး”

ပလ္လေရှင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူပြောတုန်းက ကျုပ် မယုံခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ မယုံနိုင်စရာ

အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူးလေ”

ယင်ကျင်းက ...

“ကျွန်တော်ဟာ ခုလိုဘဝမျိုးကို ရောက်ခဲ့ရတာကို အရင်ကတော့ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်၊ အခု ဝမ်းမနည်းတော့တဲ့အပြင် ဝမ်းသာမိပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သိုင်းလောကရဲ့အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်မှာမို့ပါ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ...

‘ဟား .. ဟား .. ဟား’

ပလ္လေရှင်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် သိုင်းလောကသား မဟုတ်သော်လည်း မိမိကိုယ်ကိုယ် သိုင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် သဘောထားလိုက်ပြီဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကထိပ်သီးလူဆိုးရာဇာကြီးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု လုံးဝမရှိသည့်အပြင် ရဲရဲနေ၏။

ပလ္လေရှင်က ...

“ယင်ကျင်း ... မင်းဟာ သူ့ရဲကောင်းလုပ်ချင်နေတာ ကိုး၊ ကဲ ကဲ ... ငါ့ရဲ့ပလ္လေသံလေးကို နားဆင်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် လမ်းဘေးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ အကျအနထိုင်ချလိုက်ပြီး ပလ္လေကိုနှုတ်ခမ်း၌တော့ကာ တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စတင်တီးမှုတ်လိုက်လေသည်။

၁၉၆ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ငြိမ်ညောင်းသာယာသော ပလွေသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

*

ငြိမ်ညောင်းသာယာသော ပလွေသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ယင်ကျင်းက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။ ပလွေရှင်၏ပလွေ
သံစွမ်းအားဖြင့် တိုက်ခိုက်မှုကိုခုခံရန် ဟန်ပြင်ထား၏။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပလွေအသံလှိုင်းဖြင့်
တိုက်ခိုက်လာခြင်းအား မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်ကို ရုတ်တရက် သူ မသိ
နိုင်ခြင်းက အမှန်ပင်။

သူက သိုင်းပညာကို မှင်စာလေးထံမှ သင်ကြားခဲ့ရသော်
လည်း စနစ်တကျ အချိန်ယူပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါ။ တစိုက်
မတ်မတ် လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ၏အခြေအနေ
သည် ပရမ်းပတာဖြစ်နေသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... ယင်ကျင်းသည် အသက်ကိုပင် ပဓာန
မထားဘဲ ရင်ဆိုင် သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ပလွေသံသည် ချိုလွင်သာယာစွာ ထွက်ပေါ် လာနေရာမှ

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒုဇာတ်သိမ်း) * ၁၉၇

မသိမသာ သံစဉ်ပြောင်းလာလေသည်။ ပလွေသံ မြန်လာသည်။

ပျော်ရွှင်နေရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြမ္မာဆိုးကြုံရသဖြင့် ဝမ်း
နည်းကြေကွဲရသည့် ခံစားချက်များကို ဖော်ကျူးထားသောသံစဉ်
ဖြစ်လေသည်။

ပလွေသံကြားရသဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစိတ် ဖြစ်ခဲ့ကြသူ
များသည် ပလွေ၏သံစဉ်ပြောင်းလဲသွားသောအခါ၌လည်း ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမည်ဖြစ်သည်။

ပလွေသံ၏သံစဉ်သည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲသွား
သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရာမှ ဒေါသနှင့် အမုန်းတရားကို ဖြစ်ပေါ်
စေသော ခံစားချက်များ၊ နာကြည်းမှုများ၊ ရန်လိုခြင်းများနှင့် သေခြင်း
တရား စသောခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ညှို့ယူဖမ်းစားသွား
ခဲ့လေသည်။

ထိုမျှမက ... လေပြင်းမုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သည့်အလား လော
ကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျကာ ကမ္ဘာကြီး၏နောက်ဆုံးနေ့ရက်
ရောက်နေသည့်အလား မိုးကြိုးပစ်ခြင်း၊ ပင်လယ်ပြင်၏လှိုင်းတံပိုး
ထန်ခြင်း၊ တောင်ပြိုခြင်း၊ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း စသည့်စသည့်ထိတ်
လန့်ချောက်ချားစရာကောင်းအောင် ဖန်ဆင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

ပလွေရှင်၏ ပလွေသံလှိုင်းနှင့် ညှို့ယူမှုစွမ်းအားကို သိုင်း
လောကသား အတော်များများ ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့ကြချေ။ အချို့က
သွပ်သွားကြသည်။ အချို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားကြ

၁၉၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သည်။ အချို့က အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ကာ သေပွဲဝင်ခဲ့ရလေသည်။

မိစ္ဆာစွမ်းအား ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသော ပလွေသံအား သိုင်းလောကသားများ ဖိနှိပ်ဖိနှိပ်တုန်အောင် ကြောက်ခဲ့ရလေသည်။

ရှောင်လင်း၊ ဝူတန်း၊ ဝူဇီ၊ ဝိုဇီ၊ ဝါမေဂိုဏ်းများမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများနှင့် သိန်းဖုံးတို့ကဲ့သို့ ထိပ်သီးပညာရှင်များပင်လျှင် မိမိတို့၏ စိတ်ကို ပလွေသံလွှမ်းမိုးခြင်း မခံရလေအောင် အတွင်းအားဖြင့် မနည်း ထိန်းချုပ်တွန်းလှန်ခဲ့ရသည့်သာဓကများ ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် စွမ်းအားရှင် အရှေ့ကျွန်း သခင်ပလွေရှင်၏ ပလွေသံလှိုင်းကို ခံနိုင်ရည်ရှိပါမည်လော။ ရုတ်တရက် ...

‘ဟူး’

ကမ္ဘာမြေကြီး ထက်ခြမ်းကွဲသွားအောင် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်အလား ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသံထွက်ပေါ်လာပြီး ပလွေသံ ရပ်တန့်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

*

ပလွေသံ ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပလွေရှင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက်စိုရွှေနေ၏။ ခရီးဝေးကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် ပြင်းထန်လှသော

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-တစ်သိမ်း) * ၁၉၉

တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ ရုန်းထွတ်လာရသူတစ်ယောက်ပမာ ရှိနေသည်။

ပလွေရှင် သည် ယင်ကျင်းကို မပေါ့ဆပုံသဖြင့် ပညာကုန်ထုတ်သုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ် ပါသည်။ သူ၏ပလွေသံကြောင့် သေဆုံးသွားခြင်း မရှိသည့်တိုင် အတွင်းဒဏ်ရာရသွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း အတွင်းအား သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ကုန်ခန်းသွားသည်အထိ ပလွေလှိုင်းစွမ်းအားထက်မြက်စေရန် အတွင်းအားကို အသုံးချခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက်စိုရွှေနေခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ပလွေရှင်သည် ပလွေကို ဘေးချကာ ယင်ကျင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ယင်ကျင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပုံမရဘဲ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“မင်း ... မင်း”

ယင်ကျင်းက မွဲပြုံးပြုံးကာ ...

“ခင်ဗျားရဲ့ ပလွေသံက နားထောင်လို့ကောင်းသားပဲ”

ဟု ခန့်လိုက်သည်။

ယင်ကျင်းသည် အလွန်ထူးခြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်ကို ပလွေရှင် လက်မခံ၍မရတော့ပါ။ တော်တန်ရုံဖြင့် ယင်ကျင်းကို

ယှဉ်နိုင်ဖို့မလွယ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သောအခါ နောက်ကျ နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပလ္လေရှင်သည် မိမိ အရေးနိမ့်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ လိုက်၏။ သို့သော် သူက နောက်ဆုတ်ထွက်ပြေးမည့်သူ မဟုတ်ပါ။

“ယား”

ဗြာသံပေးရင်း ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ လေ ထဲ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ပြီး လက်ထဲမှပလ္လေရှင် ယင်ကျင်း၏ဦးခေါင်း အား ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်းသည် ပလ္လေရှင်က ကိုယ်တိုင်တိုက်ခိုက်လာပြီဖြစ် ချိ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ရန် လှုပ်လှုပ်ရှား ရှားဖြစ်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းကာ မှင်စာလေး သင်ပေးထားသော တိုက်ကွက်သုံးကွက်ကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်မိသည်နှင့် ...

‘ဝုန်း’

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပလ္လေရှင်မှာ လူတခြား ပလ္လေတခြားဖြစ်ကာ အဝေးသို့ လွင့်

စဉ်သွားလေတော့သည်။

*

ပလ္လေရှင် မြေပေါ်တွင် လဲကျနေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝှမ်းဖတ်တစ်ခုနှင့်တူနေသည်။ တစ် ကိုယ်လုံးရှိအရိုးများ ကြေမွသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်ကျင်း၏ ပြင်းထန် သောအင်အားက သူ့အား အဆုံးစီရင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပလ္လေရှင်သည် သိုင်းလောကအား ဘယ်သောအခါမှ ဒုက္ခ ပေးနိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။ *ပလ္လေရှင်သေဆုံးနေသည်ကိုကြည့်ပြီး မိမိ၏လက်ချက်ကြောင့် လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြန်ပြီဟု ယင် ကျင်း တွေးနေမိ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ... ပလ္လေရှင် သေဆုံးသွားသည့်အတွက် သူက ဝမ်းသာနေသည်။ လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်နိုင်ရန် လူ ဆိုးကြီးတစ်ယောက်အား သုတ်သင်လိုက်ရခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ယင်ကျင်းမှာ အရာရာကို ဝေဖန်ခွဲခြားနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်လာခဲ့ ချေပြီ။ ထိုစဉ် ... ခြေသံများထွက်ပေါ်လာပြီး လူသုံးယောက် ပြေး လွှားရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

*

၂၀၂ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

လူသုံးယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ပုယိုးစူး၊ မှင်စာလေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ပလွေရှင်ထံသို့ ပြေးသွားပြီး ...

“လူယုတ်မာကြီး”

ဟု အော်ဝေါက်ကာ လက်ထဲကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။ ပလွေရှင်အား မည်သို့မျှ ခံစားရတော့မည်မဟုတ်ပါ ချေ။

ယင်ကျင်း အံ့ဩသွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ နတ်ဆိုး တင်းလီ၏သမီး တင်းတင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်ကျင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။ တင်းတင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူ၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရစမြဲ မဟုတ်ပါ လား။ ပုယိုးစူးနှင့်မှင်စာလေးတို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြသည်။ ပုယိုးစူးက ...

“မင်းဟာ တကယ့်သူရဲကောင်းလေးပဲ ... သိုင်းလောကကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပြီပေါ့”

မှင်စာလေးက ...

“ဟုတ်တယ် ... ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ခက်ခဲလှတဲ့ ပလွေရှင်ကို မင်း အနိုင်ယူနိုင်လိုက်တာဟာ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့စွမ်းအားတွေကြောင့်ဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ကိုယ်ရထားတဲ့စွမ်းအားကို မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ အသုံးချရင် ဘယ်လိုလုပ်

အရှေ့ကျွန်းမှ ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၂၀၃

ပြီး သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာလဲ ... ပလွေရှင်ကို ကြည့်ပါလား။ အရေးကြီးဆုံးက စိတ်ဓာတ်ပဲ ... မင်းရဲ့ မှန်ကန်တဲ့ စိတ်ထားကြောင့် သူရဲကောင်းဆိုတဲ့ ဘွဲ့ ထူးနဲ့ ထိုက်တန်ပါတယ်”

ယင်ကျင်းမှာ သူရဲကောင်းလေးဟု ချီးကျူးခံရသဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေပြီး သူသည် သူရဲကောင်းမဟုတ်ဘဲ ထူးဆန်းစွာ ရှုဖြစ်ပေါ်နေသော စွမ်းအားများကြောင့်ဟု ပြောလိုနေကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပုယိုးစူးက ...

“ဟုတ်တယ် ... သူရဲကောင်းဆိုတာ ကျုပ်တို့သဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက လိုလိုလားလား ချီးမြှောက်ကြမယ်ဆိုတာကို ကျုပ် အာမခံပုံပါတယ်”

ဟူ၍ ရဲရဲတောက်ပြောလေသည်။ ယင်ကျင်းမှာ ပီတိအဟုန်ဖြင့် ပြုံးရွှင်သွားတော့သည်။ တင်းတင်းက အနီးသို့လှမ်း လာသည်။ မှင်စာလေးက ...

“သူက ပလွေရှင်ကို အခဲမကျေတဲ့ တိတ်တဆိတ် နောက်ယောင်ခံလိုက်နေတာ။ ငါတို့နဲ့ လမ်းမှာတွေ့လို့ သူ့ကို သွေးကြောပိတ်ပြီး ခေါ်ထားလိုက်ရတယ်။ ကံကောင်းလို့ပေါ့။ သူ့ကိုသာ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ပလွေရှင်ရဲ့ အသံလှိုင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားမှာ”

ဟု တင်းတင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကို ရှင်းပြလေသည်။ တင်းတင်းက ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဟာ ဖေဖေအတွက် လက်စွဲချေ

၂၀၄ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ချင်ပေမယ့် ပလွေရှင်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ရန်သူကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးတဲ့အတွက် အစ်ကိုတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။”

ဟု ပြောလေသည်။ မှင်စားလေးက ...

“အေး ... မင်း ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ကို ဆပ်ပေတော့၊ ကျုပ်တို့က အရေးမကြီးဘူး။ သူဟာ ဘုံကျောင်းပျက်ရှေ့မှာ မင်းကိုတွေ့ပြီးကတည်းက ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေတာ၊ ပလွေရှင်ကို မင်း ရင်ဆိုင်ရင် ဒုက္ခဖြစ်တော့မှာပဲလို့ တဖွဖွပြောနေတာ၊ ပလွေရှင်ကို ရှင်းပစ်မှအေးမယ်ဆိုပြီး အသက်ကိုပဓာနမထားဘဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့တာ မင်းအမြင်ပဲ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။ ယင်ကျင်း မျက်နှာကြီး နီမြန်းသွားကာ ...

“ဟာ ... ဘဘကလည်း”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

‘ဟား .. ဟား .. ဟား’

မှင်စားလေးက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။ အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်သော ပုယိုစူးကလည်း ရယ်မောလိုက်၏။

တင်းတင်းက ပြုံး၍ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။ သူမ စိတ်ဆိုးသွားသည့်အသွင် မရှိပေ။ မှင်စားလေးသည် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ပြီး ပုယိုစူးဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

အရှေ့ကျွန်းမှ ‘ပလွေရှင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) * ၂၀၅

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားကို အရက်တစ်ခွက်လောက်တိုက်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ အကင်းပါးသော ပုယိုစူးက ...

“ကျုပ်က အရက်သောက်ချင်နေတာ ကြာပြီ ... ခင်ဗျား မတိုက်ရင် စိတ်ဆိုးမလို့”

“အမယ်လေး ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အခုပဲ တိုက်ပျံမယ်၊ ကဲ ... သွားရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြောလိုက်ကြပြီး ပြေးလွှား ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ယင်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“ဦးတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

ဟု အော်မေးလိုက်လေသည်။ ပုယိုစူးနှင့်မှင်စားလေးတို့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားကြရင်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

*

မှင်စားလေးနှင့် ပုယိုစူးတို့ ထွက်ခွာကြပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်ကျင်းနှင့် တင်းတင်းတို့က မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။ တင်းတင်းက ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ယင်ကျင်းက သူမအား မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်၊ မှင် စာလေးတို့ ပြန်လာကြမလားဟု လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။

အချိန်များက တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားကာ အမှောင်ရိပ်သန်းလာသည်ကိုပင် သတိမပြုမိတော့ချေ။ လေတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။ မွှေးကြိုင်သော ညမွှေးပန်းရနံ့များက လွင့်ပျံ့လာသည်။ ဝိုးစုန်းကြူးလေးများသည် တောအုပ်ထဲ၌ ပျံသန်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝိုးစုန်းကြူးလေးတွေ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်” တင်းတင်း၏ချိုလွင်သောစကားသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရမှ ယင်ကျင်း သတိဝင်လာသည်။ နေရောင်ကွယ်ပျောက်ကာ အမှောင်ထုလွှမ်းမိုးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူတို့ အနီးတစ်ဝိုက်၌ အလင်းရောင် ရှိနေသေး၏။ ယင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင် ဖြစ်လေသည်။ ယင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်၏။ တင်းတင်းကို မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်သည်။ တင်းတင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို ... ကျွန်မတို့ သွားကြရင်ကောင်းမယ်”

“ကျုပ် ... ကျုပ်”

တင်းတင်းက လက်ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်သည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်မိုက်နေပေမယ့် အစ်ကိုက ကျွန်မအတွက် အလင်းရောင်ပေးပြီး လမ်းပြပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လားရှင်” ယင်ကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ညီမရယ် ... ကျုပ် ... ကျုပ်”

ဝမ်းသာလုံးဆို့ကာ စကား ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ ဖြစ်နေသည်။

တင်းတင်းက ...

“အစ်ကိုဟာ ကျွန်မအတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ သိုင်းလောကသားတွေအတွက်ပါ အလင်းဆောင်ပေးမယ့်လူဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်သဘောပေါက်ထားတယ်၊ ကျွန်မတို့ သွားကြပါစို့လားရှင်”

သူမသည် ယင်ကျင်းထံသို့ လက်ကလေးကမ်းပေးလိုက်၏။ ယင်ကျင်းက သူမ၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ဖြစ်ပေါ်နေသော ထူးခြားချက်များကြောင့် စိတ်အားငယ်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ သူ့အား စာနာနားလည်နိုင်မည့်သူများ အနီးတွင်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

လက်နှစ်ဖက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။ ဘယ်တော့မှ မခွဲခွာတော့ဟူသောသင်္ကေတ ဖြစ်သည်။ ယင်ကျင်းသည် တင်းတင်းအား အလင်းရောင်ပေးကာ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

*

၂၀၈ * တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ပလ္လေရှင် မရှုမလှအရေးနိမ့်ကာ သေဆုံးသွားသည့်သတင်း သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွား၏။

ထိုက်စန်းတောင်အစည်းအဝေးမှာ အလိုလိုပျက်ပြားသွား သည်။ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားများသည် ပလ္လေရှင် အရေးနိမ့် သွားသည်ကို အကြောင်းပြုကာ ခေါင်းမထောင်ဝံ့အောင် ဖြစ်သွားကြ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသာယာ သွားလေတော့သည်။

သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲများကို ရှောင်ရှားနိုင်လိုက်သဖြင့် သိုင်းလောကသားများက ယင်ကျင်းအား သိုင်းလောကကယ်တင်ရှင် သူရဲကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်လေသည်။

ယင်ကျင်း၏စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်ကို အစွဲပြုကာ ... ဖန်မီးအိမ်ရှင် သိုင်းလုလင်ဟု ဘွဲ့ထူးချီးမြှင့်ဂုဏ်ပြုလေသည်။

ယင်ကျင်းသည် တင်းတင်းနှင့်လက်တွဲကာ သိုင်းလောက အကျိုး၊ အများအကျိုးဆောင်ရွက်ရင်း တစ်ဖက်မှလည်း မိအိုဖအိုကြီး များကိုပြုစုရင်း တစ်သက်လုံးပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်သွားလေတော့သည်။

ပြီး
တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

